

KAHLIL GIL

lisus, Fiul C

Khalil Gibran

Iisus, Fiul Omului

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN
Editura NEMIRA
— 2012 —

Khalil Gibran
JESUS, THE SON OF MAN

© Editura Nemira & Co, 2007
© Ilustrația copertei: Rogier van der WEYDEN,
Triptych of the Adoration of the Magi, detaliu

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU
Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

ISBN ePub: 978-606-579-141-1
ISBN PDF: 978-973-143-044-7

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Carte digitală cu drept exclusiv de folosire pentru Adochiței Marius, marius_adochitei@yahoo.com , telefon 0722792115.
Volum descărcat folosind IP 188.27.198.250, ISP rdsnet.ro

KAHLIL GIBRAN, poet, filozof și artist de geniu, s-a născut în 1883 la Bsharri, Liban. Primele noțiuni de religie, de limbă siriacă și arabă le-a căpătat de la un călugăr. În 1895 a emigrat în America, la Boston, unde și-a continuat educația într-o școală de emigranți și unde l-a cunoscut pe fotograful Fred Holland Day care i-a dat lecții de desen și pictură. A ales să studieze arta fotografică, literatura arabă, engleză și franceză, urmând cursuri de specialitate în America și Liban. Din 1905 a început să publice în diferite reviste newyorkeze pamflete și scurte povestiri în limba arabă. În 1908 a plecat la Paris unde a studiat timp de doi ani artele plastice și unde i-a cunoscut pe Rodin, Debussy și Maeterlinck. Întors în America, Gibran a continuat să picteze, să scrie și să publice într-un ritm susținut. În 1920, împreună cu o pleiadă de scriitori, a fondat la New York societatea literară „al-Rabita al-Qalamiyya”, care va juca un rol determinant în renașterea literaturii arabe. Gibran s-a stins din viață în 1931. Opera sa poetică a fost tradusă în peste douăzeci de limbi, iar picturile și desenele sale se află expuse în galerii celebre din lume.

Principalele sale scrieri: *The Broken Wings (Aripi frânte)*, 1912; *The Madman (Nebunul)*, 1918; *The Forerunner (Deschizătorul de drumuri)*, 1920; *The Prophet (Profetul)*, 1923; *Jesus, The Son of Man (Iisus, Fiul Omului)*, 1928; *The Garden of the Prophet (Grădina Profetului)*, 1933.

IACOV, FIUL LUI ZEVEDEU

Despre împărățiile acestei lumi

În acea zi de primăvară, când Iisus a venit în piața din Ierusalim și a vorbit mulțimii despre Împărăția cerurilor

Și i-a acuzat pe cărturari și pe farisei că așază ispite și capcane în calea celor care tânjesc după Împărăția cerească, și i-a dat în vileag acuzându-i.

În mulțime se găseau și niște oameni care îi proteguiau pe farisei și pe cărturari, iar aceștia au căutat să pună mâna pe Iisus, ca și pe noi ceilalți,

Numai că El a fugit și S-a ferit de dânșii, de aceea a pornit spre poarta de miazănoapte a orașului.

Iar El ne-a spus: „Încă nu a sosit vremea pentru Mine. Multe sunt lucrurile pe care am a vi le spune și multe sunt și faptele pe care voiesc a le împlini înainte de a părăsi această lume.”

Iar după aceea, El a spus, iar în glasul Său a răzbătut bucurie și veselie: „Să pornim spre Ținutul de Miazănoapte ca să întâmpinăm primăvara. Însoțiți-Mă până pe dealuri, pentru că iarna a trecut, iar zăpezile de pe munții Libanului coboară spre văi, ca să cânte alături cu pâraiele.

Câmpiile și viile au alungat somnul și s-au trezit ca să preaslăvească soarele cu smochinii lor verzi și cu strugurii încă necoțiți.”

Iar El a pășit înaintea noastră și noi L-am urmat, în acea zi și în cea care i-a urmat.

Iar în după-amiaza celei de-a treia zile, am ajuns pe piscul Muntelui Hermon, iar acolo El s-a oprit, privind spre orașele aflate la câmpie.

Iar fața Lui strălucea ca aurul topit și El și-a întins brațele în față și ne-a spus: „Priviți pământul în straiul său verde și vedeți cum pâraiele i-au tivit marginile cu argint.

Adevăr spun că pământul este frumos și că tot ce viețuiește pe el este minunat.

Dară există un regat dincolo de ceea ce vedeți voi toți, și acela este locul din care voi domni Eu. Iar dacă aceasta este și dorința voastră, și dacă întocmai asta voiți, va trebui să veniți ca să domniți alături de Mine.

Chipul Meu și fețele voastre nu vor rămâne ascunse, mâna noastră nu va ridica nici sabia, nici sceptrul, iar supușii noștri ne vor iubi în pace și nu se vor teme de noi.”

Așa a grăit Iisus și față de toate împărățiile pământului am rămas orb și la fel față toate cetățile alcătuite din ziduri și turnuri; iar inima mi-a poruncit să-L urmez pe Stăpân până în împărăția Lui.

Iară în acea clipă a apărut Iuda Iscarioteanul. Căci s-a apropiat de Iisus și a grăit către El: „Privește, împărățiile lumii sunt necuprinse și iată că cetățile lui David și Solomon vor precumpăni asupra romanilor. De vei fi rege al iudeilor, noi vom ședea alături de tine cu sabia și cu scutul, și îl vom copleși pe străin.”

Însă când Iisus a auzit acestea, S-a întors către Iuda, iar fața Lui s-a umplut de mânie. Și a grăit cu un glas îngrozitor precum tunetul cerului și a zis: „Îndepărtează-te de Mine, Satana. Crezi cumva că am așteptat atâtea ani ca să domnesc peste un mușuroi vreme de o zi?

Tronul Meu este unul pe care tu nu ai cum să-l vezi. Acela ale cărui aripi dau roată pământului va căuta adăpost într-un cuib părăsit și uitat de toți?

Fi-vor cei vii preamăriți și lăudați de unul care poartă văluri?

Împărăția Mea nu aparține acestui pământ, iar tronul Meu nu se sprijină pe țestele strămoșilor voștri.

De voiți doar să salvați numai împărăția duhurilor, atunci ar fi mai bine să Mă lăsați aici și să coborâți în criptele morților voștri, unde capetele încoronate de altădată țin sfat în mormintele lor și poate aduc slavă osemintelor părinților voștri.

Îndrăznești să Mă ispitești cu o coroană fără de preț când fruntea Mea caută să atingă cerul ori ghimpii cununii ce Mi-o vei așeza pe cap?

De nu ar fi visul visat de un neam uitat, nu aș mai lăsa soarele vostru să răsară peste răbdarea Mea, și nici luna voastră să arunce umbra Mea de-a curmezișul cărării voastre.

De nu ar fi fost dorința unei mame, Mi-aș fi lepădat orice straie pământești și aș fi fugit înapoi în cer.

Iar de nu ar fi existat tristețe în fiecare dintre voi, nu aș mai fi rămas aici ca să jelesc.

Cine ești și ce ești tu, Iuda Iscarioteanul? Și de ce Mă ispitești?

M-ai măsurat cu adevărat folosind un cântar cinstit și ai descoperit în Mine unul care să pornească în fruntea armiiilor de oameni neînsemnați și să îndrume carele unor

neputincioși împotriva unui dușman care sălășluiește doar în ura ta și nu se îndreaptă niciunde decât în spaima ta?

Sunt prea mulți viermii ce Mi se târâie pe la picioare, iar Eu nu le voi oferi prilej de bătălie. Nu mai îndur batjocura și nu mai pot arăta milă față de oamenii jalnici, care mă socotesc un laș pentru că nu voiesc să umblu prin cetățile lor cu ziduri și turnuri păzite.

Mare păcat că trebuie să arăt milă până la capăt! Mult mi-aș dori să-mi îndrept pașii către o lume mai mare, unde sălășluiesc oameni mai măreți. Dar cum să fac asta?

Preotul și împăratul vostru Îmi vor sângele. Ei nu se vor arăta mulțumiți decât dacă plec de aici. Eu nu voiesc să schimb mersul legii. Și nici nu voiesc să domnesc peste prostie.

Să îngăduim neștiinței să se înmulțească până ce nu își va mai îndura propria zămislire.

Să îngăduim orbilor să-i conducă pe orbi până în prăpastie.

Și să le îngăduim morților să-și îngroape morții, până când pământul va să se sufoce de propriile-i roade amare.

Împărăția Mea nu este una pământească. Împărăția Mea se va întemeia acolo unde doi sau trei dintre voi se vor întâlni cu iubire și cu bucurie, și cu dragoste de viață, cu bună vrere și amintindu-și de Mine."

Și atunci, pe negândite, El S-a înturnat spre Iuda și i-a zis: „Așază-te înapoia mea, omule. Împărățiile tale nu se vor afla nicicând în Împărăția Mea."

Apoi s-a lăsat înserarea, iar El S-a întors către noi, zicând: „Să coborâm. Noaptea se apropie. Să ne slujim de lumină câtă vreme mai adastă cu noi.”

Apoi a coborât de pe dealuri, iar noi L-am urmat. Și Iuda L-a urmat, dar de departe mult.

Și când am ajuns la câmpie, se înnoptase.

Iar Toma, fiul lui Diofanes, l-a spus: „Stăpâne, s-a întunecat și nu mai putem vedea drumul. Dacă asta Ți-e dorința, du-ne până la luminile din satul ce se zărește, unde vom putea găsi merinde și adăpost.”

Și Iisus i-a răspuns lui Toma, zicându-i: „V-am îndrumat până pe culmi când erați flămânzi și v-am adus până la câmpie și mai flămânzi. Însă nu pot sta cu voi în această noapte. Voiesc să rămân singur.”

Atunci Simon Petru a făcut un pas înainte și a zis:

„Stăpâne, nu ne lăsa să pășim singuri prin întuneric. Îngăduie-ne să rămânem alături de Tine chiar aici, pe drumul acesta lăturalnic. Noaptea și umbrele ei nu vor zăbovi mult, iar dimineața ne va găsi curând, dacă Tu vei sta lângă noi.”

Iar Iisus i-a răspuns: „În această noapte fiarele își vor găsi vizuinile, iar păsările cerului își vor găsi cuiburile, dară Fiul Omului nu își are pe pământ un loc în care să pună capul jos. Și tocmai de aceea voiesc să rămân singur acum. Dacă Mă voiți, veți putea să Mă găsiți în apropierea lacului, acolo unde v-am găsit Eu.”

Apoi ne-am îndepărtat de El cu inimile întristate, pentru că nu era voia noastră să-L părăsim.

De multe ori ne-am oprit și ne-am întors fețele spre El, și L-am văzut în măreția Lui singuratică, pășind spre apus.

Singurul dintre noi care nu s-a întors să-L vadă în singurătatea Lui a fost Iuda Iscarioteanul.

Iar din acea zi Iuda s-a arătat mohorât și neprietenos. Și eu socotesc că în ochii lui se citea primejdia.

ANA, MAMA MARIEI Despre nașterea lui Iisus

IISUS, FIUL FIICEI MELE, S-a născut aici, în Nazaret, în luna lui ianuarie. Și în noaptea în care S-a născut Iisus au venit oameni de la răsărit. Erau perși care veniseră la Israel cu caravanele madianiților în drumul lor către Egipt. Și pentru că nu au găsit loc la han, și-au căutat adăpost în casa noastră.

Și eu i-am binecuvântat și le-am zis: „Fiica mea a dat naștere unui fiu în această noapte. Trag nădejde că mă veți ierta dacă nu vă voi sluji așa cum se cuvine să facă o gazdă bună.”

Atunci ei mi-au mulțumit că le oferisem adăpost. Iar după ce au mâncat de seară, mi-au spus: „Am voi să vedem pruncul.”

Iar Fiul Mariei era o frumusețe de copil, dară și ea era plăcută la înfățișare.

Iar după ce perșii i-au văzu pe Maria și pe copilul ei, au scos aur și argint din desagile lor, dar și mir și tămâie, și le-au așezat pe toate la picioarele pruncului.

Apoi au căzut la pământ și s-au rugat într-o limbă ce ne era necunoscută.

Iar când i-am însoțit până la încăperea ce le-o pregătisem, au pășit ca și cum ar fi fost copleșiți de ce văzuseră.

Când a sosit dimineața, au ieșit din casa noastră și au urmat drumul spre Egipt.

Dar înainte de plecare, mi-au vorbit, zicând: „Copilul nu are decât o zi, însă noi am văzut lumina Domnului nostru în ochii Săi și zâmbetul Dumnezeului nostru pe buzele Lui.

Vă rugăm să Îl apărați, pentru ca El să vă apere pe toți.”

Și spunând acestea, au încălecat pe cămilele lor și apoi au dispărut din ochii noștri.

Iar Maria nu părea doar bucuroasă de primul ei născut, ci și plină de uimire și de mirare.

Se uita la copilașul ei, iar apoi își întorcea fața către fereastră și privea departe, spre cer, de parcă ar fi avut vedenii.

Și s-au născut văi adânci între sufletul ei și al meu.

Iar copilul a crescut în trup și duh, și era deosebit de ceilalți copii. Căci El arăta mândrie și era greu de stăpânit, și nu puteam să Îl ating cu mâna.

Cu toate acestea, era iubit de toți cei din Nazaret, iar în adâncul inimii mele știam de ce.

Adeseori, El ne lua mâncarea și o oferea trecătorilor. Și le dădea celorlalți copii dulciurile pe care I le pregăteam, înainte de a le fi gustat El însuși.

Se cățăra în copacii din livada mea ca să ia fructe, dar niciodată ca să le mănânce El.

Și, de multe ori, El alerga dimpreună cu alți co-pii de vârsta Lui și uneori, pentru că era mai iute decât dâșii, îi lăsa pe ei să treacă linia de sosire înaintea Lui.

Iar uneori, când Îl duceam la culcare, avea obiceiul să zică: „Spune-i mamei Mele și celorlalți că doar trupul Meu va dormi. Căci mintea Mea va rămâne cu dâșii până când a lor va ajunge la dimineața Mea.”

Și spunea multe alte lucruri de mirare când era copil, dar acum sunt prea bătrână ca să mi le aduc aminte pe toate.

Acum mi-au spus că nu-L voi mai vedea. Dar cum pot crede ce spun dâșii?

Încă aud râsul și sunetul pașilor Lui alergând prin casa mea. Și de câte ori sărut obrazul fiicei mele, prospețimea Lui îmi revine în inimă, iar trupul Lui pare să-mi umple brațele.

Dar nu este oare ciudat că fiica mea nu vorbește cu mine despre primul ei născut?

Câteodată, mi se pare că dorul meu de El este mai mare decât al ei. Ea rămâne aproape neclintită în fața zilei, de parcă ar fi o statuie din bronz, în vreme ce inima mea se topește și curge precum un pârau de munte.

Poate că ea știe ceva ce eu nu știu. Tare mult aș vrea să-mi spună și mie ce știe!

ASAPH, NUMIT ȘI ORATORUL DIN TIR

Despre propovăduirile lui Iisus

CE AȘ PUTEA SPUNE despre predicile Lui? Pesemne că ceva din adâncul ființei dădea forță cuvintelor Lui și îi mișca profund pe cei care Îl ascultau. Pentru că era frumos la chip, iar lumina zilei strălucea desăvârșit pe fața Lui.

Bărbații și femeile mai mult Îi admirau chipul decât Îi ascultau vorbele. Însă uneori, El le vorbea cu puterea duhului, iar acel duh avea autoritate asupra celor care Îl ascultau.

În tinerețea mea, i-am ascultat pe oratorii Romei, Atenei și ai Alexandriei. Tânărul nazarinean nu semăna cu nici unul dintre aceia.

Aceia își înlănțuiau vorbele cu o artă menită să farmece urechea, însă când Îl ascultai pe El, sufletul te părăsea și pleca să rătăcească pe târmuri încă neumblate.

Spunea o poveste ori istorisea o parabolă, iar în Siria nu se mai auziseră până atunci asemenea istorisiri ori parabole. Părea să le țeară din toate anotimpurile, tot astfel cum timpul țese anii și generațiile după generații.

Obișnuia să-Și înceapă povestirile cam așa: „Plugarul s-a dus pe câmp să semene.”

Ori: „A fost odată un om înstărit care avea multe vii.”

Ori: „Un păstor și-a numărat mioarele la căderea serii și a aflat că îi lipsea una.”

Iar asemenea vorbe îi făceau pe cei care Îl ascultau să redevină oameni simpli, ducându-i cu gândul spre începutul zilelor lor.

În adâncul sufletului nostru, suntem cu toții plugari, cu toții iubim via. Iar pe pășunile amintirilor noastre există oricând un păstor cu turma lui, din care lipsește o mioară.

Și există și lama plugului, și teascul de vin, și podeaua pe care se treieră grăunțele.

El știa izvorul ființei noastre, dar și firul rezistent din care suntem cu toții țesuți.

Oratorii greci și romani le vorbeau celor ce îi ascultau despre viață așa cum apărea ea minții omului. Nazarineanul le vorbea despre un dor ce sălășluia în inimi.

Ei vedeau viața cu ochi ce erau puțin mai limpezi decât ochii tăi ori ai mei. Iar El vedea viața în lumina lui Dumnezeu.

Deseori cred că El le vorbea mulțimilor tot astfel cum un munte i-ar vorbi câmpiei.

Iar în predicile Lui exista o putere pe care oratorii Atenei ori Romei nu o stăpâneau.

MARIA MAGDALENA

Despre cum L-a cunoscut pe Iisus

ERA ÎN LUNA LUI IUNIE, când L-am văzut pentru prima oară. Pășea pe câmpul semănat cu grâu când eu am trecut pe lângă, El dimpreună cu slujitoarele mele, iar El era singur.

Ritmul pașilor Lui era altfel decât al altor oameni, iar felul în care Își mișca trupul nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci.

Oamenii nu calcă pe pământ în acest fel. Și nici acum nu aș putea spune dacă El pășea repede ori rar.

Slujitoarele mele L-au arătat cu degetul și au vorbit în șoapte sfioase una către cealaltă. Iar eu mi-am înfrânat pașii pentru o clipă și am ridicat mâna spre El. Însă El nu Și-a întors fața și nici nu m-a privit. Iar atunci L-am urât. M-am retras în mine și am rămas la fel de rece, de parcă aș fi stat într-un troian de zăpadă. Și am început a tremura.

În acea noapte L-am văzut în visele mele; iar mai târziu mi s-a spus că țiipasem în somn și că nu-mi găsisem liniștea în pat.

Abia în luna lui august L-am văzut iarăși, de astă dată pe fereastră. Ședea în umbra chiparosului de dincolo de grădina mea, stătea de parcă ar fi fost cioplit din piatră, precum statuile din Antiohia și din alte cetăți ale Ținutului de Miazănoapte.

Iar sclava mea egipteană a venit la mine, zicându-mi: „Iarăși a venit bărbatul acela. Șade aproape de grădina ta.”

Iar eu L-am privit și sufletul meu s-a cutremurat, pentru că El era frumos.

Trupul Lui nu avea asemănare, și fiecare parte trupească părea să le iubească pe toate celelalte.

Apoi m-am îmbrăcat în straie din pânză de Damasc și, plecând de acasă, m-am apropiat de El.

Să fi fost singurătatea mea ori prospețimea Lui cea care m-a atras aproape de El? Să fi fost foamea din ochii mei aceea care dorea frumusețe ori frumusețea Lui era aceea care căuta lumina ochilor mei?

Nu știu nici până în ziua de azi.

M-am apropiat de El cu straiele mele înmiresmate și cu sandalele mele aurii, cele pe care mi le dăduse comandantul

roman, chiar aceste sandale ce le vedeți. Și când am ajuns lângă El, l-am spus: „O dimineață bună îți doresc.”

Iar El mi-a răspuns: „Bună dimineața, Miriam.”

Și m-a privit, iar ochii Lui întunecați ca noaptea m-au văzut așa cum nu mă văzuse nici un bărbat. Și dintr-odată m-am simțit de parcă aș fi fost dezgolită și m-a cuprins sfiiciunea.

Și El nu spusese decât: „Bună dimineața.”

Și atunci eu l-am spus: „Vrei să intri în casa mea?”

Iar El mi-a răspuns: „Păi, nu mă aflu deja în casa ta?”

Atunci nu am înțeles ce a vrut să spună, dar acum știu.

Și am zis: „Nu vrei să împarți cu mine vinul și pâinea?”

Iar El mi-a răspuns: „Ba da, Miriam, dar nu acum.”

„Nu acum, nu acum”, a zis El. Iar în acele două cuvinte am auzit glasul mării, dar și glasul vântului și al copacilor. Iar când El a rostit acele vorbe, viața i-a vorbit morții.

Pentru că, nu uita, prietene, eu eram moartă. Eram o femeie care se lepădase de suflet. Trăiam departe de acest sine pe care îl vezi acum. Eram a tuturor bărbaților, și a nici unuia. Mă numeau târfă și femeie stăpânită de șapte diavoli. Eram blestemată, dar și pizmuită.

Dar când ochii Lui luminoși au privit într-ai mei, toate stelele nopții au pierit, iar eu am devenit Miriam, doar Miriam, o femeie pierdută pentru pământul pe care îl cunoscuse și care se trezise în locuri noi.

Și atunci i-am spus iarăși: „Vino în casa mea, să împarți cu mine pâinea și vinul.”

Iar El m-a întrebat: „De ce vrei să-ți fiu oaspete?”

Iar eu am zis: „Te rog să intri în casa mea.” Și aceea îmi era singura dorință și tot ce era cer în mine Îl striga pe El.

Atunci El m-a privit și soarele din ochii Lui s-a revărsat asupra mea, și El a zis: „Ai mulți iubiți, și totuși doar Eu te iubesc. Alți bărbați se iubesc pe ei înșiși când sunt în preajma ta. Eu te iubesc pentru ceea ce ești. Alții văd în tine o frumusețe ce se va stinge mai curând decât anii lor. Însă Eu văd în tine o frumusețe ce nu se va teme să se privească în oglindă și nu se va supăra.

Doar Eu iubesc în tine ceea ce nu se vede.”

Apoi El a mai zis cu glas scăzut: „Acum, du-te. Dacă acest chiparos este al tău și nu vrei ca Eu să stau la umbra lui, îmi voi vedea de drumul meu.”

Iar eu am strigat către El, spunând: „Stăpâne, intră în casa mea. Am tămâie să ard pentru Tine și un lighean de argint pentru picioarele Tale. Ești un străin, și totuși nu-mi ești deloc străin. Te rog, intră în casa mea.”

Atunci El S-a ridicat și m-a privit așa cum poate doar anotimpurile privesc asupra câmpului și a zămbit. Și iarăși mi-a zis: „Toți bărbații te iubesc pentru ei înșiși. Eu te iubesc doar pentru tine.”

Și apoi S-a îndepărtat.

Dar nici un alt bărbat nu mai călcase la fel ca El. Era o boare născută în grădina mea aceea care se îndepărta spre răsărit? Ori era o furtună care avea să cutremure toate lucrurile din temelii?

Nu am știut, dar în acea zi apusul din ochii Lui a ucis balaurul din mine, iar eu am devenit o femeie, am devenit Miriam, Miriam din Mijdel.

FILEMON, UN SPIȚER GREC

Despre vraciul Iisus

NAZARINEANUL A FOST MARELE Tămăduitor al poporului Său. Nici un alt om nu a cunoscut atât de multe despre trupurile noastre și despre măruntaiele lor.

El i-a înzdrăvenit pe cei ce sufereau de boli necunoscute grecilor și egiptenilor. Aceștia spun că El a chemat chiar morții la viață. Adevărat ori nu, acest lucru dovedește puterea Lui; pentru că doar acelaia care făptuiește lucruri mari i se atribuie cele mai mari fapte.

Se spune că Iisus a vizitat India și Împărăția dintre cele Două Fluvii, și că acolo preoții l-au dezvăluit cunoașterea tuturor celor ascunse în străfundurile cărnii noastre.

Și totuși, se poate ca aceste cunoștințe să-l fi fost date Lui chiar de zei, iar nu prin mijlocirea preoților. Pentru că ceea ce rămâne necunoscut tuturor oamenilor vreme nesfârșită poate fi dezvăluit unuia în doar o clipă. Și Apollo își poate lăsa mâna asupra inimii celui neștiutor, ca să-l facă înțelept.

Multe uși li s-au deschis tirienilor și tebanilor, și acestui om i s-au deschis unele uși care altora le-au rămas ferecate. El a pătruns în templul sufletului, care este trupul; și a văzut spiritele rele care uneltesc împotriva mădularelor noastre și pe cele bune, ce țin firele acestora.

Eu socotesc că El i-a lecut pe cei bolnavi slujindu-se de puterea opoziției și a rezistenței, dar într-un fel necunoscut filozofilor noștri. El speria fierbințeala cu atingerea Lui ca de zăpadă, iar fierbințeala dispărea; și uimea mădularele înțepenite cu liniștea Lui, iar ele i se supuneau și căutau pacea cu ele însele.

El știa seva ce curgea vie pe sub scoarța zgrunțuroasă – dar nu știu cum de ajungea cu degetele la sevă. Recunoștea oțelul sănătos de sub toată rugina – dar cum elibera sabia și o făcea să sclipească nimeni nu ar putea spune.

Uneori, mi se pare că El auzea murmurul durerii din toate lucrurile care cresc sub soare și că apoi le înălța și le ajuta, nu doar prin cunoașterea Lui, ci dezvăluindu-le puterea lor de a se înălța și a deveni întregi.

Cu toate acestea, El nu S-a privit prea mult pe sine ca tămăduitor. L-a interesat mai degrabă religia și politica acestui tărâm. Și îmi pare rău pentru asta, fiindcă înainte de toate, trebuie să ai trupul întreg și sănătos.

Dar când sunt loviți de vreo boală, acești sirieni caută mai curând un motiv decât doctoria trebuitoare.

Și este păcat că totuși cel mai mare dintre tămăduitorii lor a preferat să fie cuvântător către mulțimile adunate în piețe.

SIMON, CARE A FOST NUMIT PETRU

Când au fost chemați el și fratele său

MĂ AFLAM PE MALUL LACULUI GALILEII când L-am văzut pentru prima oară pe Iisus, Domnul și Stăpânul meu.

Fratele meu Andrei era cu mine și împreună aruncam năvodul în ape.

Apele erau tulburate de valuri mari și noi prinseserăm foarte puțin pește. Și aveam inimile cătrânite.

Deodată, Iisus a apărut aproape de noi, de parcă ar fi căpătat formă în chiar acea clipă, pentru că noi nu Îl văzusem apropiindu-se.

El ne-a strigat pe nume, spunând: „De mă veți urma, vă voi duce la un golfuluț unde este belșug de pește.”

Și când i-am privit fața, năvodul mi-a scăpat din mâini, pentru că m-am simțit pârjolit de o flacără lăuntrică și L-am recunoscut pe El.

Iar fratele meu Andrei a glăsuț: „Știm toate golfuluțele de pe acest țărm și mai știm că într-o zi vântoasă ca aceasta peștii caută adăpost în adânc, unde năvoadele noastre nu ajung.”

Și Iisus i-a răspuns: „Urmați-mă până la țămurile unei mări mai întinse. Vă voi face pescari de oameni. Iar năvoadele voastre nu vor fi niciodată goale.”

Și noi ne-am lăsat barca și năvodul, și L-am urmat.

Eu am fost atras de o putere nevăzută, care Îl însoțea oriunde mergea.

Am mers în apropierea Lui, cu sufletul la gură și cuprins de mirare, iar fratele meu Andrei a pășit în urma noastră, uimit și neștiind ce să creadă.

Și cum pășeam pe nisip, mi-am făcut curaj și l-am zis: „Doamne, eu și fratele meu Te vom urma, și încotro vei păși Tu, tot într-acolo vom merge și noi. Dar dacă voiești să vii

acasă la noi în noaptea aceasta, noi ne vom simți cinstiți din cale afară. Casa noastră nu este mare și tavanul nu este înalt, și nu-Ți putem oferi decât o masă sărăcăcioasă. Dar dacă Te vei adăposti în bordeiul nostru, el va fi pentru noi ca un palat. Și de vei voi să împarți pâinea cu noi, în tovărășia Ta ne vom simți pizmuiți de toți prinții pământului.”

Iar El a zis: „Da, voi fi oaspetele vostru în această noapte.”

Și inima mea s-a umplut de bucurie. Și am mers tăcuți în urma Lui, până când am ajuns la casa noastră.

Și când am ajuns în pragul ei, Iisus a zis: „Pacea să pogoare asupra acestei case și asupra celor care locuiesc într-însa.”

După aceea a intrat, iar noi L-am urmat.

Soața mea și mama ei, și fiica mea au venit dinaintea Lui și I s-au închinat; apoi au îngenuncheat în fața Lui și au sărutat mâneca straiului Său.

Ele erau uimite că El, cel ales și iubit, venise să ne fie oaspete; pentru că Îl văzuseră deja lângă apa Iordanului, când Ioan Botezătorul Îl vestise dinaintea poporului.

Și îndată, soața mea și mama ei au început să pregătească masa de seară.

Fratele meu Andrei era un bărbat sfios, dar credința lui în Iisus era mai profundă decât a mea.

Iar fiica mea, care atunci nu avea decât doisprezece ani, a rămas lângă El și s-a agățat de straiul Lui, de parcă s-ar fi temut că El ne va părăsi și va dispărea iarăși în noapte. S-a agățat de El ca o mioară rătăcită, care și-a regăsit păstorul.

Apoi ne-am așezat la masă, iar El a frânt pâinea și a turnat din vin; apoi S-a întors către noi, zicând: „Prietenii, cinstiți-Mă acum împărțind această hrană cu Mine, tot astfel cum Tatăl ne-a cinstit dându-ne-o nouă.

El a rostit aceste vorbe înainte de a lua vreo îmbucătură, pentru că voia să respecte un obicei vechi, care spunea că oaspetele de onoare devine gazdă.

Și cum stăteam cu El în jurul mesei, ne-am simțit de parcă am fi șezut la un ospăț al marelui rege.

Fiica mea Petronela, care era mică și neștiutoare, a privit la chipul Lui și a urmări mișcarea mâinilor Lui. Și am văzut o pânză de lacrimi în ochii ei.

Când El s-a ridicat de la masă, L-am urmat și ne-am așezat în jurul Lui, sub un umbrar de viță.

Iar El ne-a vorbit și noi L-am ascultat, iar inimile noastre s-au zbatut în piepturi ca tot atâtea păsări.

Ne-a vorbit despre a doua naștere a omului și de-spre deschiderea porților raiului; și despre îngeri pogorând și aducând pacea și buna învoială către toți oamenii, și despre îngerii ce urcă la tron ducând dorurile oamenilor către Domnul Dumnezeu.

Apoi El S-a uitat în ochii mei și a privit în străfundurile inimii mele. Și a zis: „V-am ales, pe tine și pe fratele tău, și trebuie să veniți cu Mine. Ați trudit și ați fost împovărați. Acum vă voi oferi odihna. Luați-Mi jugul și învățați de la Mine, fiindcă în inima Mea sălășluiește pacea, iar sufletul vostru va găsi bogăție și o nouă casă.”

După ce El ne-a vorbit astfel, eu și fratele meu ne-am ridicat în picioare dinaintea Lui și eu l-am zis: „Stăpâne, Te

vom urma până la capătul pământului. Iar dacă povara noastră ar fi la fel de apăsătoare ca un munte, noi bucuroși o vom duce dimpreună cu Tine. Iar de ne vom abate de la asta, vom ști că am căzut în drumul spre rai și vom fi mulțumiți."

Iar fratele meu Andrei a vorbit, spunând: „Stăpâne, vom fi firele dintre mâinile Tale și războiul Tău de țesut. Țese-ne într-o pânză dacă așa voești, pentru că noi vom fi înveșmântați în straiile celui Preaînalt."

Și soața mea a ridicat capul, iar pe obraji avea lacrimi și ea a vorbit cu bucurie, zicând: „Binecuvântat ești Tu, cel care vii în numele Domnului. Binecuvântat fie pântecul care Te-a purtat și sânul care Te-a alăptat."

Iar fiica mea, care nu avea decât doisprezece ani, s-a așezat la picioarele Lui și s-a cuibărit aproape de El.

Iar mama soatei mele, care stătea în prag, nu a scos nici o vorbă. Ea doar a plâns în tăcere, iar vâlul îi era ud de lacrimi.

Apoi Iisus S-a apropiat de ea și i-a ridicat fața către El și i-a zis: „Tu ești mama tuturor acestora. Tu plângi de bucurie, iar Eu voi păstra în amintirea Mea lacrimile tale."

Iar apoi luna veche s-a înălțat deasupra orizontului. Și Iisus S-a uitat la ea vreme de o clipă, apoi S-a întors către noi și a glăsuit: „S-a făcut târziu. Găsiți-vă paturile și fie ca Domnul să vă binecuvânteze odihna. Eu voi rămâne sub umbrarul de viță până în zori. Am aruncat astăzi năvodul Meu și am prins doi oameni; sunt mulțumit, iar acum vă doresc noapte bună."

Atunci, mama soatei mele a zis: „Dar noi Ți-am pregătit un pat în casă, te rog să intri să Te hodinești."

Iar El i-a răspuns, spunând: „O să Mă hodinesc, dar nu sub un acoperiș. Lăsați-Mă să stau întins în astă noapte sub umbra strugurilor și a stelelor.”

Iar ea s-a grăbit să aducă salteaua și pernele, și velințele. Iar El i-a zâmbit și i-a spus: „Privește numai, voi sta într-un pat făcut de două ori.”

Apoi L-am lăsat singur și am intrat în casă, iar fiica mea a intrat ultima. Și când am închis ușa, ea rămăsese cu ochii la El.

Așa L-am cunoscut pe Domnul și Stăpânul meu.

Și cu toate că asta a fost cu mulți ani în urmă, îmi pare că s-a întâmplat chiar azi.

CAIAFA Marele Preot

CÂND VORBIM DE ACEL BĂRBAT pe nume Iisus și despre moartea Lui, să ne gândim la două lucruri care sar în ochi: Tora trebuie să fie păstrată cu sfințenie de noi și acest regat trebuie apărut de Roma.

Acest om ne-a sfidat pe noi și Roma. A otrăvit mințile oamenilor simpli și i-a îndrumat ca printr-o vrajă împotriva noastră și a cezarului.

Sclavii mei, atât bărbați, cât și femei, au devenit mohorați și nestruniți după ce L-au ascultat vorbind în piață. Unii dintre ei au părăsit casa mea și au fugit în deșertul de unde veniseră.

Să nu uităm că Tora este temelie noastră și fortăreața noastră. Nici un om nu are voie să ne surpe autoritatea câtă vreme avem această putere de a-i opri mâna, și nimeni nu are voie să răstoarne Ierusalimul atâta vreme cât zidurile lui se înalță pe vechea piatră așezată de David.

Iar dacă va fi ca seminția lui Avraam să trăiască și să se înmulțească, acest pământ trebuie să rămână nepângărit.

Iar acest om pe nume Iisus a fost un pângăritor și un corupător. Noi L-am ucis din voia noastră și cu conștiința curată. Și tot astfel îi vom ucide pe toți aceia care nesocotesc legile lui Moise ori caută să pângărească moștenirea noastră sacră.

Noi și Pilat din Pont am recunoscut primejdia pe care o reprezenta acel om și am urmat cu înțelepciune aducându-L la moarte.

Mă voi îngriji ca toți susținătorii Lui să aibă parte de același sfârșit și ca ecoul cuvintelor Lui să fie amuțit în același fel.

Dacă va fi ca Iudeea să dăinuiească, toți oamenii care i se opun trebuie doborâți în țărână. Și până ca Iudeea să piară, eu îmi voi turna cenușă în părul meu cel alb și, așa cum a făcut Samuel profetul, îmi voi sfâșia veșmintele de Aaron și mă voi îmbrăca în pânză de sac, și voi rătăci pentru vecie.

IOANA, SOAȚA UNUI ICONOM AL LUI IROD Despre copii

IISUS NU A FOST CĂSĂTORIT, dar a fost prietenul femeilor și le cunoștea așa cum se cuvenea într-o dulce tovărășie.

Și iubea copiii așa cum trebuie ei iubiți, în credință și înțelegere.

În lumina ochilor Lui se vedea un tată, un frate și un fiu.

Când ținea un copil pe genunchii Lui, spunea: „Aceasta ți-e puterea și libertatea; și aceasta este împărăția duhului.

Se spune că Iisus nu a ținut legea lui Moise și că a fost prea îngăduitor față de femeile ușoare din Ierusalim și de la țară.

Și eu am fost socotită o vreme prostituată, pentru că iubeam un bărbat care nu-mi era soț, iar el era saducheu.

Iar într-o zi, saducherii au intrat în casa mea când iubitul meu se afla cu mine și m-au prins, și m-au ținut, iar iubitul meu a plecat și nu s-a mai întors la mine.

Apoi m-au dus în piață, unde propovăduia Iisus.

Ei voiau să mă pună în fața Lui drept ispită și capcană pentru El.

Dar Iisus nu m-a judecat. I-a făcut de rușine pe cei ce au voit să mă rușineze și i-a dojenit.

Și mi-a spus să mă duc acasă.

Și după aceea toate fructele fără de gust ale vieții au devenit dulci gurii mele și florile cele fără miros au răspândit mireme pentru simțurile mele. Am devenit o femeie fără amintiri pângărite și m-am simțit liberă, și nu mai țineam capul plecat.

RAFCA

Mireasa din Cana Galileii

ACEASTA S-A ÎNTÂMPLAT înainte ca El să le fie cunoscut oamenilor.

Eram în grădina mamei mele și grijeam de trandafiri, când El s-a oprit la poartă.

Și a zis: „Îmi este sete. Vrei să-mi dai apă din puțul vostru?”

Și eu am dat fuga și am adus o cupă de argint, și am umplut-o cu apă; și am turnat și câteva picături de iasomie.

Iar El a băut cu nesaț și a fost mulțumit.

Apoi S-a uitat în ochii mei și a zis: „Te binecuvântează.”

Când a zis asta, am simțit o boare de vânt trecându-mi prin trup. Și nu am mai fost sfioasă; și l-am zis: „Domnule, sunt logodită cu un bărbat din Cana Galileii. Mă voi căsători cu el în ziua a patra a săptămânii viitoare. Vrei să vii la nunta mea și s-o cinstești cu prezența Ta?”

Iar El mi-a răspuns: „Voi veni, copila mea.”

Luați aminte, El mi-a zis: „Copila mea”, cu toate că era un tinerel, iar eu aveam aproape douăzeci de ani.

Apoi S-a îndepărtat pe drum.

Iar eu am rămas la poarta grădinii noastre până când m-a chemat mama în casă.

În a patra zi a săptămânii următoare, am fost dusă la casa mirelui meu și dată în căsătorie.

Iar Iisus a venit și cu El erau mama Lui și fratele lui, Iacov.

Și au stat ei la masa de nuntă alături de oaspeții noștri, în timp ce fecioarele care-mi erau prietene au cântat cântecele de nuntă ale regelui Solomon. Iar Iisus S-a îndestulat din mâncarea noastră și a băut din vinul nostru, și mi-a zâmbit mie și celorlalți.

Și El a ascultat toate cântecele despre bărbatul ce-și duce iubita în cortul său; și despre tânărul podgorean care o iubea pe fiica stăpânului podgoriei și a dus-o la casa mamei sale; și despre prințul care a întâlnit o fecioară cerșetoare și a dus-o în regatul lui și i-a pus pe creștet coroana părinților săi.

Și El părea să asculte și alte cântece, unele pe care eu nu le puteam auzi.

La apusul soarelui, tatăl mirelui meu a venit la mama lui Iisus și, șoptind, i-a zis: „Nu mai avem vin pentru oaspeți. Și ziua încă nu s-a sfârșit.”

Și Iisus a auzit șoaptele și a zis: „Paharnicul știe că încă este mult vin.”

Și, adevărat, așa a fost – iar câtă vreme au rămas oaspeții la nuntă, a fost și vin bun pentru toți cei care voiau să bea.

Deodată, Iisus a început să ne vorbească. Ne-a spus despre minunile pământului și ale cerului; despre florile din cer, care înfloresc atunci când noaptea coboară pe pământ,

și despre florile pământului, care înfloresc când lumina zilei ascunde strălucirea stelelor.

Și tot El ne-a spus povești și pilde, iar glasul Lui ne-a încântat atât de mult, că ne uitam cu toții la El de parcă am fi avut vedenii, și am uitat de pocale și de blide.

Și în vreme ce-L auzeam, mă simțeam ca și cum aș fi călătorit printr-o țară îndepărtată și necunoscută.

După o vreme, unul dintre oaspeți a spus către tatăl mirelui meu: „Ai păstrat cel mai bun vin pentru sfârșitul ospățului. Alte gazde nu fac astfel.”

Și toți au socotit că Iisus a făcut o minune, pentru ca mesenii să aibă la sfârșitul ospățului vin mai mult și mai bun decât la început.

Și eu am crezut, ca și alții, că Iisus a turnat vinul, dar nu m-am minunat; pentru că deja descoperisem miracole în glasul Lui.

Iar după aceea, glasul Lui mi-a rămas aproape de suflet chiar și după ce am născut primul meu copil.

Iar acum, chiar și în ziua de azi, vorbele oaspetelui nostru au rămas în amintirea noastră. Și se spune: „Duhul lui Iisus din Nazaret este cel mai bun și cel mai vechi vin.”

UN FILOZOF PERSAN DIN DAMASC

Despre zii vechi și noi

NUA AȘ PUTEA SPUNE NIMIC despre soarta acestui om, după cum nu pot spune ce soartă îi va aștepta pe ucenicii Săi.

Un sâmbure ascuns în inima unui măr este o livadă pe care nu o putem încă vedea. Și, cu toate acestea, dacă acel sâmbure cade pe piatră, nimic nu se va alege de el.

Și asta vă zic vouă: Zeul vechi al Israelului este neiertător și neîmblânzit. Israel ar trebui să aibă alt Dumnezeu; unul blând și iertător, care să caute la oameni cu îndurare; unul care să coboare cu razele soarelui și să umble pe poteca marginirii lor, în loc de a ședea veșnic în jilț de judecător, ca să le cântărească păcatele și să le măsoare greșelile.

Israel ar trebui să aibă un Dumnezeu a cărui inimă să nu fie plină de gelozie, care să uite repede greșelile; unul care să nu se răzbune pe oameni până la a treia și a patra generație.

Omul de aici, din Siria, este la fel cu omul din toate țările. Se uită în oglinda propriei înțelegeri și acolo își găsește zeitatea. El făurește zeli după chipul și asemănarea lui, și îi venerează pe aceia care reflectă propria imagine.

Adevărul este că omul se roagă pentru dorința sa cea mai adâncă, pentru ca aceasta să se poată înălța și împlini toate dorințele sale.

Nu există ceva mai adânc decât sufletul omului, iar sufletul este adâncul ce se cheamă pe sine; pentru că nu există alt glas să glăsuiască și alte urechi să audă.

Până și noi, cei din Persia, ne vedem chipurile în discul soarelui și trupurile noastre dansând în focul pe care îl aprindem pe altare.

De aceea, Dumnezeul lui Iisus, cel pe care El Îl numea Tată, nu ar fi un străin pentru poporul lui Iisus, iar El le-ar împlini dorințele.

Zei Egiptului și-au lepădat povara de piatră și au fugit în deșertul Nubiei, ca să fie liberi între cei care sunt încă liberi de cunoaștere.

Zei Greciei și ai Romei se mistuie în propriul apus. Ei au semănat prea mult cu oamenii pentru a trăi în extazul uman. Dumbrăvile în care s-a născut magia lor trebuie să fi fost doborâte de securile atenienilor și alexandrinilor.

Iar în această țară până și locurile înalte par să fie făcute scunde de legiuitorii din Beirut și de tinerii pustnici din Antiohia.

Numai femeile bătrâne și bărbații osteniți caută templele strămoșilor lor; doar cei vlăguți ajunși la capătul drumului îi caută începutul.

Dar acest bărbat Iisus, acest nazarinean, a vorbit de un Dumnezeu prea nemăsurat ca să se deosebească de sufletul oricărui om, prea înțelept ca să pedepsească, prea iubitor ca să țină minte păcatele creaturilor Sale. Iar acest Dumnezeu al nazarinenilor va trece de pragul copiilor pământului și va ședea aproape de vetrele lor și va fi o binecuvântare între zidurile casei lor și lumina ce le călăuzește cărarea.

Însă Dumnezeul meu este Dumnezeul lui Zoroastru, Dumnezeul care este soarele de pe cer și focul de pe pământ, și lumina din sufletul omului. Și eu sunt mulțumit. Nu am nevoie de alt Dumnezeu.

DAVID, UNUL DINTRE DISCIPOLII LUI
Iisus, omul practic

NU AM ȘTIUT ÎNȚELESUL propovăduirii Lui sau al parabolilor Lui decât atunci când El nu S-a mai aflat printre noi. Ba nu, nu am înțeles decât atunci când cuvintele Lui au căpătat formă vie dinaintea mea și s-au alcătuit în trupuri care puteau păși în decursul zilelor mele.

Iată ce voiesc să vă spun: Într-o noapte, pe când stăteam pe gânduri în camera mea și îmi aminteam cuvintele Lui, precum și faptele Lui, pe care să le așez într-o carte, trei hoți au intrat în casa mea. Și, cu toate că știam că ei veniseră să mă prade de bunuri, luam prea mult aminte la ceea ce făceam ca să-i întâmpin cu sabia ori ca măcar să le spun: „Ce căutați aici?”

Ci am urmat a-mi scrie amintirile despre Domnul meu.

Iar după ce furii au plecat, mi-am amintit spusele Lui: „De vine cineva să îți ia o haină, lasă-l să ți-o ia și pe cealaltă.”

Și atunci am înțeles.

Cum stăteam și-l așterneam vorbele, nimeni nu m-ar fi putut opri, chiar de ar fi luat cu sine toate bunurile mele.

Pentru că, deși ar trebui să-mi păzesc bunurile și propria persoană, știu bine că există comori și mai mari.

LUCA

Despre fățarnici

IISUS I-A DISPREȚUIT pe fățarnici, iar mânia Lui era ca o furtună care îi lovea fără îndurare. Glasul Lui suna ca tunetul în urechile lor, și El îi rușina.

Din teamă față de El, ei l-au dorit moartea; și, precum sobolii din pământul întunecat, lucrau ca să uneltească pe la spatele Lui. Dar El nu a căzut în capcanele lor.

Râdea de dâșii, pentru că știa prea bine că duhul nu poate fi batjocorit, nici luat în râs.

Ținea o oglindă în mâna Lui și în ea vedea și pe trântor, și pe cel ce șchiopătează, și pe cel ce se împletește și cade pe marginea drumului ce duce spre culme.

Și Lui îi era milă de toți. Ar fi vrut să-i înalțe pe toți la statura Lui și ar fi voit să le ducă poverile. Ba nu, ar fi voit să îi cheme pe toți cei slabi să ia putere de la El.

Nu-i condamna cu strășnicie pe mincinos, pe hoț ori pe ucigaș, ci îl condamna cu tărie pe fățarnic, a cărui față poartă mască și a cărui mână stă înmănușată.

Deseori m-am gândit la inima ce îi adăpostește pe toți cei care vin din pustie în sanctuarul său lăuntric, dar care rămâne zăvorâtă în fața fățarnicului.

Într-o zi, pe când ne odihneam împreună cu El în Grădina cu Rodii, eu l-am spus: „Doamne, ierți și dai mângâiere păcătosului și tuturor celor slabi și infirmi, dar fățarnicilor, nu.”

Iar el a zis: „Ți-ai ales bine vorbele când i-ai numit pe păcătoși slabi și infirmi. Le iert slăbiciunea pornită din trup și infirmitatea duhului. Pentru că slăbiciunile acestea le-au fost lăsate de strămoși ori de lăcomia aproapelui lor.

Dar nu îngădui pe fățarnic, pentru că acesta singur pune jugul pe grumazul celui nevinovat și a celui slab.

Cei slabi, pe care tu îi numești păcătoși, sunt ca puii fără de pene ce cad din cuib. Fățarnicul este vulturul ce așteaptă pe o stâncă pentru ca prada lui să moară.

Cei slabi sunt oameni care s-au rătăcit în deșert. Dar fățarnicul nu este rătăcit. El știe drumul, dar șade râzând între nisipuri și vânt.

Din această cauză nu îl sufăr pe fățarnic."

Așa a grăit Domnul nostru, iar eu nu am priceput atunci. Acum, însă, înțeleg.

Apoi fățarnicii împărăției L-au prins și L-au judecat; și făcând asta, au socotit că au procedat cu temei. Pentru că s-au slujit de legea lui Moise în sanhedrin, ca să aibă dovezi împotriva Lui.

Iar cei care încalcă legea în fiecare zi la răsăritul soarelui și apoi o calcă din nou la apus L-au condamnat la moarte.

MATEI

Predica de pe Munte

ÎNTR-O ZI, CÂND SE CULEGEA recolta, Iisus ne-a chemat dimpreună cu ceilalți prieteni să mergem pe coline. Pământul era proaspăt și, la fel ca fiica unui rege la nunta ei, purta toate giuvaierurile sale. Iar cerul îi era mire.

Când am ajuns pe culmi, Iisus stătea nemișcat în crângul cu lauri și ne-a spus: „Odihniți-vă aici, liniștiți-vă mintea și potoliți-vă inimile, pentru că am multe a vă spune vouă."

Atunci ne-am întins pe iarbă, înconjurați de florile verii, iar Iisus S-a așezat în mijlocul nostru.

Și Iisus a zis:

Fericiți cei cu cugetul senin.

Fericiți cei ce nu sunt înălțați de averi, pentru că aceia vor fi liberi.

Fericiți cei ce își amintesc de durerile lor, căci în durere ei vor aștepta bucuria.

Fericiți cei ce flămânzesc după adevăr și frumusețe, pentru că foamea lor va aduce pâinea, iar setea lor va aduce apa răcoritoare.

Fericiți cei blânzi, căci aceia vor găsi mângâiere în propria blândețe.

Fericiți cei cu inima curată, căci ei vor fi alături de Dumnezeu.

Fericiți cei milostivi, căci aceia se vor milui după merit.

Fericiți făcătorii de pace, căci duhurile lor vor sălășlui deasupra bălăiei și aceia vor transforma câmpul deșert într-o grădină.

Fericiți cei vânați, căci aceia vor fi iuți de picior și vor căpăta aripi.

Bucurați-vă și vă veseliți, pentru că voi ați aflat Împărăția cerurilor în voi înșivă. Cântăreții de demult au fost prizoniți când au preaslăvit acea Împărăție. Și voi veți fi prizoniți, iar în asta vă veți găsi slava, și în asta vă veți găsi răsplata.

Voi sunteți sarea pământului; își va pierde sarea gustul dacă hrana dragă inimii omului va fi sărată?

Voi sunteți lumina lumii. Nu puneți lumina sub obroc. Lăsați-o să strălucească de pe culmi, ca să o vadă cei ce caută Cetatea Domnului.

Să nu socotiți că am venit să stric legile cărturarilor și fariseilor; căci zilele Mele între voi Îmi sunt numărate, și nu mai am decât câteva ceasuri în care să împlinesc o nouă lege și să dezvălui un alt legământ.

Vi s-a spus să nu ucideți, însă Eu vă zic vouă să nu vă mâniați fără pricină.

Ați primit poruncă de la strămoșii voștri să vă aduceți vițelul și mielul, și porumbița la templu și să le jertfiți pe altar, pentru ca nările Domnului să Se îndestuleze de mirosul grăsimii lor și pentru ca vouă să vi se ierte slăbiciunile și păcatele.

Însă Eu vă întreb: Trebuie să-l dați Domnului ceea ce a fost al Său încă dintru început? Și trebuie să Îl împăcați pe El, al cărui tron se află deasupra adâncului tăcut și ale cărui brațe dau înconjur spațiului?

Mai bine caută-ți fratele și împacă-te cu el înainte de a căuta drumul spre templu și dăruiește cu dragoste către vecinul tău. Căci în sufletul acestora Domnul a clădit un templu ce nu va fi distrus nicicând, iar în inimile lor El a înălțat un altar nepieritor.

Vi s-a spus: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Însă Eu vă zic: nu vă împotriviți răului, căci împotrivirea este hrană pentru el și îl întărește. Și doar cei slabi vor căuta răzbunarea. Cei cu sufletul tare vor ierta, iar cel rănit este slăvit dacă iartă.

Doar pomul plin de fructe este zdruncinat ori bătut cu pietre pentru a-l jefui de poame.

Nu vă gândiți doar la ziua de mâine, ci mai curând slujiți-vă de ziua cea de azi, pentru că ajunge pentru azi minunea ce s-a făcut.

Nu vă gândiți doar la voi când dați, ci gândiți-vă să dați la nevoie. Pentru că fiecare om care dăruiește va primi de la Tatăl ceresc, și cu atât mai îmbelșugat.

Ci dați fiecăruia după cât are nevoie; pentru că Tatăl ceresc nu dă sare însetatului, nici pietre flămândului, nici lapte celui înțărcat.

Ci nu dați la câini ceea ce este sfânt; nici aruncați mărgăritare dinaintea porcilor. Căci cu asemenea daruri vă bateți joc de aceste creaturi; iar ele vor batjocori darul vostru, iar în ura lor ar putea să vă distrugă.

Nu îngrămădiți pentru voi înșivă bogății care deschid calea spre desfrânare ori pe care hoții le pot fura. Adunați mai bine comori ce nu pot corupe și nu pot fi furate, și a căror frumusețe sporește atunci când le privesc mulți oameni. Căci acolo unde se află comoara voastră, acolo se află și inima voastră.

Vi s-a spus că ucigașul să fie trecut prin sabie, că hoțul să fie crucificat, iar târfa bătută cu pietre. Iar eu vă spun că nici voi nu sunteți scutiți de a face o nedreptate ucigașului și hoțului, și târfei, iar când aceștia sunt pedepsiți trupește, duhul vostru se întuneacă.

Adevăr vă spun că nici o fărădelege nu este făcută doar de un bărbat sau doar de o femeie. Toate relele sunt făcute de toți oamenii. Iar cel care plătește, primind pedeapsa, poate sfărâma veriga din lanțul ce atârână de

picioarele voastre. Poate că el plătește prin întristarea sa prețul bucuriei voastre trecătoare."

Astfel a grăit Iisus și am simțit dorința de a îngenunchea și de a-L venera, însă în sfiiciunea mea, nici nu m-am mișcat, nici nu am rostit o vorbă.

Însă într-un târziu am vorbit, spunând: „Vreau să mă rog acum, dar limba mi-e grea. Învăță-mă cum să mă rog."

Iar Iisus a zis: „Când vrei să te rogi, lasă-ți dorul să rostească vorbele. În dorul Meu de acum, voiesc să mă rog astfel:

Tatăl nostru de pe pământ și din ceruri, sfințească-se numele Tău.

Facă-se voia Ta pe pământ precum și în ceruri.

Pâinea noastră dă-ne-o cât să ne ajungă pentru această zi.

În milostenia Ta, iartă-ne și fă-ne să creștem ca să ne iertăm unul pe celălalt.

Îndrumă-ne spre Tine și întinde mâna Ta spre noi atunci când suntem în beznă.

Căci a Ta este împărăția, și în Tine ne este puterea și împlinirea."

Și se făcuse deja seară, și Iisus a coborât de pe coline, iar noi, ceilalți, L-am urmat. Și în vreme ce mergeam în urma Lui, am repetat rugăciunea rostită de El și mi-am amintit tot ce spusese El; căci știam că vorbele căzute ca fulgii în acea zi trebuia să se întărească precum gheața și că aripile ce fluturaseră pe deasupra capetelor noastre aveau să izbească pământul ca niște copite potcovite.

IOAN, FIUL LUI ZEVEDEU

Despre diferitele nume ale lui Iisus

AI BĂGAT DE SEAMĂ CĂ UNII dintre noi L-am numit Iisus Hristos, iar alții Cuvântul, iar alții L-au numit Nazarineanul, iar alții Fiul Omului.

Mă voi strădui să limpezesc aceste nume în lumina care mi-a fost dăruită.

Hristos, El, care a fost în vremurile de odinioară, este flacăra lui Dumnezeu ce sălășluiește în duhul omului. El este răsuflarea vieții ce ne cutreieră și capătă în El un trup ca și al nostru.

El este voia Domnului.

El este cel dintâi Cuvânt, cel care se rostește cu glasul nostru și cu care trăim în urechi pentru a-i putea da ascultare și a-l înțelege.

Iar Cuvântul Domnului nostru Dumnezeu a devenit o casă din carne și oase, și S-a întrupat ca un om asemenea ție ori mie.

Căci noi nu am putut auzi cântecul vântului fără de trup și nici vedea sinele nostru măreț pășind prin neguri.

Hristos a venit pe lume de multe ori, și El a pășit prin multe împărății. Și mereu a fost socotit un străin și un smintit.

Cu toate acestea, sunetul vocii Lui nu a căzut niciodată în gol, căci amintirea omului păstrează ceea ce mintea lui nu se sinchisește a păstra.

Acesta este Hristos, cel mai profund și cel mai înalt, care pășește alături de om către eternitate.

N-ați auzit de El la răspântia drumurilor Indiei? Dar în țara Magilor și pe nisipurile Egiptului?

Iar aici, în Ținutul de la Miazănoapte, barzii voștri de odinioară au cântat despre Prometeu, aducătorul focului, cel care a fost dorința împlinită a omului, speranță înlănțuită care s-a eliberat; și Orfeu, cel care a venit pentru ca, prin glasul și lira lui, să înflăcăreze spiritul fiarelor și al omului.

Și nu știi de Mithra, regele, și de Zoroastru, profetul perșilor, care s-au trezit din somnul vechi al omului și au stat la căpătâiul visului nostru?

Noi înșine devenim oameni unși când ne întâlnim în Templul Nevăzut la fiecare mie de ani. Atunci vine unul întrupat, iar sosirea Lui transformă în cântec tăcerea noastră.

Și totuși, urechile noastre nu vor să audă întotdeauna, iar ochii noștri nu vor să vadă mereu.

Iisus Nazarineanul S-a născut și a fost crescut ca noi înșine; mama și tatăl Lui au fost la fel ca părinții noștri, iar El a fost om.

Însă Hristos, Cuvântul, care a fost la începuturi, Duhul care a voit ca noi să ducem o viață mai deplină, a venit la Iisus și a rămas cu El.

Și Duhul a fost mâna pricepută a Domnului, iar Iisus a fost harfa.

Duhul a fost psalmul, iar Iisus a fost întorsătura acestuia.

Și Iisus, Omul din Nazaret, a fost gazda și vocea lui Hristos, care a pășit cu noi sub soare și ne-a numit prietenii Lui.

Pe vremea aceea, colinele Galileii și văile ei nu au ascultat decât glasul Lui. Iar eu eram tânăr atunci și am urmat drumul Lui și am pășit pe urmele pașilor Lui.

Am călcat pe urmele Lui și am mers pe aceeași cărare cu El, ca să ascult cuvintele lui Hristos de pe buzele lui Iisus din Galileea.

Acum trebuie să știi de ce unii dintre noi L-au numit Fiul Omului.

El însuși a voit să fie numit astfel, căci El a cunoscut foamea și setea omului, și, căutându-Și adevăratul sine, L-a descoperit pe Om.

Fiul Omului a fost Hristos cel Darnic, care va fi alături de noi toți.

El a fost Iisus Nazarineanul, care a voit să-i conducă pe frații Lui către Cel Uns, chiar la Cuvântul care a fost la început una cu Dumnezeu.

În inima mea sălășluiește Iisus din Galileea, Omul mai presus de oameni, Poetul care ne face pe toți să fim poeți, Duhul ce ne bate la ușă ca să ne trezim și, ridicându-ne, să ieșim pentru a întâlni adevărul gol și neîntinat.

UN TÂNĂR PREOT DIN CAPERNAUM

Despre Iisus, făcătorul de minuni

EL A FOST UN FĂCĂTOR DE MINUNI, din cap până în picioare, și un vrăjitor, un om care i-a uimit pe cei simpli cu farmece și incantații. Și El a jonglat cu cuvintele profeților noștri și cu lucrurile ținute sfinte de strămoșii noștri.

Da, El i-a chemat chiar și pe morți să-i fie martori, iar mormintele mute să fie trimișii și legea Lui.

El a căutat femeile din Ierusalim și femeile de la țară cu iscusința păianjenului care caută să prindă muștele: iar ele s-au prins în pânza Lui.

Căci femeile sunt slabe și fără de minte, și îl urmează pe bărbatul care le ogoiește patimile cu cuvinte dulci și tandre. Dacă nu ar fi existat aceste femei nevolnice și stăpânite de duhul Lui cel rău, numele Lui s-ar fi șters din amintirea omului.

Și cine erau aceia care L-au urmat?

Aceștia erau din mulțimea celor ce sunt înjugați și năpăstuiți. În neștiința și teama lor, ei nu s-ar fi răsculat nicicând împotriva stăpânilor lor legiuitori. Însă când le-a promis dregătorii înalte în împărăția Lui înșelătoare, ei s-au lăsat modelați de El, tot așa cum lutul se lasă frământat de olar.

Nu știți că, în somn, sclavul se visează stăpân, iar cel slab se crede leu?

Acest Galileean a fost un vrăjitor și un înșelător, un om care ierta păcatele tuturor pentru ca El să poa-tă auzi vorbele bune și osanalele din gura celor necurați; și care a

nutrit inima bolnăvicioasă a celor fără de speranță și a nenorociților pentru ca El să poată avea urechi pentru vocea Lui și o suită sub porunca Sa.

El a încălcat sărbătoarea Sabatului dimpreună cu cei ce o încalcă pentru ca El să poată câștiga inimile și sprijinul nelegiuitorilor; și tot El i-a vorbit de rău pe marii noștri preoți pentru ca El însuși să poată să se bucure de atenție în sanhedrin și, stârnind astfel vrăjmășie, să-Și sporească renumele.

Am spus deseori că L-am urât pe acel om. Da, Îl urăsc mai mult decât îi urăsc pe romanii care ne cârmuiesc țara. Până și venirea Lui a fost de la Nazaret, o cetate blestemată de profeții noștri, un mușuroi al necredincioșilor, de unde nu ne-a venit nicicând binele.

UN LEVIT BOGAT DIN VECINĂTATEA NAZARETULUI Iisus, bunul dulgher

A FOST UN DULGHER BUN. Ușile făurite de El nu puteau fi niciodată descuiate de furi, iar ferestrele pe care le făcea erau întotdeauna gata să se deschidă spre vântul ce bătea dinspre răsărit și apus.

Și tot El a făcut lăzi din lemn de cedru, lustruite și durabile, dar și pluguri și furci tari și ușoare în mâna celui de le folosea.

Și El a sculptat pupitre de citit pentru sinagogile noastre. Le-a cioplit din lemn auriu de dud; și pe ambele laturi ale pupitrului, exact acolo unde stă cartea cea sfântă,

El a dăltuit aripe desfăcute larg; iar dedesubt, capete de tauri și porumbește, dar și căprioare cu ochi mari.

Toate acestea El le-a dăltuit după moda caldeenilor și grecilor. Dar în îndemânarea Lui era ceva ce nu venea nici de la caldeeni, nici de la greci.

Această casă a mea a fost ridicată de multe mâini în urmă cu treizeci de ani. Am căutat zidari și dulgheri în toate orașele Galileii. Fiecare stăpânea priceperea și arta construcției, iar eu am fost mulțumit și bucuros de tot ce au făcut dâșii.

Dar veniți acum și priviți două uși și o fereastră dăltuite de Iisus din Nazaret. Prin tăria lor, ele batjocoresc tot ce se mai află în casa mea.

Nu vedeți că aceste două uși se deosebesc de celelalte uși? Iar această fereastră, care dă spre răsărit, nu se deosebește oare de celelalte ferestre?

Toate ușile și ferestrele casei mele se supun anilor, în afara celor făcute de El. Doar ele singure au rămas durabile în fața vremilor.

Și uitați-vă la acele grinzi, la felul cum le-a așezat; și la aceste cuie, cum trec ele dintr-o parte în alta a scândurii, iar apoi sunt prinse și strânse atât de bine pe cealaltă parte.

Și mai ciudat este că lucrătorul care merita plata a doi oameni nu a primit decât plata cuvenită unuia; și acel lucrător a ajuns acum un profet în Israel.

Dacă aș fi știut atunci că acel Tânăr cu un fierăstrău și o rindea era profet, L-aș fi implorat ca mai curând să vorbească decât să muncească, iar apoi L-aș fi răsplătit din belșug pentru vorbele Lui meșteșugite.

Iar acum, încă am mulți oameni care lucrează în casa mea și pe câmpurile mele. Cum să deosebesc omul care ține o unealtă în mână de Acela asupra mâinii căruia Dumnezeu Și-a așezat palma?

Da, cum să recunosc mâna lui Dumnezeu?

UN PĂSTOR DIN SUDUL LIBANULUI

O parabolă

ERA SPRE SFÂRȘITUL VERII, când El și alți trei bărbați au pășit pe drumul de colo. Era seară, iar El S-a oprit și a rămas acolo, la capătul pășunii.

Eu cântam la fluier, iar turma păștea în jurul meu. Când El S-a oprit, eu m-am ridicat și m-am apropiat și am rămas dinaintea Lui.

Iar El m-a întrebat: „Unde este mormântul lui Ilie? Nu cumva se află în apropierea acestui loc?”

Iar eu i-am răspuns: „Este acolo, dedesubtul aceluia morman mare de pietre. Chiar și acum, orice călător în trecere aduce o piatră pe care o adaugă la morman.”

El mi-a mulțumit și S-a îndepărtat, iar prietenii Lui l-au pășit pe urme.

Iar după trei zile, Gamaliel, care era tot păstor, mi-a spus că omul care trecuse era un profet din Iudeea; dar eu nu l-am crezut. Cu toate astea, m-am gândit la acel bărbat mai bine de o lună.

Când a venit primăvara, Iisus a trecut din nou pe lângă pășune, iar de astă dată El era singur.

În acea zi nu cântam la fluier pentru că pierdusem o mioară și o jeleam, iar inima mea era tristă în mine.

Și am pășit spre El și am rămas dinaintea Lui, căci voiam să fiu mângâiat.

Iar El s-a uitat la mine și mi-a zis: „Văd că astăzi nu cânți din fluier. De ce citesc tristețe în ochii tăi?”

Și eu i-am răspuns: „Am pierdut o mioară. Am căutat-o peste tot, dar nu am putut-o găsi. Și acum nu știu ce să fac.”

Și El a rămas tăcut preț de o clipă. Apoi mi-a zâmbit și a zis: „Așteaptă aici o vreme și o să-ți găsesc mioara.” Și a plecat, dispărând curând printre coline.

După un ceas s-a întors, iar mioara mea Îl urma îndeaproape. Și când El s-a oprit în fața mea, mioara s-a uitat spre chipul Lui, așa cum mă uitam și eu. După aceea, am îmbrățișat-o plin de bucurie.

Iar El Și-a lăsat palma pe umărul meu și a zis: „Începând de astăzi, vei iubi această mioară mai mult decât pe oricare alta din turma ta, pentru că ea s-a rătăcit, iar acum a fost găsită.”

Și iarăși mi-am îmbrățișat mioara cu bucurie, iar ea a venit aproape de mine și eu am rămas mut.

Însă când am ridicat capul să-L mulțumesc lui Iisus, El era deja departe și eu nu am avut curajul să-L urmez.

IOAN BOTEZĂTORUL
El le vorbește ucenicilor Săi din temniță

NU POT SĂ RĂMÂN MUT în temnița aceasta blestemată câtă vreme glasul lui Iisus se aude pe câmpul de bătălie. Nu vreau să rămân în lanțuri între ziduri câtă vreme El este liber.

Se spune că viperele se încolăcesc în jurul picioarelor Lui, însă eu le dau răspuns: „Viperele Îi vor stârni puterea, iar El le va strivi sub călcâiul Său.

Eu sunt doar tunetul fulgerului Său. Cu toate că eu am grăit primul, cuvântul a fost al Lui, și la fel scopul.

M-au luat pe nepregătite. Poate Îl vor prinde și pe El. Cu toate astea, El Și-a rostit cuvântul pe deplin. Și El îi va coplesi.

Carul Lui îi va strivi sub roți, iar copitele cailor Săi îi vor zdrobi, și El va triumfa.

Ei vor merge mai departe cu lancea și cu sabia, dar El îi va înfrunța cu puterea Duhului.

Sângele Lui va curge pe pământ, dar ei înșiși vor cunoaște rănilile și durerea aceasta, și ei vor fi botezați în propriile lacrimi până ce se vor curăța de păcatele lor.

Armatele lor vor mășălui către cetățile Lui cu berbeci din fier, dar în drum se vor îneca în apele Iordanului.

Iar zidurile și turnurile Lui se vor înălța tot mai semețe, iar scuturile războinicilor Lui vor fi tot mai sclipitoare în soare.

Se spune că m-am înțeles cu El și că planul nostru este să-i îndemnăm pe oameni să se ridice și să se răzvrătească împotriva regatului Iudeii.

Le răspund tuturor, și mi-aș dori ca vorbele mele să devină flăcări: dacă ei socotesc acest loc al nedreptății regat, atunci fie ca el să se năruiască și să dispară de pe fața pământului. Să aibă soarta Sodomei și Gomorei, și fie ca acest neam să fie uitat de Dumnezeu, și fie ca acest pământ să se transforme în cenușă.

Da, dinapoia acestor ziduri de temniță sunt cu adevărat tovarășul lui Iisus din Nazaret, iar El va conduce oștile mele, pe cal și pe jos. Iar eu, deși sunt doar comandant, nu sunt vrednic nici să desfac șireturile de la sandalele Lui.

Mergi la El și repetă vorbele mele, iar apoi, în numele meu, roagă-L să-ți dea alinare și binecuvântare.

Nu voi adăsta multă vreme aici. Noaptea, între o trezire și alta, simt pași ușori și rari care calcă pe deasupra acestui trup. Iar când îi aud, mai aud și zgomotul ploii care cade peste mormântul meu.

Mergi la Iisus și spune că Ioan din Kedron, al cărui suflet este năpădit de umbre și apoi iarăși golit, se roagă pentru El, în vreme ce groparul stă în preajmă, iar omul cu sabia stă cu mâna întinsă după răsplată.

IOSIF DIN ARIMATEEA Despre țelul suprem al lui Iisus

TREBUIE SĂ CUNOAȘTEȚI ȚELUL suprem al lui Iisus, iar de nu-l știți, vi-l voi spune eu. Însă nimeni nu poate atinge cu degetele viața binecuvântatei vițe, nici vedea seva care îi hrănește coardele.

Și, cu toate că am mâncat strugurii și am gustat vinul nou ieșit de sub teasc, nu vă pot destăinui totul.

Nu pot povesti decât ceea ce știu despre El.

Domnul și Iubitul nostru a trăit doar trei anotimpuri de profet. Acestea au fost primăvara cântului Său, vara extazului Său și toamna patimii Lui; iar fiecare dintre aceste anotimpuri a ținut o mie de ani.

Primăvara cântecului Său s-a petrecut în Galileea. Acolo El Și-a strâns apropiatii în jurul Său, iar când a ajuns pe malurile lacului albastru, a vorbit pentru prima oară despre Tatăl ceresc și despre mântuirea și libertatea noastră.

În preajma Lacului Galileii, ne-am pierdut pe noi înșine și ne-am găsit calea către Tatăl nostru; și, vai, mărunta pierdere s-a dovedit un mare câștig.

Acolo, îngerii ne-au cântat în urechi și ne-au dorit să părăsim tărâmul sterp și să ne îndreptăm către grădina dorințelor inimii noastre.

El ne-a vorbit despre câmpii și pășuni înverzite; despre costișele Libanului, unde crinii albi nu iau seama la caravanele ce trec prin colbul văii.

Tot El ne-a vorbit despre măceșul sălbatic ce surâde în soare își împrăștie parfumul către boarea trecătoare.

Iar El ar spune: „Florile de crin și de măceș trăiesc doar o zi, dar această zi este o eternitate când e petrecută în libertate.”

Și într-o seară, pe când ședeam în preajma unui pârâu, El a zis: „Priviți pârâul și ascultați-i muzica. El va căuta în veci marea și, cu toate că această căutare ar putea dura o

veșnicie, el îi cântă farmecul în fiecare zi, din zori până în noapte.

Să Îl căutați pe Tatăl ceresc tot la fel cum acest pârâu caută marea."

Apoi a sosit vara extazului Său, iar luna iunie a iubirii Lui a venit peste noi. El nu a vorbit despre nimic altceva decât despre alții – vecini, călători, necunoscuți și tovarășii de joacă din copilăria noastră.

El a vorbit despre călătorul care a mers din răsărit până în Egipt, despre plugarul care se întoarce acasă cu boii săi la apus, despre oaspetele întâmplător ce, îndrumat de asfințit, ne poate bate la ușă.

Și El spunea: „Aproapele este sinele vostru ce se poate vedea. Chipul lui trebuie să se reflecte în apele voastre neclintite, iar dacă priviți în ele, vă veți putea vedea propriul chip.

Fiți pentru el ceea ce voiți ca el să fie pentru voi.

Aceasta îmi este legea, și de aceea vă voi spune, vouă și copiilor voștri, iar aceștia vor spune copiilor lor până la sfârșitul timpului."

Iar în altă zi, El a spus: „Nu vei fi singur. Exiști în faptele altor oameni, iar ei, cu toate că nu-și dau seama de asta, rămân cu tine cât trăiești.

Ei nu vor făptui nici o fărădelege, iar mâna ta nu va fi dimpreună cu mâna lor.

Iar ei nu se vor prăbuși decât dacă tu însuți te vei prăbuși; ei nu se vor înălța decât dacă tu însuți te vei înălța cu ei.

Drumul lor către salvare este drumul tău, iar când ei caută pustia, și tu o cauți dimpreună cu ei.

Tu și aproapele tău sunteți precum două semințe semănate pe câmpie. Împreună creșteți și tot împreună vă veți legăna în vânt. Și nici unul dintre voi să nu încerce a cuceri toată câmpia. Pentru că o sămânță care crește nu-și poate cerși nici măcar propria adorație.

Astăzi sunt alături de voi. Măine voi porni spre apus; dar înainte de a pleca, vă spun tuturor că vecinul vostru este partea necunoscută din voi ce devine vizibilă. Căutați-l cu iubirea voastră, ca să vă cunoașteți pe voi înșivă, pentru că doar în acea cunoaștere veți deveni frați ai Mei."

Apoi a sosit toamna patimii Lui.

Iar El ne-a vorbit despre slobozenie, tot astfel cum în primăvară vorbise în Galileea despre cântecul Său; dar acum cuvintele Lui căutau înțelegerea noastră mai adâncă.

Ne-a spus despre frunze care vorbesc doar când sunt purtate de vânt; și despre om ca o cupă de vin umplută de îngeri păzitori pentru a potoli setea altui inger. Dar plină ori goală, această cupă va rămâne sclipitoare pe masa Prea Înaltului.

Iar El a zis: „Tu ești cupa și tu ești vinul. Bea totul până la fund; ori amintește-ți de Mine și setea îți va fi potolită."

Iar în drumul nostru către miazăzi, El a spus: „Ierusalimul, care se ridică mândru pe înălțimi, va coborî spre adâncimea întunecatei văi Jahanum, iar în mijlocul pustietății sale Eu voi rămâne singur.

Templul se va năruie în colb, iar în jurul porticului veți auzi strigătele văduvelor și orfanilor; iar bărbații, în graba

lor de a scăpa, nu vor recunoaște chipurile fraților lor, căci teama îi va împresura pe toți.

Însă chiar și acolo, dacă doi dintre voi se vor uni și vor rosti numele Meu și vor privi spre apus, Mă veți putea vedea, iar aceste cuvinte ale Mele vor răsună din nou în urechile voastre.”

Iar când am ajuns pe dealul Betaniei, El a zis: „Să mergem la Ierusalim. Cetatea ne așteaptă. Voi pătrunde pe poartă călare pe un asin și voi vorbi mulțimii.

Există mulți care M-ar voi înlănțuit, și mulți care ar voi să-Mi stingă flacăra, dar în moartea Mea veți găsi viață și veți fi liberi.

Ei vor căuta răsuflarea ce plutește între inimă și minte, așa cum vrabia zboară între câmp și cuibul său. Dar suflarea Mea le-a scăpat deja, astfel că ei nu Mă pot dovedi.

Zidurile pe care Tatăl ceresc le-a construit în jurul Meu nu se vor prăvăli, iar pământul pe care El l-a declarat sfânt nu va fi pângărit.

Când vor veni zorile, soarele va încorona capul Meu, iar eu voi fi alături de voi pentru a primi ziua cum se cuvine. Și acea zi va fi lungă, iar lumea nu îi va vedea înserarea.

Cărturarii și fariseii spun că pământul este însetat după sângele Meu. Eu voiesc să potolesc setea pământului cu sângele Meu. Dar din picăturile Mele de sânge se vor înălța stejari și arțari, iar răsăritul va purta fructele lor către alte zări.”

Iar apoi El a zis: „Iudeea trebuie să aibă un rege, iar ea va porni împotriva legiunilor Romei.

Eu nu voiesc să îi fiu rege. Coroanele Sionului au fost făurite pentru frunțile unora mai puțin vrednici. Iar inelul lui Solomon nu încapă pe acest deget.

Priviți mâna Mea. Nu vedeți că e prea puternică pentru a ține un sceptru și prea tare ca să țină o sabie de rând?

Nu, Eu nu voi conduce carne siriană împotriva celei romane. Dar voi, cu cuvintele Mele, veți trezi cetatea aceea, iar spiritul Meu va grăi către cel de-al doilea răsărit al său.

Cuvintele Mele vor fi o oaste invizibilă cu cai și care de luptă, și fără secure și sulită îi voi învinge deopotrivă pe preoții din Ierusalim și pe cezari.

Nu Mă voi așeza pe un tron pe care au șezut robi ce au domnit peste alți robi. Și nici nu Mă voi răzvrăti împotriva fiilor Italiei.

Însă voi fi o furtună pe cerul lor și un cântec în sufletul lor.

Și își vor aduce aminte de Mine.

Mă vor numi Iisus cel Uns."

Aceste lucruri le-a zis El în fața zidurilor Ierusalimului înainte de a intra în oraș.

Iar vorbele Lui stau scrise, ca și cum ar fi gravate cu dalta.

NATANAIL Iisus nu era umil

SE SPUNE CĂ IISUS din Nazaret era umil și plecat.

Se spune că, deși era drept și cinstit, era slab și înspăimântat de cei tari și puternici; și că atunci când S-a ridicat împotriva oamenilor puterii, El era doar ca un miel între lei.

Însă eu spun că Iisus avea autoritate asupra oamenilor și că El Își cunoștea puterea și a proclamat-o pe colinele Galileii, dar și în cetățile Iudeii și Feniciei.

Care om umil și lipsit de putere ar spune: „Eu sunt Viața, Eu sunt Calea către Adevăr”?

Care om modest ar spune: „Eu sunt în Dumnezeu, Tatăl nostru; iar Dumnezeul nostru, Tatăl, sălășluiește în Mine”?

Care om ce nu-Și cunoaște puterea Sa ar spune: „Cel ce nu crede în Mine nu crede în această viață, nici în viața fără de moarte”?

Care om nesigur de ziua de mâine ar proclama: „Lumea voastră va trece și din ea nu va rămâne decât cenușă împrăștiată, chiar înainte de a se stinge ecoul cuvintelor Mele”?

Se îndoia El de sine când le-a spus celor care au voit să-L pună la încercare cu o târfă: „Cel fără de păcat să arunce primul piatra”?

Se temea El de autoritate când i-a izgonit pe cămătari din templu, cu toate că aceia fuseseră îngăduiți acolo chiar de preoți?

Au fost aripile Lui tăiate când a strigat: „Împărăția Mea este mai presus de împărățiile voastre pământești”?

Oare căuta El adăpost în cuvinte atunci când repeta mereu: „Distrugeți templul, iar Eu îl voi ridica la loc în trei zile”?

Era un laș acela care a ridicat mâna împotriva oamenilor puterii și i-a declarat „mincinoși, josnici, mizeri și degenerați”?

Un om îndeajuns de curajos să spună toate aceste lucruri celor care cârmuiau Iudeea trebuie considerat umil și simplu?

Nu. Vulturul nu-și construiește cuibul într-o salcie plângătoare. Iar leul nu-și caută bârlogul în ascunzișul ferigilor.

Mi se face greață, iar măruntaiele mi se revoltă când îi aud pe cei nevolnici spunând că Iisus a fost umil și modest, pentru ca ei să-și poată justifica slăbiciunea minții și a trupului; tot astfel și când cei asupriți, găsind alinare și tovarășie, vorbesc despre Iisus ca despre un vierme ce strălucește pe lângă dâșii.

Da, inima mea e îngreșată de asemenea oameni. Eu voiesc să-l laud pe vânătorul puternic și pe cel cu spirit măreț și invincibil.

SABA DIN ANTIOHIA Despre Saul din Tars

ASTĂZI L-AM ASCULTAT PE SAUL din Tars
preamărindu-L pe Hristos evreilor din această cetate.

Acum își spune Pavel, apostol pentru neevrei.

L-am cunoscut în tinerețea mea, iar pe vremea aceea el îi prigonea pe prietenii Nazarineanului. Da, îmi aduc aminte mulțumirea lui când tovarășii săi l-au bătut cu pietre pe strălucitorul tânăr pe nume Ștefan.

Acest Pavel este cu adevărat un om ciudat. Sufletul lui nu este acela al unui om liber.

Câteodată, arată ca un animal al pădurii, hăituit și rănit, căutând o bortă în care să-și ascundă durerea față de lume.

El nu vorbește despre Iisus, nici nu-l repetă vorbele. El propovăduiește pe Mesia pe care L-au prevestit profeții din vechime.

Și cu toate că el însuși este un evreu educat, vorbește evreilor în grecește; iar greaca lui este chinuită și își alege rău cuvintele.

Dar el este un om cu puteri neștiute, iar prezența lui este anunțată de cei care se strâng în jurul său. Și uneori el îi asigură de ceea ce nici el însuși nu este sigur.

Cei care L-am cunoscut pe Iisus și l-am auzit predicile spunem că El l-a învățat pe om cum să fărâme lanțurile sclaviei, astfel încât să se poată elibera de lucrurile care au fost.

Dar Pavel făurește lanțuri pentru omul de mâine. El lovește cu ciocanul său în nicovală, în numele cuiva pe care nu îl cunoaște.

Nazarineanul ar voi să trăim clipa cu patimă și extaz.

Omul din Tars vrea să respectăm legile scrise în cărțile vechi.

Iisus le-a dat din viața Lui celor fără de suflare. Iar în nopțile mele de singurătate, eu cred și înțeleg.

Când El s-a așezat la masă, a spus povești ce i-au fericit pe meseni, și a îmbogățit gustul cărnii și vinului cu bucuria Lui.

Dar Pavel voiește să ne impună ce să mâncăm și să bem.

Lăsați-mă să nu îmi întorc privirea în altă parte.

SALOMEEA CĂTRE O PRIETENĂ

O dorință neîmplinită

*El era ca plopul licărind în soare;
Și ca un lac printre dealuri singuratic,
Strălucind în soare;
Și ca zăpada de pe înălțimile munților,
Albă, albă în lumina soarelui.*

*Da, El era ca toate acestea,
Iar eu L-am iubit.
Dar m-am temut de prezența Lui.
Iar picioarele mele nu voiau să poarte povara iubirii mele
Ca să-L pot înconjura picioarele cu brațele.*

*Aș fi vrut să-L spun,
„Ți-am ucis prietenul într-o clipă de patimă.
O să-mi ierți păcatul?
Și, în îndurarea Ta, nu-mi vei elibera tinerețea
De fapta comisă din orbire,
Ca să pot păși în lumina Ta?”*

Știu că El m-ar fi iertat că dansez

Pentru capul sfânt al prietenului Său.
Știu că El ar fi văzut în mine
Un lucru al învățăturilor Lui.
Pentru că nu există nici o vale a foamei pe care El să n-o
poată străbate,
Și nici un deșert de sete pe care El să nu-l poată
traversa.

Da, El a fost precum plopilor,
Și ca lacurile dintre dealuri,
Și ca zăpada de pe munții Libanului.
Și eu aș fi voit să-mi răcoresc buzele în faldurile straielor
Lui.

Dar El era departe de mine,
Iar eu m-am rușinat.
Și mama mea m-a oprit
Când m-a cuprins dorința de a-L căuta.

Ori de câte ori trecea prin preajmă, inima mea tânjea
după frumusețea Lui,
Dar mama mea se uita la El cu dispreț,
Și voia să plec de la fereastră
Și să mă duc în camera mea.
Și ea striga cu voce tare, spunând:
„Cine este El altul decât un mâncător de lăcuste din
deșert?
Ce este El dacă nu un batjocoritor și un renegat,
Un ațâțător la nesupunere, care voiește să ne fure
sceptrul și coroana,
Și să cheme înapoi vulpii și șacalii din țara Lui
blestemată
Ca să urle în palatele noastre și să se așeze pe tronul
nostru?
Du-te și-ți ascunde fața de lumina zilei de azi,

*Și așteaptă ziua când capul Său va cădea,
Dar nu pe tava ta."*

*Așa vorbea mama mea.
Dar inima mea nu voia să-i asculte vorbele.
L-am iubit în taină,
Iar somnul meu a fost încins de flăcări.*

*Acum El a plecat.
Iar ceva ce a adăstat în mine a dispărut la fel.
Poate că a fost tinerețea mea
Care nu a voit să mai rămână aici,
De când Dumnezeuul tinereții a fost ucis.*

RAHILA, O FEMEIE UCENIC Despre Iisus, viziunea și omul

DESEORI MĂ ÎNTREB DACĂ IISUS a fost un om alcătuit din carne și oase ca noi ceilalți ori un gând fără trup, în minte, ori o idee care apare ca o vedenie a omului.

Deseori mi se pare că El a fost doar un vis visat de nenumărați bărbați și femei în același timp într-un somn mai adânc decât somnul și în niște zori mai luminoase decât toți zorii.

Și se pare că atunci când am povestit visul, unul către altul, am început să îl socotim o realitate care s-a petrecut cu adevărat; și când i-am dat trup din imaginația noastră și un glas din dorul nostru, i-am dat formă din substanța noastră.

Dar în adevăr El nu a fost un vis. Noi L-am cunoscut vreme de trei ani și L-am văzut cu ochii noștri în lumina orbitoare a amiezii.

I-am atins mâinile și L-am urmat dintr-un loc în altul. I-am ascultat predicile și am fost martori la faptele Lui. Credeți că noi am fost un gând care căuta alt gând ori un vis pe tărâmul viselor?

Marile întâmplări ne par deseori străine de viața noastră de zi cu zi, cu toate că natura lor ar putea să-și aibă originea în natura noastră. Dar cu toate că ele apar pe neașteptate atunci când vin și se trec cu repeziciune, durata lor adevărată este de ani ori generații.

Iisus din Nazaret a fost El însuși o Măreață Întâmplare. Acel bărbat pe ai cărui mamă și tată, și frați îi cunoaștem a fost El însuși un miracol făptuit în Iudeea. Da, toate miracolele Lui, de ar fi așezate la picioarele Lui, nu s-ar ridica de înălțimea glezne-lor Lui.

Iar toate râurile tuturor anilor nu ar putea duce cu ele ceea ce ne amintim despre El.

A fost un munte arzând în noapte, și totuși a fost o strălucire blândă venind de dincolo de dealuri. A fost o furtună pe cer, dar a fost un murmur în cețurile zorilor de zi.

A fost ca un torent rostogolindu-se din înălțimi către câmpii, ca să nimicească toate lucrurile întâlnite în cale. Și tot El a fost ca râsul de copil.

În fiecare an am așteptat ca primăvara să sosească în această vale. Am așteptat crinii și ciclamele, iar apoi, în fiecare an, sufletul s-a întristat în pieptul meu; pentru că

mereu am tânjit să mă bucur odată cu primăvara, și totuși nu am putut.

Dar când a venit spre anotimpurile mele, Iisus era cu adevărat o primăvară, iar în El se găsea promisiunea tuturor anilor ce vor să vină. El mi-a umplut inima de bucurie; și la fel ca violetele pe care le creșteam, un lucru sfielnic, în lumina venirii Lui.

Iar acum schimbarea anotimpurilor din lumile ce nu sunt încă ale noastre nu va putea șterge frumusețea Lui din această lume a noastră.

Nu, Iisus nu a fost o fantomă, nici născocire a poezilor nu a fost. El a fost un bărbat ca tine și ca mine. Dar numai pentru privire, atingere și auz; în toate celelalte privințe, El S-a deosebit de noi.

A fost un om al bucuriei; și pe drumul bucuriei, El a răspuns tristeților tuturor oamenilor. Și de la înălțimea tristeților Lui, a privit bucuria tuturor oamenilor.

A avut viziuni pe care noi nu le-am putut vedea și a auzit glasuri pe care noi nu le-am auzit; și a vorbit de parcă ar fi avut în față mulțimi nevăzute, iar adesea a vorbit prin noi către o rasă de oameni încă nenăscută.

Și Iisus S-a aflat deseori singur. Era printre noi, dar nu era una cu noi. Pășea pe pământ, dar aparținea cerului. Și doar în singurătatea noastră putem cunoaște împărăția singurătății Lui.

El ne-a iubit cu o dragoste plină de blândețe. Inima Lui era ca un teasc de struguri. Și tu, și eu ne puteam apropia cu o cupă, ca să bem din ea.

Un singur lucru nu am înțeles la Iisus: voia ca ascultătorii Lui să se bucure; spunea glume și făcea jocuri de cuvinte, și râdea cu deplinătatea inimii Lui, chiar și atunci când în ochi îi apăreau depărtări și în glas i se strecura tristețea. Dar acum înțeleg.

Deseori asemăn pământul cu o femeie care-și așteaptă primul copil. Când S-a născut, Iisus a fost primul copil. Iar când a murit, El a fost primul om care murea.

Căci nu vi s-a părut că pământul a încremenit în acea vinere neagră și că cerurile porniseră război împotriva cerurilor?

Și atunci când chipul Lui a dispărut din fața noastră, nu ați simțit și voi că nu suntem decât amintiri înnegurate?

CLEOPA DIN BETHROUNE

Despre lege și profeți

CÂND VORBEA IISUS, întreaga lume tăcea ca să asculte. Cuvintele Lui nu erau pentru urechile noastre, ci mai degrabă pentru elementele din care Dumnezeu a clădit acest pământ.

Îi vorbea mării, mama noastră necuprinsă, care ne-a dat naștere. Îi vorbea muntelui, fratele nostru mai mare, al cărui pisc este o promisiune.

Și le vorbea îngerilor de peste mare, și muntelui căruia i-am încredințat visurile noastre înainte ca lutul din trupul nostru să se întărească la soare.

Și totuși, predica Lui doarme în piepturile noastre ca un cânt de iubire pe jumătate uitat, iar uneori trece ca un foc prin memoria noastră.

Vorbirea Lui era simplă și încărcată de bucurie, iar sunetul glasului Său era ca apa răcoroasă într-un tărâm secetos.

Odată, El a înălțat mâna spre cer, iar degetele Lui erau ca ramurile unui sicomor; și atunci a rostit cu glas puternic:

„Profeții din vechime v-au vorbit vouă, iar urechile voastre erau pline de vorbele lor. Dar Eu vă zic vouă, goliți-vă urechile de ceea ce ați auzit.”

Iar aceste cuvinte ale lui Iisus: „Dar Eu vă zic vouă” nu au fost rostite de un om al rasei noastre, nici de un om al acestei lumi; ci mai curând de un grup de serafimi care trecea pe cerul Iudeii.

Mereu și mereu, El recita din legi și profeți, iar apoi spunea: „Dar Eu vă zic vouă.”

Vai, ce cuvinte arzătoare, ce valuri de mări necunoscute spre țărmurile minții noastre: „Dar Eu vă zic vouă.”

Ce stele caută întunericul sufletului și ce suflete neadormite așteaptă zorii?

Când vorbești de propovăduirile lui Iisus, trebuie să ai vorbirea Lui ori măcar ecoul acesteia.

Iar eu nu am nici vorbirea, nici ecoul Lui.

Vă cer iertare pentru că am început o poveste pe care n-o pot isprăvi. Însă sfârșitul nu este încă pe buzele mele. El este încă un cânt de iubire purtat de vânt.

NEEMAN, SIRIANUL DIN ȚINUTUL GADARENILOR

Despre moartea lui Ștefan

UCENICII LUI S-AU ÎMPRĂȘTIAT. El le-a dat moștenirea durerii încă înainte ca El să fie omorât. Sunt vânați ca niște câprioare și ca vulpile câmpiei, și tolba vânătorului este încă doldora de săgeți.

Dar când sunt prinși și duși la osândă, ei sunt bucuroși, iar fețele lor strălucesc precum chipul mirelui la nuntă. Pentru că El le-a dat și moștenirea bucuriei.

Am avut un prieten din Ținutul de Miazănoapte, iar numele lui era Ștefan; și pentru că el l-a numit pe Iisus Fiul lui Dumnezeu, a fost dus în piață și bătut cu pietre.

Iar când a căzut la pământ, Ștefan a rămas cu brațele întinse în lături, fiindcă a voit să moară la fel ca Stăpânul lui. Brațele lui stăteau întinse ca niște aripi pregătite de zbor. Și când ultima rază de lumină s-a stins în ochii lui, cu propriii ochi am văzut un zâmbet pe buzele lui. Era un zâmbet precum boarea ce vine înainte de sfârșitul iernii, ca o dorință și o promisiune de primăvară.

Cum să descriu asta?

Se părea că Ștefan spunea: „Chiar dacă trebuie să plec în altă lume și alți oameni trebuie să mă ducă în altă piață ca să mă bată cu pietre, chiar și atunci Îl voi vesti pe El pentru adevărul care sălășluia în El și pentru același adevăr ce se află acum în mine.”

Și am observat că un om stătea aproape și se uita cu plăcere cum Ștefan era bătut cu pietre.

Numele lui este Saul din Tars, căci el era acela care îl dăduse pe Ștefan pe mâna preoților, a romanilor și a mulțimii, pentru a fi lovit cu pietre.

Saul era chel și scund de statură. Avea umerii strâmbi și trăsăturile urâte și nepotrivite; iar eu nu l-am plăcut.

Mi s-a spus că acum predică vorbele lui Iisus de pe acoperișurile caselor. Îmi vine greu să cred asta.

Dar mormântul nu Îl împiedică pe Iisus să meargă până în tabăra dușmană ca să-i îmblânzească și să îi ia prizonieri pe cei care l se împotrivesc.

Cu toate acestea, bărbatul din Tars nu-mi place, deși mi s-a spus că, după moartea lui Ștefan, el a fost îmblânzit și cucerit pe drumul spre Damasc. Dar capul îi este prea mare pentru ca inima lui să fie a unui adevărat ucenic al lui Iisus.

Și totuși, poate greșesc. Mi se întâmplă deseori să mă înșel.

TOMA

Despre strămoșii necredinței lui

BUNICUL MEU, care a fost legiuitor, a spus cândva: „Să respectăm adevărul, dar numai când adevărul ne este revelat.”

Când m-a chemat la El, l-am dat ascultare lui Iisus, căci porunca Lui era mai puternică decât voința-mi; cu toate acestea, mi-am păstrat cumpătul și judecata.

Când El vorbea, iar ceilalți se legănuau precum crengile în vânt, am ascultat fără să mă clintesc. Totuși, L-am iubit.

Acum trei ani, El ne-a lăsat oameni care să-l preaslăvească numele și să-l fie martori în fața națiilor.

La vremea aceea, mi se spunea Toma Necredinciosul. Umbra bunicului meu încă mă copleșea și de multe ori voiam să văd adevărul adevărindu-se și căpătând trup.

Uneori puneam mâna pe propria rană ca să simt sângele și abia după aceea credeam în propria durere.

Omul care iubește cu inima, dar păstrează o îndoială în sinea lui este doar un sclav pe o galeră, care doarme legat de vâsla lui și visează libertatea până când biciul stăpânului îl deșteaptă.

Și eu însumi am fost întocmai ca acel sclav și am visat libertatea, dar somnul bunicului meu mă copleșea. Carnea mea avea nevoie de biciul zilei mele.

Chiar și în prezența Nazarineanului închisesem ochii ca să nu-mi văd mâinile legate de vâslă.

Îndoiala este o durere prea singuratică pentru a ști că, de fapt, credința îi este frate geamăn.

Îndoiala este un copil pierdut, nefericit și uitat de lume, și chiar dacă mama lui, care l-a adus pe lume, l-ar găsi și l-ar îmbrățișa, el tot s-ar trage îndărăt, temător și precaut.

Căci îndoiala nu cunoaște adevărul decât după ce rănilor lui se vindecă și se închid.

Eu m-am îndoit de Iisus până când El mi s-a adevărit și până când am putut atinge cu mâna mea rănilor Lui.

Atunci am crezut cu adevărat și după aceea m-am lepădat de ziua de ieri și de zilele de ieri ale strămoșilor mei.

Morții din mine au îngropat morții lor; iar cei vii vor trăi pentru Împăratul Uns, chiar pentru El, acela care a fost Fiul Omului.

Ieri mi s-a spus că trebuie să merg și să rostesc numele Lui printre perși și hinduși.

Mă voi duce. Și din ziua de astăzi și până în ultima zi a mea, Îl voi vedea pe Domnul meu înălțându-se maiestuos și îl voi auzi rostindu-Și cuvintele Sale.

ELMADAM LOGICIANUL

Iisus prigonitul

M-AȚI RUGAT SĂ VĂ VORBESC despre Iisus Nazarineanul, și am a vă spune multe, dar încă nu a sosit vremea. Cu toate acestea, orice v-aș zice acum despre El, acela este adevărul; căci orice vorbire este zadarnică, dacă nu dezvăluie adevărul.

Priviți un om neiubitor de ordine, pornit împotriva oricărei ordini; un cerșetor care se împotrivește oricăror posesiuni lumești; un bețiv care se simte bine doar în tovărășia răufăcătorilor și asupriților.

El nu a fost fiul trufaș al statului, nici cetățeanul protejat al imperiului; așadar, El a disprețuit deopotrivă Statul și Imperiul.

A voit să trăiască la fel de liber și de lipsit de îndatoriri precum păsările cerului, iar pentru asta, vânătorii l-au doborât la pământ cu săgeți.

Nimeni nu poate desfaceca zăgazurile strămoșilor săi fără să se înece. Aceasta este legea. Și, pentru că Nazarineanul a încălcat legea, El și susținătorii Lui necugetați au fost nimiciți.

Și au trăit mulți alții ca El, oameni care au voit să schimbe cursul destinului nostru.

Ei înșiși s-au schimbat și ei au fost cei ce au pierdut.

Există o viță fără struguri și care crește pe zidurile cetății. Se cațără în sus și se agață de piatră. Dacă acea viță ar zice în sinea ei: „Cu puterea și greutatea mea voi nimici aceste ziduri”, ce ar spune alte plante? Sigur ar râde de neghiobia ei.

Eu unul nu pot decât să râd de acest om și de ucenicii Lui prost sfătuiți.

UNA DINTRE MARI Despre tristețea Lui și zâmbetul Lui

ȚINEA ÎNTOTDEAUNA CAPUL SUS, iar în ochii Lui se vedea mereu văpaia Lui Dumnezeu.

Era adesea trist, însă tristețea lui era bunătatea arătată celor în durere și tovărășia acordată celor singuri.

Când zâmbea, zâmbetul Lui era precum foamea celor ce tânjesc după necunoscut. Era precum colbul de stele ce cade pe pleoapele copiilor. Și era precum o îmbucătură de pâine ce alunecă pe gâtlej.

Era trist, însă era o tristețe care se ridica spre buze și devenea zâmbet.

Era ca un vâl de aur în pădure, când toamna coboară peste lume. Și uneori semăna cu lumina lunii pe malurile unui lac.

Zâmbea, de parcă buzele Lui cântau la o nuntă.

Și, cu toate acestea, El avea pe față tristețea înaripatei ce nu voiește să se înalțe deasupra suratelor ei.

RUMANOUS, UN POET GREC

Iisus, poetul

ERA POET. EL A VĂZUT în locul ochilor noștri și a auzit în locul urechilor noastre, iar cuvintele noastre nerostite s-au aflat pe buzele Lui; iar degetele Lui au atins ceea ce noi nu am putut pipăi.

Din inima Lui zburau nenumărate păsări cântătoare către miazănoapte și miazăzi, și florile mici de pe pantele dealurilor făceau pașii Lui să se oprească din drumul spre ceruri.

Deseori L-am văzut aplecându-Se ca să atingă firele de iarbă. Iar în inima mea L-am auzit spu-nând: „Lucruri mici și verzi, veți merge cu Mine în împărăția Mea, precum stejarii din Besan și cedrii din Liban.”

Iubea toate lucrurile frumoase, chipurile sfioase de copii și mirul, și tămăia de la miazăzi.

Iubea rodia ori o cană cu vin ce I se dădea din preaplinul inimii; nu avea importanță dacă Îi era oferită de un străin într-un han ori de vreo gazdă bogată.

Și iubea florile de migdal. L-am văzut strângându-le în mâinile Lui și acoperindu-Și fața cu petale, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze cu dragostea Lui toți copacii din lume.

A cunoscut marea și cerurile; și a vorbit de perlele a căror lumină nu este din astă lumină, și de stele ce se află dincolo de noaptea noastră.

A cunoscut munții așa cum îi cunosc vulturii, și văile, așa cum sunt ele cunoscute pâraielor și izvoarelor. Și exista un deșert în tăcerea Lui și o grădină în vorbirea Lui.

Da, El era un poet a cărui inimă sălășluia într-un umbrar aflat deasupra înălțimilor, iar cântecele Lui, deși cântate pentru urechile noastre, erau cântate și pentru alte urechi, pentru oameni din altă țară, unde viața este veșnic tânără și unde este mereu zori de zi.

Cândva, m-am socotit și eu poet, dar când m-am aflat dinaintea Lui în Betania, am înțeles ce înseamnă să ai un instrument cu o singură coardă în fața cuiva care poate cânta la toate instrumentele. Pentru că în glasul Lui erau și râsul tunetului, și lacrimile ploii, și dansul vesel al copacilor în vânt.

Și de când am înțeles că lira mea nu are decât o strună și că vocea mea nu țese nici amintirile de ieri, nici speranțele de mâine, mi-am pus deoparte lira și voi păstra tăcerea. Dar întotdeauna la crepuscul voi auzi și voi asculta Poetul, care este domn peste toți poeții.

LEVI, UN UCENIC

Despre cei care au voit să Îl întărate pe
Iisus

PE LA UN FAPT de seară, El a trecut prin fața casei mele, iar inima a început a-mi bate mai repede în piept.

El mi-a vorbit, zicându-mi: „Vino, Levi, de mă urmează.”

Iar eu L-am urmat în acea zi.

Iar la apus în ziua următoare, L-am rugat să intre în casa mea și să-mi fie oaspete. Iar El și prietenii Lui mi-au trecut pragul și ne-au binecuvântat pe mine și pe soața, și pe copiii mei.

Și am avut și alți oaspeți. Aceștia erau oameni ai legii și învățați, dar ei nu L-au avut pe El la inimă.

Și când ședeam în jurul mesei, unul dintre oamenii legii L-a întrebat pe Iisus: „Este adevărat că Tu și ucenicii Tăi nesocotiți legea și faceți focuri în ziua de Sabat?”

Iar Iisus i-a răspuns, zicând: „Adevărat că facem focuri în ziua de Sabat. Am voi să dăm foc zilei de Sabat și am arde cu atingerea noastră miriștea uscată a tuturor zilelor.”

Și un altul a zis: „Ni s-a adus la cunoștință că bei vin la han cu cei necurați.”

Iar Iisus i-a răspuns: Da, și în asta găsim alinare. Oare nu am venit aici ca să împărțim pâinea și vinul cu acei neîncoronați și desculți dintre voi?

Puțini, da, prea puțini sunt puii golași care cutează să înfrunte vântul, și mulți sunt cei cu aripe și crescuți deplin, care nu îndrăznesc să lase cuibul.

Iar noi îi hrănim pe toți cu ciocul nostru, deopotrivă pe cei leneși și pe cei iuți.”

Iar un altul a zis: „Oare nu mi s-a spus că Tu aperi târfele din Ierusalim?”

Atunci parcă am văzut pe chipul lui Iisus înălțimile stâncoase ale Libanului, iar El a răspuns: „Este adevărat.

În ziua judecății, aceste femei se vor înălța dina-intea tronului Tatălui Meu, iar ele se vor fi spălate de

păcate cu propriile lacrimi. Însă voi veți rămâne jos, apăsăți de lanțurile propriei judecăți.

Babilonul nu a fost nimicit de târfele lui; Babilonul s-a prăbușit în cenușă pentru ca ochii fățarnicilor să nu mai vadă lumina zilei.”

Și alții ar fi voit să-L întrebe, dar eu am făcut un semn și i-am rugat să se stăpânească, fiindcă știam că El îi va izgoni; și doar și aceia erau oaspeți ai mei și nu aș fi voit să fie rușinați.

Când s-a făcut miezul nopții, învățații au plecat de la casa mea, iar sufletele lor șchiopătau.

Atunci am închis ochii și am văzut, ca într-o viziune, șapte femei înveșmântate în alb, stând în jurul lui Iisus. Acestea își țineau brațele încrucișate peste piept și capetele plecate, iar eu am privit adânc în negurile visului meu și am văzut fața uneia dintre cele șapte femei, iar aceasta a strălucit în întunericul meu.

Era chipul unei târfe care trăia la Ierusalim.

Apoi am deschis ochii și L-am privit, iar El mi-a zâmbit mie și celor care nu plecaseră de la masă.

Iar eu am închis iarăși ochii și în lumină am văzut șapte bărbați înveșmântați în straie albe, așezați în jurul Lui. Și am văzut fața unuia dintre ei.

Era fața unui tâlhar care a fost mai apoi răstignit de-a dreapta Lui.

Iar mai târziu, Iisus și tovarășii Lui au plecat din casa mea, și au pornit pe drum.

O VĂDUVĂ DIN GALILEEA

Iisus cel crud

FIUL MEU A FOST PRIMUL și singurul meu născut. A trudit pe lotul nostru și a fost mulțumit până când L-a auzit pe bărbatul numit Iisus vorbind mulțimii.

Apoi fiul meu a devenit peste noapte altul, de parcă un nou duh, străin și necurat, îi îmbrățișase duhul propriu.

A lăsat de izbeliște câmpul și grădina, și m-a părăsit pe mine. A devenit un om de nimic, o creatură rătăcitoare.

Acel Iisus din Nazaret a fost un om rău, pentru că un om bun nu desparte un fiu de mama lui.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus copilul meu a fost: „Plec cu unul dintre ucenicii Lui spre Ținutul de Miazănoapte. Viața mea este dăruită Nazarineanului. Tu m-ai adus pe lume, și pentru aceasta îți sunt recunoscător. Dar trebuie să plec. Nu te las oare cu pământul nostru bogat și cu tot argintul și aurul? Nu voi lua nimic în afară de acest strai și de acest toiag.”

Așa a vorbit fiul meu, apoi a plecat.

Iar acum romanii și preoții L-au prins pe Iisus și L-au pus pe cruce; și bine au procedat aceștia.

Un om care desparte pe mamă de fiul ei nu poate fi dumnezeiesc.

Bărbatul care ne trimite copiii în cetățile neevreiești nu poate fi prietenul nostru.

Știu că fiul meu nu se va întoarce la mine. Am văzut asta în ochii lui. Iar pentru aceasta Îl urăsc pe Iisus din Nazaret, care a făcut ca eu să rămân singură, cu câmpul nearat și cu grădina ofilită.

Și îi urăsc pe cei care Îl laudă.

Nu cu multe zile în urmă, mi s-a spus că Iisus ar fi zis cândva: „Tatăl meu și mama mea, și frații mei sunt cei care Îmi aud cuvântul și Mă urmează.”

Dar de ce trebuie ca fiii să-și părăsească mamele ca să Îl urmeze pe El?

Și de ce trebuie ca laptele de la sânul meu să fie uitat pentru o fântână din care încă nimeni nu a gustat? Și căldura brațelor mele să fie uitată pentru Ținutul de Miazănoapte, rece și neprimitor?

Da, Îl urăsc pe Nazarinean și Îl voi urî până la sfârșitul zilelor, pentru că El m-a jefuit de primul meu născut, de singurul meu fiu.

IUDA, VĂRUL LUI IISUS

Despre moartea lui Ioan Botezătorul

ÎNTR-O NOAPTE DIN LUNA AUGUST, ne aflam cu Domnul pe o câmpie stearpă, nu departe de Iac. Locului i se spusese de cei din vechime Câmpia Golgotei.

Și Iisus stătea lungit în iarbă și privea stelele.

Și dintr-odată, doi bărbați s-au năpustit spre noi într-un suflet. Păreau să sufere cumplit și s-au prăbușit la picioarele lui Iisus.

Iar Iisus S-a ridicat în picioare și a întrebat: „De unde veniți?”

Și unul din oameni a răspuns: „De la Machaereus.”

Iar Iisus S-a uitat la el și a fost tulburat, apoi a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu Ioan?”

Iar omul a zis: „A fost ucis astăzi. I s-a tăiat capul în celula lui din temniță.”

Atunci Iisus Și-a înălțat fruntea. Și S-a depărtat puțin de noi. După o vreme, a revenit în mijlocul nostru.

Și a zis: „Regele ar fi putut să-l ucidă pe profet și până acum. Adevărat că regele a făcut pe plac supușilor săi. Regii de odinioară nu întârziiau când trebuia să dea capul unui profet vânătorilor de capete.

Nu îl jelesc pe Ioan cât îl jelesc pe Irod, care a îngăduit ca sabia să cadă pe grumazul lui Ioan. Sărmanul rege, e ca un animal prins și dus de frânghia legată de un belciug pus în nas.

Sărmanii tetrarhi mărunți, pierduți în propria neștiință, căci se împiedică și se prăbușesc la pământ. Și ce poți prinde într-o mare moartă decât pești morți?

Nu le port ură regilor. Să-i lăsăm să domnească peste oameni, dar numai dacă sunt mai înțelepți decât ei."

Și Domnul S-a uitat la fețele întristate ale celor doi, apoi S-a uitat la noi și a vorbit iarăși, zicând: „Ioan s-a născut cu o rană, iar sângele rănilor lui a curs odată cu cuvintele lui. El era libertatea care încă nu s-a liberat de sine și era răbdător doar cu cei drepți și neaplecăți.

El a fost cu adevărat o voce care a strigat în țara surzilor; și l-am iubit în durerea și singurătatea lui.

Și i-am iubit mândria care își dă capul sabiei înainte de a ceda țărânilor.

Adevăr vă spun vouă că Ioan, fiul lui Zaharia, a fost ultimul din neamul lui și, la fel ca și strămoșii lui, a fost ucis între pragul templului și altar."

Apoi Iisus S-a îndepărtat iarăși de noi.

Apoi El S-a întors și a zis: „Dintotdeauna s-a întâmplat ca aceia care domnesc vreme de un ceas să îi ucidă pe cârmuitorii de ani. Și mereu aceștia vor ține judecată și vor condamna omul încă nenăscut și vor hotărî moartea lui înainte ca el să fi comis vreo fărădelege.

Fiul lui Zaharia va trăi alături de Mine în împărăția Mea, iar zilele lui vor fi nenumărate."

Apoi S-a întors către ucenicii lui Ioan și a zis: „Orice faptă își are viitorul ei. Eu însumi aș putea fi viitorul acestei fapte. Întoarceți-vă la prietenii prietenilor Mei și spuneți-le că voi fi cu dânsii."

Iar cei doi bărbați au plecat și au pășit cu inimile mai puțin îngreunate.

Apoi Iisus S-a așezat din nou jos pe iarbă și Și-a întins brațele și a privit iarăși spre stele.

Era târziu. Și stăteam întins nu departe de El și aș fi voit să mă odihnesc, însă era o mână ce bătea la poarta somnului meu, și am rămas treaz până când Iisus și zorile m-au chemat să pornesc din nou la drum.

BĂRBATUL DIN DEȘERT

Despre zarafi

ERAM UN STRĂIN ÎN IERSUSALIM. Venisem în Orașul Sfânt ca să văd marele templu și să aduc o jertfă pe altarul lui, pentru că soața mea dăruise tribului doi gemeni.

Iar după ce am adus ofranda, am rămas în porticul templului privind către zarafi și către cei ce vindeau porumbei de jertfe și ascultând zarva mare din curte.

Și cum stăteam acolo, deodată a apărut un om în mijlocul schimbătorilor de bani și al celor care vindeau porumbei.

Era un bărbat impunător și a apărut pe negândite.

În mâna stângă ținea un bici împletit din piele de capră; și El S-a apucat să răstoarne mesele zarafilor și să îi izbească pe neșăgătorii de păsări cu biciul.

Și L-am auzit spunând cu glas puternic: „Lăsați păsările acestea să fie ale cerului, care le este și cuib.”

Și bărbați, și femei au fugit dinaintea chipului Său, iar El S-a mișcat printre dânșii așa cum vântul gonește vârtej printre dunele de nisip.

Și toate acestea s-au petrecut într-o clipită, iar apoi curtea templului s-a golit de schimbătorii de bani. Doar un om a rămas acolo singur, iar ucenicii Lui au rămas la distanță.

Apoi am întors capul și am mai văzut un bărbat în porticul templului. Și m-am îndreptat spre el și l-am întrebat: „Cine era omul care se înalță singur, aproape ca un alt templu?” Iar el mi-a răspuns: „Acesta este Iisus din Nazaret, un profet care a apărut de curând în Galileea. Aici, la Ierusalim, toți oamenii Îl urăsc.”

Iar eu am zis: „Inima mea a fost îndeajuns de puternică pentru a fi una cu biciul Lui și îndeajuns de moale ca să mă așez la picioarele Lui.”

Și Iisus S-a întors către ucenicii Lui care Îl așteptau. Însă înainte ca El să ajungă la dâșii, trei dintre porumbeii templului au revenit în zbor, iar unul l s-a așezat pe umărul stâng, iar ceilalți doi s-au așezat la picioarele Lui. Iar El l-a atins pe fiecare dintre ei cu iubire. Apoi S-a îndepărtat și a fost urmat de nenumărați oameni.

Spuneți-mi, dar, ce putere a avut El să atace și să împrăstie sute de bărbați și femei, fără ca aceștia să l se împotrivească? Mi s-a spus că toți Îl urăsc, însă nimeni nu l-a pus stavilă în acea zi. Oare El smulsese colții urii în drumul Lui către curtea templului?

PETRU

Despre viitorul adeptilor Lui

ODATĂ, LA APUSUL SOARELUI, Iisus ne-a dus în satul Betsaida. Eram cu toții osteniți, iar pe noi se așternuse

colbul drumului. Și am ajuns la o casă mare, aflată în mijlocul unei grădini, iar stăpânul ei stătea la poartă.

Iar Iisus i-a spus: „Acești oameni sunt osteniți și au răni la picioare de atâta mers pe jos. Îngăduie-le să doarmă în casa ta. Noaptea este rece și ei au nevoie de căldură și odihnă.”

Iar bogatul a zis: „Nu le voi îngădui să doarmă în casa mea.”

Și Iisus a zis: „Îngăduie-le atunci să doarmă în grădină.”

Iar omul a răspuns: „Ba nu, nu vor dormi în grădina mea.”

Atunci Iisus S-a întors către noi și ne-a zis: „Acesta este viitorul vostru, iar ziua de azi este la fel ca ziua de mâine. Toate ușile vă vor fi închise în față și nici măcar grădinile ce se află sub stele nu pot sluji ca pat pentru voi.

Dacă picioarele voastre vor mai răbda puțin să bată drumul și Mă urmați, s-ar putea să găsim un vas cu apă pentru picioare și un pat, și poate chiar pâine și vin. Dar dacă se va întâmpla să nu găsim nici unul dintre aceste lucruri, nu uitați că ați traversat unul dintre deșerturile Mele.

Veniți, să mergem mai departe.”

Iar bărbatul bogat a fost tulburat și s-a schimbat la față, și a murmurat către sine cuvinte pe care nu le-am putut auzi; și s-a furișat îndepărtându-se de noi și s-a întors în grădina lui.

Iar noi L-am urmat pe Iisus pe drum.

MELACHI DIN BABILON, ASTRONOM

Minunile lui Iisus

MĂ ÎNTREBAȚI DE MINUNILE lui Iisus.

La mii și mii de ani, soarele și luna, și acest pământ, și toate planetele lui surori se așază în linie dreaptă și se sfătuiesc o clipă laolaltă.

Apoi se despart încetul cu încetul și așteaptă trecerea altor mii de ani.

Nu există minuni în afara anotimpurilor, dar nici eu și nici voi nu cunoaștem toate anotimpurile. Și dacă un anotimp prinde ființă sub chipul unui om?

În Iisus S-au adunat, potrivit legii, elementele trupurilor noastre și ale visurilor noastre. Tot ce era etern înainte de El, a devenit trecător în El.

Se spune că El le-a redat vederea orbilor și darul mersului celor ologi, și că a gonit diavolii din smintiți.

Probabil că orbirea este doar un gând întunecat, care poate fi înlăturat printr-un gând arzător. Poate că un mădular uscat nu este decât lenea care poate fi îmboldită și grăbită prin energie. Și pesemne că diavolii, aceste elemente neliniștite din viața noastră, sunt izgoniți de îngerii păcii și ai seninătății.

Se spune că i-a readus pe morți la viață. Dacă îmi puteți spune ce este moartea, atunci eu vă voi spune ce este viața.

Pe un câmp am privit o ghindă, un lucru atât de neclintit și parcă fără de nici un folos. Și primăvara am

văzut cum ghinda aceea a prins rădăcină și s-a înălțat, fiind începutul unui stejar ce se îndrepta spre soare.

Sigur că veți socoti asta un miracol, însă acel miracol se înfăptuiește de o mie de mii de ori în lăncezeala fiecărei toamne și în patima fiecărei primăveri.

De ce același lucru nu se petrece și în inima omului? Anotimpurile nu se pot întâlni în mâna sau pe buzele Celui Uns?

Dacă Dumnezeuul nostru a dat pământului arta de a cuibări sămânța cât aceasta pare a fi moartă, atunci de ce nu ar face El ca inima omului să insufle viață în altă inimă, chiar într-o inimă ce pare moartă?

Am vorbit despre miracole pe care le socotesc neînsemnate în comparație cu miracolul mai mare, care este însuși Omul, Deschizătorul de Drumuri, omul care mi-a transformat zgura în aur, care m-a învățat cum să îi iubesc pe cei ce mă urăsc și, făcând asta, să aduc mângâiere și vise dulci somnului meu.

Acesta este miracolul vieții mele.

Sufletul mi-a fost orb, iar sufletul mi-a fost beteag. Am fost stăpânit de spirite neliniștite și am fost ca mort.

Dar acum văd limpede și merg drept. Am atins pacea și trăiesc pentru a-mi mărturisi propria ființă în fiecare ceas al zilei.

Iar eu nu sunt unul dintre susținătorii Lui. Nu sunt decât un bătrân astronom care cutreieră spațiul o dată pe anotimp și care ar vrea să respecte legea și miracolele acesteia.

Iar eu sunt la crepusculul timpului meu, dar ori de câte ori voi căuta începutul său, voi căuta tinerețea lui Iisus.

Și vârsta va căuta pe vecie tinerețea. În mine, cunoașterea este aceea care acum caută viziunea.

UN FILOZOF

Despre uimire și frumusețe

CÂND S-A AFLAT ALĂTURI DE NOI, EI S-a uitat la noi și la lumea noastră cu ochi mirați, căci ochii Lui nu erau acoperiți de vălul anilor și tot ce vedea îi apărea limpede în lumina tinereții Lui.

Cu toate că știa prea bine adâncimea frumuseții, EI S-a lăsat mereu surprins de pacea și măreția acesteia; și tot EI a stat dinaintea pământului așa cum primul om a stat dinaintea primei zile.

Noi, cei ale căror simțuri au fost întunecate, privim în plină zi și, cu toate acestea, tot nu vedem. Ducem mâna pâlnie la urechi, dar nu auzim nimic; și ne întindem brațele în față, dar nu atingem nimic. Deși ardem toată tămâia Arabiei, mergem pe drumul nostru și nu mirosim nimic.

Nu vedem plugarul care se întoarce de pe câmp la căderea serii; nici nu auzim fluierul păstorului când

își duce turma la stână, nici nu ne întindem brațele ca să atingem apusul soarelui; iar nările noastre nu mai tânjesc după parfumul trandafirilor din Șaron.

Nu, noi nu-i cinstim regii pe fără împărății; nici nu auzim sunetul harpelor decât atunci când strunele lor sunt ciupite de degete; și nici nu vedem copilul care se joacă în

livada noastră de măslini, socotindu-l un măslin tânăr. Iar toate cuvintele trebuie să se ridice de pe buze de carne, căci altfel ne vedem unii pe alții muți și surzi.

În adevăr, mulți privesc, dar puțini văd, și mulți ascultă, dar nu aud; mâncăm și bem, dar fără a gusta. Și aici se află deosebirea dintre Iisus din Nazaret și noi.

Simțurile Lui s-au împrosătat mereu, iar pentru El lumea a fost tot timpul nouă.

Pentru El, băguiala unui copilaș nu a fost decât țipătul întregii lumi, în vreme ce pentru noi el a rămas doar o băguială fără noimă.

Pentru El, rădăcina unei brândușe era dorul de Dumnezeu, în vreme ce pentru noi ea rămâne doar o rădăcină oarecare.

URIE, UN BĂTRÂN DIN NAZARET Era un străin între noi

EL A FOST DOAR UN STRĂIN între noi, iar viața Lui a rămas ascunsă sub văluri întunecate.

El nu a călcat pe drumul Dumnezeului nostru, ci a urmat calea celor necurați și infami.

Copilăria Lui a fost încinsă ca iarba uscată care se aprinde noaptea.

Iar când a devenit bărbat, El a ridicat arma împotriva noastră, a tuturor.

Asemenea oameni sunt concepuți la refluxul bunătății umane și se nasc în vremuri păgâne de furtună. Iar în aceste furtuni, ei trăiesc doar o zi și dispar pe vecie.

Nu vi-L mai amintiți pe El, un tânăr trufaș care S-a certat cu bătrânii noștri înțelepți și a batjocorit demnitatea lor?

Și nu uitați tinerețea Lui, când a trăit hrănindu-se doar din roadele muncii cu fierăstrăul și dalta. Nu a voit să îi însoțească pe fiii și pe fiicele noastre când mergeau să se veselească. Voia să umble singur.

Și tot El nu a voit să răspundă la uralele celor care Îl aclamau, de parcă S-ar fi aflat deasupra noastră.

Și eu L-am întâlnit o dată pe câmp și L-am salutat, iar El doar a zâmbit, și în zâmbetul Lui am văzut aroganță și insultă.

Nu multă vreme după aceea, fiica mea s-a dus cu tovarășii ei la vie să culeagă strugurii și a vorbit cu El, dar El nu i-a răspuns.

El a vorbit doar cu ceilalți culegători de struguri, ca și cum fiica mea nu s-ar fi aflat printre ei.

Când Și-a părăsit poporul și a devenit rătăcitor, vorbirea Lui a devenit doar o bâiguială. Glasul Lui a fost ca o gheară în carnea noastră, iar sunetul vocii Lui ne dă încă dureri în amintiri.

A vorbit doar rău despre noi și despre părinții și strămoșii noștri. Iar limba Lui a căutat să ne atingă piepturile ca o săgeată otrăvită.

Acesta a fost Iisus.

Dacă mi-ar fi fost fiu, L-aș fi trimis dimpreună cu legiunile romane în Arabia și l-aș fi implorat pe comandant să-L pună pe El în primul rând al bătăliei, astfel ca arcașii dușmanului să-L lovească pe El și să mă libereze de obrăznicia Lui.

Însă eu nu am nici un fiu. Și probabil că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta. Căci ce s-ar fi întâmplat dacă fiul meu ar fi fost dușman al propriului popor, iar părul meu alb ar căuta acum cu rușine spre țărână, iar barba mea ar fi umilită?

NICODEMUS, POETUL

Despre neghiobi și înșelători

MULȚI SUNT NEGHIOBII CARE SPUN că Iisus a stat în propria cale și S-a împiedicat pe Sine; că El nu Și-a cunoscut propriile gânduri și că, necunoscându-le, S-a înșelat.

Adevărat, multe sunt bufnițele care nu știu să cânte altceva decât bu-hu-hu.

Dar și voi, și eu îi știm pe cei care înșală slujindu-se de cuvinte, care cinstesc doar un mincinos mai mare decât ei, oameni care își poartă capul în coș până în piață și îl vând celui ce oferă mai mult.

Îi cunoaștem pe pigmeii care îl calcă în picioare pe cel venit din cer. Și știm ce va spune buruiana despre stejar și despre cedru.

Îi deplâng pe cei care nu se pot înălța până pe culmi.

Îmi este milă de ghimpele veștejit ce gelozește ulmul care înfruntă anotimpurile.

Dar mila, deși înveșmântată în regretul tuturor îngerilor, nu le poate aduce lumina.

Cunosc sperietoarea de ciori ale cărei straie cuprinse de putreziciune flutură pe tarlăua cu porumb, însă ea este moartă pentru porumb ori pentru vântul care cântă.

Cunosc păianjenul fără de aripi care țese o pânză pentru toate viețuitoarele ce zboară.

Îi cunosc pe cei pricepuți, pe cei ce suflă din trâmbițe și pe cei ce bat tobele, care în hărmălaia și zgomotul făcute de ei înșiși nu pot auzi nici ciocârlia, nici vântul dinspre răsărit ce suflă prin pădure.

Îi știu pe aceia care vâslesc împotriva tuturor torentelor, fără însă a le găsi izvoarele, care gonesc laolaltă cu toate râurile, dar niciodată nu îndrăznesc să se azvârle în mare.

Îl cunosc pe acela care își oferă mâinile nepricepute celui care construiește un templu, iar când mâinile lui nepricepute sunt respinse, spune în bezna sufletului său: „Voi dăruia tot ce va fi înălțat.”

Îi cunosc pe toți aceștia. Căci ei sunt oamenii care neagă că Iisus a spus într-o zi: „Eu vă aduc vouă pacea”, iar în altă zi: „Vă aduc sabia.”

Ei nu sunt în stare să priceapă că, de fapt, El a zis: „Aduc pace oamenilor de bună-credință și las sabia între cel ce voiește pacea și cel ce dorește sabia.”

Ei se miră că acela care a zis: „Împărăția Mea nu este de pe acest pământ” a zis și: „Dați-i cezarului ceea ce este al

cezarului"; și nu știu că, dacă ar fi liberi să intre în împărăția patimii lor, nu trebuie să se împotrivescă paznicului nevoilor lor. Aceștia merită să plătească taxa pentru a pătrunde în cetate.

Există oameni care spun: „A predicat bunătatea și blândețea și iubirea filială, însă El nu a dat ascultare mamei și fraților Lui când aceștia L-au căutat pe străzile Ierusalimului.”

Ei nu știu că mama și frații Lui, în teama lor iubitoare, ar fi preferat ca El să Se întoarcă la bancul de dulgher, în vreme ce El ne deschidea ochii spre zorii unei noi zile.

Mama și frații Lui ar fi preferat ca El să trăiască în umbra morții, dar El a sfidat moartea pe dealul de acolo, ca să poată trăi în amintirea noastră neadormită.

Cunosc acești soboli care își sapă galerii către nicăieri. Oare nu sunt ei aceia care Îl acuză pe Iisus că S-a slăvit pe Sine prin faptul că a spus mulțimii: „Eu sunt calea și poarta către mântuire,” și S-a numit pe Sine Viața și Învierea?

Însă Iisus nu a pretins mai mult decât luna mai în clipele ei de mare putere.

Oare trebuia ca El să nu rostească adevărul limpede fiindcă era atât de orbitor?

A spus cu adevărat că El e Calea și Viața și Învierea inimii; iar eu voiesc a fi martor al adevărului Său.

Nu-ți amintești de mine, Nicodemus, cel care nu credea în nimic, ci doar în legi și se simțea mereu supus regulilor?

Căci uită-te la mine acum, un om care pășește alături de viață și râde odată cu soarele din prima clipă când acesta

zâmbește pe munte până când se duce la culcare înapoia dealurilor.

De ce te oprești dinaintea cuvântului „mântuire”? Căci eu prin El mi-am atins mântuirea.

Nu-mi pasă de ceea ce mi se va întâmpla mâine, pentru că știu că Iisus mi-a grăbit somnul și a făcut din visele mele îndepărtate tovarăși și prieteni de drum.

Sunt oare un om mai neînsemnat pentru că dau crezare unuia mai mare decât mine?

Granița din carne și oase a căzut când Poetul din Galileea mi-a vorbit; iar eu am fost susținut de un duh și m-am simțit înălțat pe piscuri, iar când au ajuns în aer, aripile mele au învățat cântecul patimii.

Iar când am descălecat de pe vânt și aripile mele au fost retezate în sanhedrin, chiar și coastele mele, aripile mele fără pene au păstrat și păzit cântecul. Și nici măcar toată sărăcia deșertului nu mă poate prăda de comoara mea.

Am vorbit îndeajuns. Să-i lăsăm pe surzi să îngroape zumzetul vieții în urechile lor surde. Eu sunt mulțumit cu sunetul lirei Lui, pe care El a ținut-o la piept și i-a atins strunele câtă vreme mâinile l-au fost ținute în cuie și au sângerat.

IOSIF DIN ARIMATEEA

Cele două râuri din inima lui Iisus

EXISTAU DOUĂ FLUVII CARE CURGEAU prin inima Nazarineanului: râul rudeniei cu Dumnezeu, căruia El îi

spunea Tată, și fluviul extazului pe care El îl numea împărăția lumii de deasupra.

Iar în singurătatea mea, m-am gândit la El și am urmat aceste două fluvii din inima Lui. Pe malurile unuia, mi-am descoperit propriul suflet; iar uneori sufletul meu a fost cerșetor și rătăcitor, iar alteori a fost o prințesă în grădina ei.

Apoi am urmat celălalt râu din inima Lui și în drumul meu am întâlnit pe cineva care fusese bătut și prădat de aurul său, iar acesta zâmbea. Și mai departe am văzut pe tâlharul care îl prădase, și pe fața acestuia erau lacrimi nevărsate.

Apoi am auzit murmurul acestor două râuri în sufletul meu și m-am bucurat.

Când L-am vizitat pe Iisus cu o zi înainte ca Pilat din Pont și bătrânii să fi pus mâna pe El, am stat îndelung de vorbă, iar eu l-am pus multe întrebări, iar El mi-a răspuns cu bunăvoință; iar când am plecat, am știut că El era Domnul și Stăpânul acestui pământ al nostru.

A trecut multă vreme de când cedrul nostru a căzut, însă mirosul lui proaspăt durează și va căuta să ajungă în cele patru colțuri ale pământului.

GEORGUS DIN BEIRUT

Despre străini

EL ȘI PRIETENII LUI se aflau în vâlceaua de pini de dincolo de gardul meu, iar El le vorbea.

Am rămas aproape de gard și am ascultat. Și am știut cine era El, căci faima Lui ajunsese pe aceste meleaguri înainte ca El să le calce.

Când a terminat de vorbit, m-am apropiat de El și am zis: „Omule, vino cu acești oameni și cinstește-mă pe mine și acoperișul casei mele.”

Iar El mi-a zâmbit și a spus: „Nu astăzi, prietene. Nu chiar astăzi.”

Și era o binecuvântare în cuvintele Lui, iar glasul Lui m-a învăluit ca un strai într-o noapte friguroasă.

Apoi El S-a întors către prietenii Lui și a spus: „Priviți un om care nu ne socotește străini și, cu toate că nu ne-a văzut până acum, ne invită să-i trecem pragul casei.

Adevărat că în împărăția mea nu mai există străini. Viața noastră este doar viața tuturor celorlalți, ce ne este dată ca să-i cunoaștem pe toți oamenii, și prin acea cunoaștere să îi iubim.

Faptele tuturor oamenilor nu sunt decât faptele noastre, atât cele ascunse, cât și cele vădite.

Vă chem să nu fiți un singur cuget, ci mai multe cugete, și cel care are casa lui, și cel fără de acoperiș deasupra capului, și plugarul, dar și vrabia ce culege grăunța înainte ca ea să doarmă în pământ, și dătătorul care dă cu mulțumire, și primitorul care primește cu mândrie și recunoștință.

Frumusețea zilei nu se află doar în ceea ce vedeți voi, ci în ceea ce văd și alți oameni.

Pentru aceasta v-am ales dintre cei mulți care m-au ales pe Mine.”

Apoi El S-a întors către mine din nou, mi-a zâmbit și a zis: „Spun aceste lucruri și pentru tine, ca să ți le amintești.”

Apoi eu L-am întrebat, zicând: „Doamne, nu vrei să-mi calci pragul casei?”

Iar El mi-a răspuns: „Îți cunosc inima și am trecut pragul casei tale mai încăpătoare.”

Și când a plecat împreună cu ucenicii Lui, a zis: „Noapte bună și fie să ai casa îndeajuns de încăpătoare, ca să-i adăpostești în ea pe toți rătăcitorii pământului.”

MARIA MAGDALENA

Gura Lui era ca miezul rodiei

GURA LUI ERA CA MIEZUL RODIEI, iar umbrele din ochii Lui erau adânci.

Și era blând, ca un bărbat ce își cunoaște puterea.

În visele mele am văzut regii pământului stând înfricoșați în prezența Lui.

Aș voi să vorbesc despre chipul Lui, dar cum să o fac?

Era ca noaptea fără întuneric și ca ziua fără zgomotul zilei.

Era un chip trist și era un chip bucuros.

Și îmi amintesc bine cum odată El a înălțat mâna spre cer, iar degetele Lui desfăcute semănau cu ramurile unui ulm.

Și îmi aduc aminte cum pășea seara. Nu mergea. El însuși era un drum deasupra drumului; precum un nor deasupra pământului, care coboară ca să împrășteze glia.

Dar când am rămas dinaintea Lui și l-am vorbit, am văzut că era om, iar chipul Lui era puternic. Și El mi-a zis: „Ce voiești, Miriam?”

Nu am voit să-l răspund, dar aripile mele îmi învăluiau secretul, și m-am simțit încălzită.

Și pentru că nu mai înduram lumina Lui, m-am întors și m-am îndepărtat, dar nu de rușine. Eram doar sfioasă și voiam să rămân singură, cu degetele Lui pe strunele inimii mele.

IOTAM DIN NAZARET, CĂTRE UN ROMAN

Despre viață și ființă

PRIETENE, CA TOȚI CEILALȚI romani, tu preferi să concepi viața, decât să o trăiești. Preferi să domnești peste țări, decât să fii condus de duh.

Preferi să cucerești rase și să fii blestemat de ele, în loc să stai la Roma și să fii binecuvântat și fericit.

Te gândești doar la armate mărșăluind și la corăbii plutind pe mare.

Și atunci, cum să Îl înțelegi pe Iisus din Nazaret, un om simplu și singur, care a venit fără armate ori corăbii ca să întemeieze o împărăție în inimi și un imperiu în locurile goale din suflete?

Cum să Îl înțelegi pe omul care nu a fost un războinic, dar care a venit cu puterea atotputernicului cer?

Nu a fost un zeu, a fost un om ca noi înșine, dar în El, mirul pământului s-a înălțat ca să întâlnească tămâia cerului; iar în vorbele Lui, îngânările noastre au îmbrățișat șoapta nevăzutului; în glasul Lui am auzit un cânt de neînchipuit.

Da, Iisus a fost om, nu zeu, și de aceea ne mirăm și suntem surprinși.

Însă pe voi, romanii, nu vă uimesc decât zeii și nici un om nu vă poate surprinde. Așadar, nu Îl puteți înțelege pe Nazarinean.

El Își are locul alături de cei tineri la minte, iar voi vă aveți locul alături de bătrâni.

Voi ne cârmuiți astăzi; dar să mai așteptăm o zi.

Cine știe dacă nu cumva acest om fără armate ori corăbii nu ne va cârmui mâine?

Pentru noi, cei care urmăm duhul, sudoarea noastră va fi de sânge câtă vreme vom călători în urma Lui. Dar Roma va sta ca un schelet înălbit de soare.

Vom suferi mult, dar vom îndura totul și vom supraviețui. Dar Roma trebuie să se prefacă în țărână.

Cu toate acestea, dacă Roma, când va fi umilită și căzută, Îi va rosti numele, El va da ascultare vocii ei. Și El va însufla o viață nouă în oasele ei, astfel ca ea să se înalțe din nou, o cetate între cetățile pământului.

Dar El va face asta fără legiuni și fără sclavi care să vâslească la galerele Lui. El va veni singur.

EFRAIM DIN IERIHON

Cealaltă nuntă

CÂND EL S-A ÎNTORS LA IERIHON, eu L-am căutat și l-am spus: „Stăpâne, mâine fiul meu își va lua soție. Te rog să vii la nuntă și să ne cinstești, așa cum ai cinstit și nunta din Cana Galileii.”

Iar El a răspuns: „Este adevărat că am fost cândva oaspete la o nuntă, dar nu voiesc să mai fiu din nou oaspete. Acum sunt chiar Eu mirele.”

Iar eu am zis: „Te rog, Doamne, vino la nunta fiului meu!”

Iar El a zâmbit ca și cum m-ar fi dojenit și a zis: „De ce Mă chemi? Nu ai vin de ajuns?”

Iar eu am zis: „Butiile mele sunt pline, Doamne; dar Te rog să vii la nunta fiului meu.”

Atunci, El a zis: „Cine știe? S-ar putea să vin, aș putea veni sigur, dacă inima ta va fi un altar în templul tău.”

A doua zi, fiul meu s-a căsătorit, dar Iisus nu a venit la nuntă. Și, cu toate că am avut mulți oaspeți, am simțit că nu venise nimeni.

În adevăr, eu însumi, cel care-i întâmpina pe oaspeți, nu eram acolo.

Probabil că inima mea nu fusese un altar când îl invitasem pe El. Poate voisem o altă minune.

BARCA, UN NEGUȚĂTOR DIN TIR

Despre cumpărare și vânzare

CRED CĂ NICI ROAMANII, NICI EVREII nu L-au înțeles pe Iisus din Nazaret, dar nici ucenicii care acum Îi preamăresc numele.

Romanii L-au ucis, iar asta a fost o rățacire. Galileenii au făcut din El un zeu, iar asta este o greșeală.

Iisus era inima omului.

Am cutreierat cele Șapte Mări cu corăbiile mele și m-am tocmit cu regi și prinți, și cu înșelători, și cu răi în piețele din orașe îndepărtate; dar n-am văzut niciodată un om care să Îi înțeleagă pe neguțători așa de bine ca El.

L-am auzit odată spunând această parabolă:

„Un neguțător și-a părăsit țara și a plecat într-una străină. Avea doi servitori și i-a dat fiecăruia câte un pumn de galbeni, spunând: «Așa cum voi pleca eu departe, și voi vă veți duce să aveți un câștig. Faceți schimburi drepte și aveți grijă să vă slujiți între voi atunci când dați și luați.»

Și după un an, neguțătorul s-a întors.

Și i-a întrebat pe cei doi servitori ce făcuseră cu galbenii.

Primul a zis: «Privește, Stăpâne, eu am cumpărat și am vândut, și am câștigat.»

Iar neguțătorul i-a răspuns: «Câștigul fie al tău, pentru că bine ai procedat și ai dovedit credință față de mine și față de tine.»

Apoi a venit în fața lui celălalt servitor. «Stăpâne, m-am temut că voi pierde banii tăi; eu nici n-am cumpărat, nici n-am vândut. Privește, sunt toți aici, în punga asta.»

Și neguțătorul a luat galbenii și a zis: «Mică ți-e credința. E mai bine să târguiești și să pierzi decât să nu încerci. Pentru că așa cum vântul împrășteie semințele și așteaptă apoi fructul, tot așa trebuie să procedeze și neguțătorii. Ar fi mai bine ca de azi înainte să îi slujești pe alții.»”

Când Iisus a vorbit astfel, cu toate că nu era neguțător, El a dezvăluit taina negoțului.

În plus, parabolele Lui mi-au adus aminte de țări mai îndepărtate decât cele în care călătorisem, și totuși mai apropiate de casă și de bunurile mele.

Dar tânărul Nazarinean nu a fost un zeu; și este păcat că ucenicii Lui caută să preschimbe un astfel de înțelept într-un zeu.

PHUMIAH, ÎNALTĂ PREOTEASĂ DIN SIDON O invocație

*Luați-vă harfele și eu vă voi cânta.
Loviți strunele, cele de aur și argint;
Căci voiesc să-L cânt pe Omul curajos
Care a ucis balaurul din vale,
Apoi s-a uitat cu milă
La ceea ce ucisese.*

Luați-vă harfele și cântați alături de mine

Stejarul înalt de pe culme,
Omul cu inima cât cerul și cu mâna cât oceanul,
Care a sărutat buzele palide ale morții,
Dar tremură acum în fața gurii vieții.

Luați-vă harfele și să cântăm
Netemătorul vânător de pe deal,
Care a însemnat fiara și a slobozit săgeata fără să vadă.
Și a adus cornul și colțul
Jos, pe pământ.

Luați-vă harfele și cântați cu mine
Bravul Tânăr care a cucerit cetățile de pe munte,
Și cetățile câmpiei care se încolăceau precum șerpilor în nisip.

El nu a luptat împotriva pigmeilor, ci împotriva zeilor
Care poșteau la carnea noastră și erau însetați de sângele nostru.

Și la fel ca primul Șoim Auriu
Are rivali doar vulturii;
Căci aripile Lui erau mari și semețe
Și nu dominau alte paseri cu aripi mai mici.

Luați-vă harfele și cântați cu mine
Cântecul sprintar al mării și stâncilor.
Zei sunt morți
Și zac în nemișcare
Pe insula uitată a unei mări uitate.
Iar cel ce i-a ucis șade pe tronul Său.

El era doar un tânăr.
Primăvara încă nu-l dăruise o barbă deplină,
Iar vara Lui abia începuse pe ogorul Lui.
Luați-vă harfele și cântați cu mine
Furtuna din pădure

*Care frânge creanga uscată și mlădița desfrunzită,
Însă trimite rădăcina vie să se cuibărească mai adânc la
sânul pământului.*

*Luați-vă harfele și cântați cu mine
Cântecul fără de moarte al lubitului nostru.*

Nu, fecioarele mele, opriți-vă!

Lăsați harfele deoparte.

Nu Îl putem cânta acum.

*Șoapta slabă a cântecului nostru nu poate atinge furtuna
Lui,*

Și nici străpunge majestatea tăcerii Lui.

Lăsați-vă deoparte harfele și strângeți-vă în jurul meu,

Căci voiesc să repet cuvintele Lui către voi,

Și voiesc să vă vorbesc despre faptele Lui,

Căci ecoul vocii Lui este mai adânc decât patima noastră.

VENIAMIN CĂRTURARUL

Lăsați-i pe morți să-și îngroape morții

S-A SPUS CĂ IISUS A FOST DUSMANUL Romei și al Iudeii.

Dar eu vă spun că Iisus n-a fost dușmanul nici unui om și nici al vreunei rase.

L-am auzit spunând: „Păsările cerului și culmile munților nu se uită la șerpii aflați în bortele lor întunecate.

Lăsați morții să-și îngroape morții. Rămâneți printre cei vii și plutiți în înalt.”

Eu nu am fost unul dintre ucenicii Lui. Am fost doar unul dintre cei mulți care s-au dus după El, ca să Îi vadă chipul.

S-a uitat la Roma și la cei ce suntem sclavii Romei, așa cum un tată se uită la copiii lui care se joacă cu jucării și se bat între dâșii pentru cea mai mare. Și El a râs din înălțimea Lui.

A fost mai mare decât statul și decât rasa omenească; a fost mai mareț decât răscoala.

A fost singur și singuratic, și a fost o trezire.

A plâns toate lacrimile nevărsate de noi și a zâmbit la revolta noastră.

A știut că Îi stătea în putere să Se nască împreună cu toți cei care nu s-au născut încă și să îi facă să vadă, nu cu ochii lor, ci cu vederea Lui.

Iisus a fost începutul unei noi împărății pe pământ, iar acea împărăție va dăinui.

A fost fiul și nepotul tuturor regilor care au întemeiat împărăția duhului.

Și doar împărăția duhului au domnit peste lumea noastră.

ZAHEU

Despre soarta lui Iisus

CREDEȚI ÎN CEEA CE AUZIȚI vorbindu-se. Credeți în cele nespuse, căci tăcerea oamenilor este mai aproape de adevăr decât vorbele lor.

Întrebați dacă Iisus ar fi putut scăpa de moartea Lui rușinoasă, salvându-Și astfel adepții de persecuții.

Eu vă răspund: Ar fi putut scăpa dacă ar fi voit asta, însă El nu a căutat adăpostul și nici nu S-a gândit să-Și apere turma de lupii nopții.

El și-a cunoscut soarta și soarta iubitorilor Lui statornici. El a anunțat și profețit ce I se va întâmpla fiecăruia dintre noi. Nu Și-a căutat moartea; dar a acceptat moartea așa cum gospodarul ce își acoperă porumbul cu pământ acceptă venirea iernii, iar apoi așteaptă primăvara și recolta; și așa cum constructorul așază cea mai mare piatră drept temelie.

Noi am fost oameni din Galileea și de pe povârnișurile Libanului. Domnul nostru ne-ar fi putut conduce înapoi spre țara noastră, ca să trăim cu tinerii Lui în grădina noastră, până când bătrânețea ar fi venit să ne șoptească și să ne readucă la anii noștri.

A existat ceva care să-I zăgăzuiască drumul înapoi spre templele satelor noastre, unde alții citeau din profeți și apoi își dezvăluiau inimile?

Oare n-ar fi putut El spune: „Acum mă duc spre răsărit cu vânt dinspre apus” și, zicând acestea, să ne alunge cu un zâmbet pe buze?

Da, ar fi putut spune: „Întoarceți-vă la neamurile voastre. Lumea nu este pregătită pentru Mine. Mă voi întoarce peste o mie de ani. Învățați-vă copii să aștepte întoarcerea Mea.”

Ar fi putut face asta, dacă ar fi voit.

Dar El a știut că, pentru a înălța templul cel nevăzut, trebuia să Se așeze pe Sine drept piatră de temelie și să ne așeze pe noi în jur ca pietre mărunte, cimentate aproape de El.

El a știut că seva copacului Său trebuie să se ridice din rădăcini și El Și-a turnat sângele peste rădăcinile copacului; iar pentru El, acesta nu a fost un sacrificiu, ci un câștig.

Moartea adeverește. Moartea lui Iisus a adevărit viața Lui.

Dacă S-ar fi salvat de voi și de dușmanii Lui, ați fi fost cuceritorii lumii. De aceea, El nu a vrut să scape.

Doar cel ce dorește totul va da totul.

Da, Iisus ar fi putut scăpa de dușmanii Lui și ar fi trăit până la adânci bătrâneți. Dar El a cunoscut trecerea anotimpurilor și a voit să-Și cânte cântecul Său.

Care om aflat față în față cu lumea înarmată nu s-ar lăsa cucerit o clipă de ideea că ar putea copleși secolele?

Iar acum întrebați cine, în adevăr, L-a ucis pe Iisus, romanii ori preoții din Ierusalim?

Nu L-au ucis nici romanii, nici preoții. Întreaga lume a rămas în picioare ca să-L cinstească pe El, pe acea colină.

IONATAN
Între nuferi

ÎNTR-O ZI, EU ȘI IUBITA MEA vâsleam pe lacul cu ape dulci. Iar dealurile Libanului ne înconjurau.

Am trecut prin preajma sălciilor plângătoare, iar oglindirea lor în apă era adâncă în jurul nostru.

Și, în vreme ce cârmeam lotca cu o vâslă, iubita mea și-a luat alăuta și a cântat astfel:

*Ce floare în afara lotusului cunoaște apele și soarele?
Ce inimă în afara inimii lotusului cunoaște atât cerul, cât
și pământul?
Privește, iubitul meu, floarea aurie ce plutește între
adânc și înalt,
Tot astfel cum eu și tu plutim între o iubire ce a fost
mereu
Și va exista etern.*

*Înmoaie vâsla în apă, iubite,
Și lasă-mă să ating strunele.
Să urmău sălciile și să nu uităm nuferii.
În Nazaret trăiește un poet, iar inima Lui este asemenea
lotusului.
El a văzut sufletul femeii,
Și știe că setea ei crește din ape,
Iar nesațul ei după soare se hrănește prin buzele ei.*

*Se spune că El pășește prin Galileea.
Eu spun că El vâslește cu noi.
Nu-l poți vedea chipul, iubitule?
Nu vezi, acolo unde trunchiul salciei și
ogindirea ei se întâlnesc,
Se mișcă și El odată cu noi?*

*Iubitule, este bine să cunoști tinerețea vieții.
Este bine să îi cunoști bucuria care cântă.
Aș voi ca tu să ții mereu în mână vâsla,*

*Iar eu alăuta mea cu strune,
Acolo unde lotusul râde în soare,
Iar salcia se apleacă spre ape,
Iar glasul Lui se află pe strunele mele.*

*Înmoaie vâsla, iubitule,
Și lasă-mă să ating strunele.
Există un poet în Nazaret
Care ne cunoaște și ne iubește pe amândoi.
Înmoaie vâsla, iubitule,
Și lasă-mă să ating strunele.*

ANA DIN BETSAIDA

Ea vorbește despre sora tatălui ei

SORA TATĂLUI MEU A PLECAT în tinerețe să trăiască într-o colibă din preajma vechii podgorii a tatălui ei.

A trăit singură, iar oamenii de la țară o căutau cu bolile lor, iar ea îi lecuia cu ierburi verzi și cu rădăcini, și cu flori uscate la soare.

Iar ei au socotit-o înțeleaptă; dar mai erau unii care au spus că era vrăjitoare.

Într-o zi, tatăl meu mi-a spus: „Ia aceste pâini din grâu și du-le surorii mele, dar ia și acest clondir cu vin și acest coș cu stafide.”

Și a așezat totul pe spinarea unui căluț, iar eu am urmat drumul până ce am ajuns la podgorie și la coliba unde stătea sora tatei. Iar ea s-a bucurat.

Și cum stăteam împreună în răcoarea zilei, pe drum a trecut un bărbat, iar El a salutat-o pe sora tatei, spunând:

„O seară bună îți doresc și binecuvântarea nopții fie cu tine.”

Atunci ea s-a ridicat și a rămas respectuoasă dinaintea Lui, și a spus: „Bună seara, Stăpâne al tuturor duhurilor bune și învingător al tuturor duhurilor rele.”

Bărbatul S-a uitat la ea cu ochi blânzi, apoi Și-a urmat drumul.

Dar eu am răs în sinea mea. Am socotit că sora tatei își pierduse mințile. Acum știu că nu era nebună. Numai că eu nu înțelesesem.

Ea și-a dat seama de râsul meu, cu toate că acesta a rămas nevăzut.

Și ea mi-a vorbit, dar fără mânie. A zis: „Ascultă, fata mea, și auzi-mă, și ține minte cuvintele pe care ți le voi zice: omul care a trecut pe aici, precum umbra unei păsări ce zboară între soare și pământ, va învinge împotriva cezarilor și a imperiilor cezarilor. El Se va lupta cu taurul încornorat al Caldeei și cu leul cu cap de om din Egipt, și El îi va copleși; și El va domni peste pământ.

Dar această țară prin care calcă El acum se va nărui; iar Ierusalimul, care șade semeț pe deal, se va îndepărta în fum, purtat de vântul nenorocirii.”

După ce ea a vorbit astfel, râsul meu a încremenit și eu am rămas mută. Apoi am zis: „Cine este acest om și din ce țară și din ce trib vine El? Și cum îi va învinge El pe marii regi, și imperiile marilor regi?”

Iar ea mi-a răspuns: „El S-a născut în această țară, dar noi L-am plămădit în dorul nostru, încă de la începutul anilor. El aparține tuturor triburilor, și totuși nici unuia. El

va cuceri lumea cu cuvântul rostit de gura Lui și cu flacăra duhului Său."

Apoi, brusc, ea s-a ridicat și a rămas ca o coloană de piatră; și a spus: „Fie ca îngerul Domnului să mă ierte că am rostit și acest cuvânt: El va fi ucis, iar tinerețea Lui va fi învelită în lințoliu, iar El va fi așezat în tăcere alături de inima fără de grai a pământului. Iar fecioarele din Iudeea vor plânge pentru El."

Apoi a ridicat mâna către cer și a vorbit din nou, spunând: „Dar El va fi ucis doar trupește.

În duh, El Se va înălța și va păși mai departe, conducându-i pe cei ce Îl urmează din această țară, unde s-a născut soarele, către țara unde soarele este ucis la vreme de seară.

Iar numele Lui va fi primul între oameni."

Ea era o femeie bătrână care profetea când spunea aceste lucruri, iar eu eram doar o fetiță, un câmp nearat, o piatră ce nu fusese așezată într-un zid.

Dar tot ce vedea ea în oglinda minții ei a ajuns să se adeverească încă în cursul vieții mele.

Iisus din Nazaret S-a ridicat din morți și a condus bărbații și femeile către poporul de la apus. Orașul care îl adusese în fața judecății a fost dat nimicirii; iar în Sala Judecății unde El fusese judecat și condamnat, cucuveaua buhăiește un cânt de moarte, în timp ce noaptea jelește roua inimii sale de pe marmura prăbușită la pământ.

Iar eu sunt acum bătrână, iar anii m-au încovoiat. Poporul meu nu mai există și rasa mea s-a mistuit.

L-am văzut doar o dată după acea zi, și l-am mai auzit o dată glasul. Asta s-a întâmplat pe culmea unui deal, când El le vorbea prietenilor și ucenicilor Săi.

Iar acum sunt bătrână și singură, și El tot îmi apare în vise.

Apare ca un înger alb cu aripi; și cu îndurarea Lui îmi alungă spaima de întuneric. Și mă ia în zbor către vise și mai îndepărtate.

Am rămas tot un câmp nearat, un fruct copt ce nu a voit să cadă la pământ. Tot ce am acum este căldura soarelui și amintirea acelui om.

Știu că din poporul meu nu se va mai ridica niciodată vreun rege ori profet, ori preot, așa cum a profețit sora tatălui meu.

Ne vom trece odată cu curgerea fluviilor și vom rămâne fără nume.

Dar aceia al căror drum s-a încrucișat cu al Lui în mijlocul fluviului, vor fi amintiți pentru că L-au întâlnit acolo.

MANASE

Despre propovăduirile și gesturile lui Iisus

DA, L-AM ASCULTAT DESEORI. Întotdeauna avea pe buze un cuvânt gata pregătit.

Dar L-am admirat mai curând ca om decât ca un conducător. El propovăduia ceva ce mie nu-mi plăcea, poate

ceva ce nu înțelegeam deplin. Și nu voiam să-mi predice mie cineva.

Am fost atras de glasul Lui și de gesturile Lui, nu de vorbele Lui. M-a fermecat, dar niciodată nu m-a convins; căci era prea neclar, prea îndepărtat și ascuns ca să ajungă la mintea mea.

Am mai cunoscut oameni ca El. Aceștia nu sunt niciodată statornici și nici consecvenți. Ei îți farmecă auzul cu elocvența, iar nu cu principiile lor, și îți rețin gândirea o clipă, dar niciodată nu-ți pătrund până în adâncul inimii.

Mare păcat că dușmanii Lui L-au înfruntat și chinuit. Nu era nevoie. Eu cred că dușmănia lor nu va face decât să adauge la statura Lui, transformând bunătatea Lui în putere.

Pentru că, nu este ciudat că opunându-te unui om îi dai curaj? Și că înlănțuindu-i picioarele îi dai aripi?

Nu îi cunosc pe dușmanii Lui, dar sunt sigur că în teama lor de un om inofensiv, ei l-au oferit tărie și l-au făcut primejdios.

IFTAH DIN CEZAREEA

Un om sătul de Iisus

ACEST OM CARE VĂ UMPLE ZILELE și vă bântuie nopțile îmi este neîubit. Cu toate acestea, voi îmi obosiți ochii cu zicerile Lui și mintea cu faptele Lui.

Sunt sătul de vorbele Lui și de tot ce a făcut El. Însuși numele Lui mă supără, și numele ținutului din care vine El. Nu vreau să mai aud de El.

De ce să faci un profet dintr-un om care nu era decât o umbră? De ce să vezi un turn într-o dună de nisip, ori să-ți imaginezi un lac în picăturile strânse laolaltă într-un urmă de copită?

Nu disprețuiesc ecoul peșterilor din văi și nici umbrele lungi ale apusului de soare; dar nu voiesc să ascult înșelătoriile care vă trec prin minte și nici să privesc atent ce vi se citește în ochi.

Ce cuvânt a rostit Iisus pe care Haliel nu l-a spus? Ce înțelepciune a dezvăluit El, care să nu fi fost a lui Gamaliel? Ce înseamnă bolboroselile Lui în comparație cu glasul lui Filo? Ce cimbale a bătut El, care să nu fi fost bătute încă dinainte de nașterea Lui?

Ascult ecoul venit din peșterile aflate în văile tăcute și privesc la umbrele lungi ale apusului; dar nu vreau ca inima acestui om să reflecte sunetul altei inimi, nici nu voiesc să am o umbră a înțelepților care să Îl numească profet.

Ce om va să vorbească de când a vorbit Isaia? Cine mai îndrăznește să cânte de când a cântat David? Și să se fi născut înțelepciunea acum, după ce Solomon s-a dus laolaltă cu părinții lui?

Și ce se întâmplă cu profeții noștri, ale căror limbi erau săbii ascuțite și ale căror buze scoteau flăcări?

Au lăsat ei măcar un pai în urmă pentru acest hoț din Galileea? Ori vreun fruct căzut pentru cerșetorul din Ținutul de la Miazănoapte? Nu a mai rămas nimic pentru El, decât să împartă pâinea deja coaptă de strămoșii noștri și să toarne vinul pe care picioarele lor sfinte l-au stors din strugurii de odinioară.

Eu cinstesc mâna olarului, nu pe omul care îi cumpără lucrarea.

Eu îi cinstesc pe cei ce stau la războiul de țesut, iar nu pe cei ce se împăunează cu pânza lor.

Cine a fost acest Iisus din Nazaret și ce a fost El? Un om care nu a îndrăznit să-Și trăiască gândul. De aceea El S-a așternut în uitare, iar acesta este sfârșitul Lui.

Vă rog, nu îmi mai împuiați urechile cu vorbele Lui ori cu faptele Lui. Inima mea e prea plină de profeții din vechime, iar asta îmi este îndeajuns.

IOAN, UCENICUL IUBIT Despre Iisus, Cuvântul

VOIȚI SĂ VĂ VORBESC DESPRE IISUS, dar cum pot eu ademeni cântecul-patimă al lumii într-o trestie găurită?

Iisus Îl simțea pe Tatăl ceresc în orice clipă a zilei. Îl vedea în nori și în umbrele norilor ce trec peste pământ. Vedea chipul Tatălui în iazurile tăcute și urma slabă a picioarelor Lui pe nisip; și deseori El închidea ochii ca să privească în Ochii Sfinți.

Noaptea îi vorbea cu glasul Tatălui, iar în solitudine El auzea îngerul Domnului chemându-L. Iar când dormea nemișcat, El auzea șoaptele cerurilor în visele Lui.

Deseori era fericit cu noi și ne numea frați ai Lui.

Uitați-vă, Cel care a fost primul Cuvânt ne numea frați, cu toate că noi eram doar silabe rostite în ziua de ieri.

Întrebați de ce Îl numesc primul Cuvânt.

Ascultați și veți afla răspunsul:

La început, Dumnezeu a călătorit prin spațiu, iar din mișcarea Lui fără de măsură s-au născut pământul și anotimpurile acestuia.

Apoi Dumnezeu a pornit iarăși, iar viața a început să curgă, iar dorul de viață a căutat înălțimile și adâncimile, și a vrut să fie mai mult decât viață.

Apoi Dumnezeu a vorbit, iar Cuvintele Lui au alcătuit omul, iar omul a fost un duh născut din Duhul lui Dumnezeu.

Iar când Dumnezeu a vorbit astfel, Hristos a fost primul Lui Cuvânt, iar acel cuvânt a fost perfect; și când Iisus din Nazaret a venit pe lume, primul Cuvânt a fost rostit către noi și sunetul s-a făcut carne și sânge.

Iisus cel Uns a fost primul Cuvânt rostit de Dumnezeu către om, ca și cum un măr dintr-o livadă trebuie să dea muguri și să înflorească înaintea celorlalți pomi. Iar în grădina lui Dumnezeu acea zi a ținut cât o veșnicie.

Suntem doar fiii și fiicele Prea Înaltului, dar Cel Uns a fost primul Său născut, care a sălășluit în trupul lui Iisus din Nazaret, iar El a pășit printre noi, iar noi L-am putut vedea.

Toate acestea vi le spun ca să puteți înțelege nu doar cu mintea, ci și cu duhul. Mintea cântărește și măsoară, dar duhul este acela care atinge inima vieții și îi îmbrățișează taina; iar sămânța duhului este nemuritoare.

Vântul poate bătea, iar apoi slăbește, iar marea se poate înfuria și apoi potoli, dar inima vieții este o sferă

tăcută și senină, iar steaua care strălucește acolo rămâne neclintită pe veci.

MANUS DIN POMPEI CĂTRE UN GREC

Despre zeitatea semitică

EVREII, LA FEL CA VECINII LOR, fenicienii și arabii, nu îngăduie zeilor lor să se odihnească nici o clipă în vânt.

Ei se gândesc tot timpul la zeitatea lor și sunt atenți din cale afară la rugăciunile, venerația și jertfele pe care le aduc cei din jurul lor.

În vreme ce noi, romanii, construim temple din marmură pentru zeii noștri, acești oameni vor să discute despre natura zeului lor. Când cădem în extaz, noi cântăm și dansăm în jurul altarelor lui Jupiter și Juno, ale lui Marte și Venus; însă ei, în extazul lor, se îmbracă în pânză de sac și-și toarnă cenușă în cap – ba chiar se tânguie de ziua în care s-au născut.

Iar Iisus, omul care L-a revelat pe Dumnezeu ca fiind bucurie, a fost torturat și apoi condamnat la moarte.

Acești oameni n-ar fi fericiți împreună cu un zeu fericit. Ei nu cunosc decât zeii durerii lor.

Până și prietenii și ucenicii lui Iisus, care l-au cunoscut veselia și l-au auzit râsul, își fac o imagine a tristeții Lui și venerază acea imagine.

Iar într-o asemenea venerație, ei nu se ridică la înălțimea zeității lor; ei nu fac decât să coboare zeitatea la nivelul lor.

Eu cred totuși că acest filozof, Iisus, care nu S-a deosebit de Socrate, va avea putere asupra neamului Său și pesemne asupra altor neamuri.

Pentru că noi suntem cu toții creaturi ale tristeții și micilor îndoieli. Iar când un om ne spune: „Să ne veselim cu zeii”, nu putem decât să îi dăm ascultare. Este ciudat că durerea acestui om a fost transformată într-un rit.

Acești oameni voiesc să descopere un alt Adonis, un zeu ucis în pădure, și vor să sărbătorească uciderea lui. Este păcat că ei nu dau ascultare râsului Său.

Dar să mărturisim, ca de la roman la grec. Auzim noi râsul lui Socrate pe străzile Atenei? Avem în noi dorința de a uita cupa de cucută, chiar și la teatrul lui Dionysos?

Oare tații noștri nu se opresc la colț de stradă ca să flecărească despre necazurile lor și să petreacă o clipă fericită amintindu-și sfârșitul jalnic al tuturor oamenilor noștri mari?

PILAT DIN PONT

Despre riturile și cultele răsăritene

SOAȚA MEA A VORBIT DESPRE EL de multe ori înainte ca El să fi fost adus dinaintea mea, dar eu nu m-am clintit.

Soața mea este o visătoare și, ca atât de multe femei romane de rangul ei, se simte atrasă de cultele și ritualurile răsăritene. Aceste culte sunt primejdioase pentru imperiu; iar când găsesc o cale către inimile femeilor noastre, ele devin nimicitoare.

Egiptul și-a găsit sfârșitul când hicsosii din Arabia au adus acolo pe singurul Dumnezeu din deșertul lor. Iar Grecia a fost copleșită și s-a năruit în țărână când Astarte și cele șapte fecioare ale sale au venit de pe țărmurile Siriei.

În ce Îl privește pe Iisus, eu nu L-am văzut pe acest bărbat înainte de a-mi fi adus ca răufăcător, ca un dușman al propriei nații și al Romei.

A fost adus în Sala de Judecată având brațele legate de trup cu frânghii.

Eu stăteam pe podium, iar El a pășit spre mine cu pași mari și apăsați; apoi a rămas drept și a ținut capul sus.

Și nu pot înțelege ce m-a cuprins în acel moment; dar am simțit brusc dorința, deși nu era voința mea, de a mă ridica și de a coborî de pe podium ca să cad dinaintea Lui.

Am simțit ca și cum cezarul ar fi intrat în Sală, un om chiar mai mare decât Roma însăși.

Dar asta a ținut doar un moment. Iar apoi am văzut doar un om acuzat de trădare de poporul Lui. Iar eu eram guvernatorul Lui și judecătorul Lui.

L-am întrebat, dar nu a voit să răspundă. S-a uitat doar la mine. Iar în privirea Lui era milă, de parcă El ar fi fost guvernatorul și judecătorul meu.

Apoi de afară s-au auzit strigătele poporului. Însă El a rămas tăcut și a continuat să privească la mine, cu milă în ochi.

Iar eu am ieșit pe treptele palatului și, când oamenii m-au văzut, au încetat să mai strige. Iar eu i-am întrebat: „Ce voiți cu acest om?”

Iar ei au strigat într-un singur glas: „Vrem să Îl răstignim. Este dușmanul nostru și al Romei.”

Iar unii au strigat: „Nu a zis El că va distruge templul? Și nu tot El a cerut împărăția? Nu vrem alt rege în afara cezarului.”

Apoi i-am lăsat și m-am întors în Sala de Judecată, și L-am văzut încă stând acolo singur, și ținea capul tot ridicat semeț.

Și mi-am amintit ce spusese un filozof grec: „Omul singuratic este cel mai puternic om.” În acel moment, Nazarineanul era mai măreț decât neamul Lui.

Și nu am simțit îndurare față de El. Nu avea nevoie de îndurarea mea.

L-am întrebat: „Ești împăratul iudeilor?”

Iar El nu a scos nici un cuvânt.

Și atunci L-am întrebat din nou: „Nu ai spus că ești împăratul iudeilor?”

Iar El S-a uitat la mine.

Apoi El a răspuns cu glas domol: „Tu însuși M-ai proclamat împărat. Poate că de aceea M-am născut și de aceea am venit să aduc dovada adevărului.”

Iată un om vorbind despre adevăr într-un asemenea moment.

În nerăbdarea mea, am spus cu voce tare, mai mult către mine decât spre El: „Ce este adevărul? Și ce înseamnă adevărul pentru cel fără de vină când călăul a ridicat deja mâna asupra Lui?”

Atunci, Iisus a spus cu tărie: „Nimeni nu va domni peste lume decât prin Duh și adevăr.”

Iar eu L-am întrebat: „Tu ești din Duh?”

Iar El a răspuns: „La fel ești și tu, doar că nu știi asta.”

Și ce era Duhul și ce era adevărul, când eu, de dragul țării, iar ei din gelozia pentru riturile lor vechi au condus un om nevinovat la moarte?

Nici un om, nici o națiune, nici un imperiu nu trebuie să se oprească dinaintea unui adevăr în drumul său către împlinire.

Și eu am zis iarăși: „Ești împăratul iudeilor?”

Iar El mi-a răspuns: „Tu însuți spui asta. Eu am cucerit lumea înaintea acestui ceas.”

Iar numai asta din tot ce a zis El mi s-a părut necugetat, căci doar Roma cucerise lumea.

Însă glasurile oamenilor se auzeau din nou, iar gălăgia era mai mare decât mai devreme.

Și am coborât de pe jilțul meu și l-am spus: „Urmează-mă.”

Și iarăși am apărut pe treptele palatului, iar El a rămas acolo, alături de mine.

Când L-au văzut, oamenii au răcnit ca un tunet asurzitor. Iar în hărmălaia aceea nu am auzit decât: „Răstignește-l! Răstignește-l!”

Apoi L-am predat preoților care mi-L aduseseră și le-am zis: „Faceți ce voiți cu acest om drept. Iar dacă doriți astfel, luați cu voi soldați ai Romei ca să Îl păzească.”

Atunci ei L-au luat, iar eu am dat poruncă să se scrie pe cruce, deasupra capului Său: „Iisus din Nazaret, împărat al iudeilor.” Ar fi trebuit să spun însă: „Iisus din Nazaret, împărat.”

Iar omul a fost dezbrăcat, biciuit și răstignit.

Aș fi avut puterea de a-L salva, dar salvarea Lui ar fi dat naștere unei revoluții; și este înțelept din partea guvernatorului unei provincii romane să nu fie intolerant față de scrupulele religioase ale nației cucerite.

Până astăzi cred că omul acela era mai mult un agitator. Ceea ce am poruncit nu a fost voința mea, ci voia Romei.

La scurtă vreme după aceea, noi am părăsit Siria, iar din acea zi, soața mea a devenit o femeie întristată. Uneori chiar aici, în această grădină, văd o tragedie pe fața ei.

Mi s-a spus că vorbește mult despre Iisus cu alte femei din Roma.

Și iată cum bărbatul a cărui moarte am decretat-o se întoarce din lumea umbrelor și pătrunde în casa mea.

Și în sinea mea mă întreb mereu: Ce este adevărul și ce nu este adevărul?

Se poate ca sirianul acesta să ne cucerească în orele tăcute ale nopții?

Nu ar trebui să se întâmple astfel.

Pentru că Roma trebuie să fie mai puternică decât coșmarurile soțiilor noastre.

VARTOLOMEU DIN EFES

Despre sclavi și proscriși

DUȘMANII LUI IISUS SPUN CĂ El le-a vorbit cu precădere sclavilor și proscrișilor, și că i-ar fi îndemnat să se ridice împotriva stăpânilor. Ei spun că, fiind de origine modestă, El S-a adresat celor ca El, însă a încercat să-Și ascundă propria origine.

Dar să îi analizăm pe ucenicii lui Iisus și conducerea Lui.

La început, El Și-a ales drept tovarăși câțiva bărbați din Ținutul de Miazănoapte, iar aceștia erau oameni liberi. Aveau trupuri puternice și spirite îndrăznețe, iar în acești patruzeci de ani au avut curajul de a înfrunta moartea cu bunăvoință și sfidare.

Credeți că oamenii aceștia erau sclavi ori proscriși?

Și credeți că semeții prinți ai Libanului și Armeniei și-au uitat rangul acceptându-L pe Iisus ca profet al lui Dumnezeu?

Ori credeți că bărbații și femeile de rang înalt din Antiohia și Bizanț, Atena și Roma ar fi putut fi cucerți de vocea unui conducător de sclavi?

Nu, Nazarineanul nu S-a însoțit cu servitorul împotriva stăpânului; nici nu a fost de partea stăpânului împotriva servitorului. Nu a fost de partea vreunui om, pornind împotriva altuia.

A fost un om deasupra oamenilor, iar pâraiele ce goneau prin ventrele Lui cântau laolaltă cu patimă și cu forță.

Dacă noblețea înseamnă să fii proteguitor, El era cel mai nobil dintre toți oamenii. Dacă libertatea se află în gândire, cuvânt și acțiune înseamnă că El a fost cel mai liber dintre oameni. Dacă nașterea înaltă înseamnă mândria care se supune doar iubirii și semeția care este mereu blândă și plăcută, atunci El a avut nașterea cea mai înaltă dintre toți născuții.

Nu uitați că doar cei puternici și iuți vor învinge în cursă, primind laurii, și că Iisus a fost încoronat de cei care L-au iubit, dar și de dușmanii Săi, deși ei nu au știut asta.

Chiar și acum El este încoronat în fiecare zi de preotesele lui Artemis în locurile tainice ale templului ei.

MATEI

Despre Iisus în apropierea unui zid de temniță

ÎNTR-O SEARĂ, IISUS A TRECUT pe lângă o temniță care se afla în Turnul lui David. Iar noi mergeam în urma Lui.

Dintr-odată, El S-a oprit și a lipit obrazul de pietrele zidului temniței. Și iată ce ne-a spus:

„Frați ai zilelor mele de demult, inima Mea bate laolaltă cu inimile voastre de dincolo de gratii. Aș voi ca și voi să vă bucurați de libertatea Mea și să pășiți alături de Mine și de tovarășii Mei.

Sunteți închiși, dar nu vă aflați singuri. Mulți dintre cei ce umblă liberi pe străzi sunt întemnițați. Aripile lor sunt

retezate și, la fel ca păunul, ei se umflă în pene, dar nu pot încă zbura.

Frați ai celei de-a doua zile, curând vă voi vizita în celulele voastre și voi pune și Eu umărul la povara voastră. Pentru că cei nevinovați nu sunt despărțiți de cei vinovați și, la fel ca oasele brațului, ei nu se vor despărți niciodată.

Frați ai acestei zile, care este ziua Mea, ați înotat împotriva curentului gândirii lor și ați fost prinși. Ei spun că și Eu voi înota împotriva aceluia curent. Pesemne că voi ajunge curând aproape de voi, un călcător de legi alături de alți călcători de legi.

Frați ai zilei ce încă nu a sosit, aceste ziduri se vor prăbuși și din pietre vor fi alcătuite alte forme de cel al cărui ciocan este lumină și a cărui daltă este vântul, iar voi veți rămâne liberi în libertatea noii Mele zile."

Așa a vorbit Iisus și a pornit mai departe, iar mâna Lui a rămas pe zidul închisorii până când a trecut de Turnul lui David.

ANDREI

Despre prostituate

AMĂRĂCIUNEA MORȚII ESTE MAI PUȚIN amară decât viața fără El. Zilele au rămas tăcute și neclintite când El a fost redus la tăcere. Doar eco-ul ce îmi răsună în amintire îmi repetă vorbele. Dar nu și vocea Lui.

Odată, L-am auzit zicând: „Mergi înainte în dorul tău, până pe câmpuri, și șezi în preajma crinilor, și îi vei auzi cum murmură un cântec în soare. Ei nu Țes nici o pânză

pentru straie, nici nu au nevoie de lemn ori piatră pentru adăpost; cu toate acestea, ei cântă.

Cel care lucrează noaptea le împlinește nevoile și roua milostivirii Lui se vede pe petalele lor.

Căci nu ești și tu în grija Lui, cel care niciodată nu ostenește și nici nu Se hodinește?"

Iar altă dată L-am auzit zicând: „Păsările cerului sunt numărate și grijite de Tatăl, tot astfel cum îți sunt ție numărate firele de păr din cap. Nici o pasăre nu cade la picioarele arcașului și nici un fir de păr nu albește ori cade în abisul vârstei fără voința Lui.”

Și încă o dată, El a zis: „Am auzit cum ați murmurat în sinea voastră: «Dumnezeul nostru Se va arăta mai îndurător față de noi, copiii lui Avraam, decât față de cei care nu L-au cunoscut încă de la începuturi.»”

Dar eu vă zic vouă că stăpânul viei care cheamă un lucrător dimineața să culeagă și pe altul la apusul soarelui, dar dă simbrii egale și celui dintâi, și celui de pe urmă are sigur dreptate. Oare nu plătește el din propria pungă și din propria voință?

Tot astfel va trebui ca Tatăl meu să deschidă porțile conacului Său la bătaia neevreilor la fel ca la bătaia voastră. Căci urechea Lui dă ascultare noului cântec cu aceeași iubire pe care o simte față de cântecul auzit adesea. Și cu un bun venit special, deoarece aceasta este cea mai nouă strună a inimii Lui.”

Și din nou L-am auzit zicând: „Nu uitați asta: hoțul este un om aflat la nevoie, iar mincinosul este un om speriat; vânătorul care este vânat de paznicul nopții voastre este vânat și de paznicul propriei bezne.

Aș voi să aveți milă de toți aceștia.

Dacă aceștia îți caută ușa casei, ai grijă să le-o deschizi și să-i chemi să șadă la masa ta. Dacă nu îi primești, nu vei fi liber de faptele lor.”

Iar într-o zi, am mers în urma Lui până în piața din Ierusalim, iar ceilalți L-au urmat. Iar El ne-a spus parabola neguțătorului care și-a vândut toate bogățiile ca să poată cumpăra o perlă.

Dar în vreme ce El vorbea, fariseii au adus în mijlocul mulțimii o femeie despre care au spus că era o târfă. Și ei au venit la Iisus și l-au zis: „Această femeie a încălcat jurământul căsătoriei și a fost prinsă asupra faptului.”

Iar El a privit-o îndelung; și Și-a așezat palma pe fruntea ei și S-a uitat adânc în ochii ei.

După aceea S-a întors către bărbații care o aduseseră la El și S-a uitat lung la dâșii; apoi S-a aplecat și, cu degetul, S-a apucat să scrie pe pământ.

A scris numele fiecărui bărbat, iar alături de numele lui, a scris păcatul pe care îl făcuse fiecare dintre dâșii.

Și, în timp ce El scria, aceștia s-au furișat rușinați pe străzi.

Și până să încheie El de scris, doar femeia și noi mai rămăseserăm dinaintea Lui.

Apoi El S-a uitat iarăși în ochii ei și a zis: „Ai iubit prea mult. Cei care te-au adus aici au iubit prea puțin. Dar ei te-au adus drept capcană, ca să Mă ademenească pe Mine.

Iar acum mergi în pace.

Nici unul dintre ei nu se află aici ca să te judece. Iar dacă dorești să fii înțeleaptă câtă vreme iubești, atunci caută-mă; pentru că Fiul Omului nu te va judeca."

Și m-am întrebat dacă El i-a spus acestea pentru că nici El nu era fără de păcat.

Dar din ziua aceea m-am gândit îndelung, și acum știu că doar cei cu inima curată iartă setea care duce spre ape moarte.

Și doar cei siguri pe picioare pot oferi o mână de ajutor celui care se împiedică.

Și iarăși vă spun, amărăciunea morții este mai puțin amară decât viața fără El.

UN OM BOGAT

Despre proprietăți

EL ÎI VORBEA DE RĂU pe cei bogați. De aceea, într-o zi L-am întrebat, zicând: „Domnule, ce să fac ca să am în mine pacea duhului?”

Iar El m-a sfătuit să le dau săracilor bunurile mele și să Îl urmez.

Însă El nu avea nimic; așadar, nu știa despre siguranța și libertatea pe care ți-o dau bunurile, nici despre demnitatea ori respectul de sine care se află în acestea.

În casa mea, există o sută patruzeci de sclavi și servitori; unii muncesc în crângurile și în viile mele, iar alții îmi conduc corăbiile către insule îndepărtate.

Acum, dacă l-aș fi dat ascultare Lui și mi-aș dat bunurile către cei săraci, ce s-ar fi întâmplat cu sclavii și servitorii mei și cu soatele și copiii lor? Toți aceștia ar fi devenit cerșetori la poarta cetății sau la porticul templului.

Nu, acel om bun nu știa secretul bunurilor. Pentru că El și ucenicii Lui trăiau din bunurile altora, El credea că toți oamenii trebuie să trăiască la fel.

Așadar, iată o contradicție și o șaradă: trebuie oare ca bogații să-și dea toate bunurile către săraci și trebuie ca săracii să aibă cupa și pâinea bogaților înainte ca aceștia să îi primească la masa lor?

Și trebuie ca stăpânul turnului să fie gazdă supușilor săi înainte ca el să se numească stăpân al propriului ținut?

Furnica, acea creatură ce pune hrană deoparte pentru iarnă este mai înțeleaptă decât greierele care cântă o zi întreagă, iar apoi rabdă de foame.

La ultimul Sabat, unul dintre ucenicii Lui a spus în piață: „În pragul cerurilor, unde Iisus Își poate lepăda sandalele, nici un om nu este demn să-și așeze fruntea.”

Însă eu întreb: în pragul cărei case își putea lăsa sandalele acest rătăcitor? El nu a avut niciodată o casă ori un prag; și de multe ori, El a umblat fără să poarte sandale.

IOAN LA PATMOS

Iisus cel blând

VREAU SĂ VORBESC ÎNCĂ O DATĂ despre El.

Dumnezeu mi-a dat glasul și buzele fierbinți, dar nu și darul de a rosti predici.

Căci nedemn sunt de cuvântul mai deplin, însă aș voi să-mi chem cuvintele inimii către buze.

Iisus m-a iubit, iar eu nu am știut de ce.

Iar eu L-am iubit pentru că El mi-a grăbit duhul spre înălțimi dincolo de statura mea și la adâncimi care au depășit puterea mea de înțelegere.

Iubirea este o taină sacră.

Pentru cei care iubesc, ea rămâne etern fără cuvinte.

Dar pentru cei care nu iubesc, ar putea fi doar o glumă plină de cruzime.

Iisus m-a chemat pe mine și pe fratele meu când amândoi trudeam pe câmp.

Pe vreme aceea, eram tânăr și doar glasul zorilor îmi sunase în urechi.

Dar glasul Lui și trompeta vocii Lui a fost sfârșitul trudei mele și începutul patimii mele.

Și nu am putut face altceva decât să pășesc prin soare și să slăvesc frumusețea clipei.

Ați putea concepe o măreție prea blândă pentru a fi măreață? Și o frumusețe prea radioasă ca să pară frumoasă?

Ați putea auzi în visele voastre o voce care se arată temătoare de extazul pe care îl trăiește?

El m-a chemat, iar eu L-am urmat.

În acea seară, m-am întors la casa tatălui meu ca să îmi iau cealaltă haină.

Și i-am spus mamei mele: „Iisus din Nazaret mă voiește între tovarășii Lui.”

Iar ea a zis: „Mergi pe calea Lui, fiule, socotește-L frate al tău.”

Și eu L-am însoțit.

Prospețimea Lui m-a chemat și mi-a poruncit, dar numai ca să mă elibereze.

Iubirea este o gazdă bună pentru oaspeții săi, cu toate că pentru cei nechemați casa Lui este un miraj și o batjocură.

Voi doriți să vă explic minunile lui Iisus.

Suntem cu toții gestul miraculos al clipei; Domnul și Stăpânul nostru S-a aflat la mijlocul acelei clipe.

Cu toate acestea, El nu a voit ca gesturile Lui să fie cunoscute.

L-am auzit spunându-le celor ologi: „Ridicați-vă și mergeți acasă, dar să nu le spuneți preoților că Eu v-am făcut întregi.”

Și Iisus nu Se gândea la ologi; El Se gândea mai curând la cei puternici și întregi la trup.

Mintea lui căuta și susținea alte minți, iar duhul Lui întreg vorbea cu alte duhuri.

Și făcând asta, duhul Lui schimba aceste minți și aceste duhuri.

Părea un miracol, dar pentru Domnul și Stăpânul nostru era la fel ca aerul pe care îl respira în fiecare zi.

Iar acum dați-mi voie să vă vorbesc despre alte lucruri.

Într-o zi, când eu și El eram singuri și mergeam pe un câmp, ne era foame și am ajuns la un măr pădureț.

Pe ramuri atârnav doar două mere.

Iar El a apucat trunchiul pomului cu mâna și l-a scuturat, și cele două mere au căzut.

Le-a ridicat pe amândouă și mi-a dat mie unul. Pe celălalt l-a ținut în mână.

De foame, am mâncat mărul, l-am mâncat repede.

Apoi m-am uitat la El și am văzut că încă ținea mărul în mână.

Și mi l-a dat, spunând: „Mănâncă-l și pe acesta.”

Și eu am luat mărul și, în foamea mea nerușinată, l-am mâncat.

Și când am pornit mai departe, m-am uitat la chipul Lui.

Dar cum să vă spun ce am văzut?

O noapte unde lumânări ard în spațiu,

Un vis ce nu-l putem atinge;

O amiază în care toți păstorii sunt în pace și fericiți că turma lor paște;

O inserare și o neclintire, și o întoarcere acasă;

Apoi un somn și un vis.

Toate acestea le-am văzut pe chipul Lui.

Îmi dăduse mie cele două mere. Și știam că era la fel de flămând ca mine.

Dar acum știu că, dându-mi-le mie, El se săturase. El mâncase din fructele altui pom.

Aș vrea să vă spun mai multe despre El, dar cum să o fac?

Când iubirea devine mare, ea nu are nevoie de cuvinte.

Iar când memoria este peste măsură de încărcată, ea caută adâncul mut.

PETRU

Despre aproapele

ODATĂ, LA CAPERNAUM, Domnul și Stăpânul meu a vorbit astfel:

„Aproapele tău este cealaltă ființă a ta care trăiește îndărătul unui zid. Prin înțelegere, toate zidurile se vor prăbuși.

Nu s-ar putea ca aproapele tău să fie sinele tău mai bun, purtând un alt trup? Ai grijă să îl iubești pe dânsul, așa cum te iubești pe tine însuși.

Și el este o întrupare a Celui Înalt, pe care nu îl cunoști.

Aproapele tău este un câmp unde primăverile speranței tale pășesc în straiile lor verzi și unde iernile dorinței tale visează culmi înzăpezite.

Aproapele tău este o oglindă în care îți vezi chipul înfrumusețat de o bucurie pe care tu însuși nu ai cunoscut-o încă, și de o tristețe pe care tu încă nu ai împărtășit-o.

Aș voi să-ți iubești aproapele așa cum te-am iu-bit Eu."

Atunci L-am întrebat, zicând: „Cum pot iubi un om care nu mă iubește pe mine și care râvnește ceea ce este al meu? Unul care voiește să îmi fure bunurile?”

Iar El a răspuns: „Când plugărești și servitorul tău aruncă sămânța în urma ta, te oprești să privești în spate ca să izgonești vrabia ce se hrănește cu câteva dintre semințele tale? Dacă faci asta, nu ești demn de bogăția recoltei tale.”

După ce Iisus a zis acestea, m-am rușinat și am rămas tăcut. Dar nu de teamă, căci El mi-a zâmbit.

UN CAVAF DIN IESRUSALIM

Un privitor

NU L-AM IUBIT, DAR NICI nu L-am urât. L-am ascultat, nu ca să-l aud vorbele, ci sunetul vocii Lui; pentru că glasul Lui îmi era plăcut.

Tot ce spunea El suna străin minții mele, dar muzica vorbelor era limpede pentru urechea mea.

Adevărat că, dacă nu ar fi fost ce mi-au zis alții despre învățăturile Lui, nu aș fi știut nici măcar dacă El era de partea Iudeii ori potrivnic ei.

SUZANA DIN NAZARET

Despre tinerețea și bărbăția lui Iisus

AM CUNOSCUȚ-O PE MARIA, mama lui Iisus, înainte de a fi soața lui Iosif dulgherul, pe vremea când amândouă eram necăsătorite.

Pe vremea aceea, Maria avea vedenii și auzea glasuri, și vorbea despre preoți cerești care îi apăreau în vis.

Și oamenii din Nazaret o cercetau și o vedeau cum vine și pleacă. Și se uitau la ochii ei și la urmele pașilor ei.

Dar unii spuneau că era posedată. Spuneau asta pentru că ea mergea doar să își vadă de ale ei.

O socoteam bătrână, cu toate că era tânără, pentru că se vestea o recoltă în înflorirea ei și fructe coapte în primăvara ei.

S-a născut și a crescut printre noi, dar era ca o străină din Ținutul de Miazănoapte. În ochii ei era mereu uimirea celui ce nu încă s-a obișnuit cu chipurile noastre.

Și era la fel de semeață ca Miriam din vechime, care a mers cu frații ei de la Nil până în sălbăticie.

Apoi Maria s-a căsătorit cu Iosif dulgherul.

Când Maria îl purta în pânțe pe Iisus, se ducea printre dealuri și se întorcea pe înserat cu frumusețe și durere în ochi.

Iar când S-a născut Iisus, mi s-a spus că Maria i-a zis mamei ei: „Eu nu sunt decât un pom necurățat. Să ai grijă de acest fruct.” Iar Marta, moașa, a auzit-o.

După trei zile, am vizitat-o. Și era mirare în ochii ei, iar pieptul îi tresălta și își ținea brațul în jurul primului ei născut, de parcă era o scoică ce avea înăuntru o perlă.

Cu toții am iubit pruncul Mariei și L-am văzut, pentru că era căldură în ființa Lui și El vibra în ritmul vieții.

Anotimpurile au trecut, iar El s-a făcut un băiat vesel, care nu Se abătea de la drumul cel drept. Nici unul dintre noi nu știa ce făcea El, căci părea întotdeauna a fi în afara grupului nostru. Dar nu a fost niciodată dojenit, cu toate că era dârz și foarte cutezător.

El Se juca cu ceilalți copii, iar nu ei cu El.

Când avea doisprezece ani, într-o zi l-a ajutat pe un orb să traverseze pârâul până pe un drum sigur.

Recunoscător, orbul L-a întrebat: „Cine ești tu, băiețel?”

Iar El i-a răspuns: „Nu sunt băiețel. Sunt Iisus.”

Iar orbul L-a întrebat: „Cine ți-e tată?”

Iar El i-a zis: „Dumnezeu mi-e tată.”

Și orbul a râs și l-a răspuns: „Bine ai vorbit, băiețelul meu. Dar cine ți-e mamă?”

Iar Iisus i-a răspuns: „Nu sunt băiețelul tău. Iar mamă mi-e pământul.”

Și orbul a zis: „Atunci, uite, am fost condus de Fiul lui Dumnezeu și al pământului ca să trec pârâul.”

Iar Iisus i-a răspuns: „Te voi conduce oriunde vei voi să mergi, iar ochii mei îți vor însoți picioarele.”

Și El a crescut ca un palmier de preț în grădinile noastre.

Iar când avea nouăsprezece ani, era atrăgător ca un cerb, iar ochii Lui erau ca mierea și plini de uimire față de bogăția zilei.

Iar gura Lui părea însetată cu însetarea turmei din deșert care caută lacul.

Mergea singur pe câmpii și noi îl urmăream cu ochii, iar toate fecioarele din Nazaret aveau ochi doar pentru El. Cu toate acestea, ne sfiam de El.

Iubirea este întotdeauna sfioasă în fața frumuseții, dar frumusețea va fi mereu urmărită de iubire.

Apoi anii l-au chemat să vorbească în templu și în grădinile Galileii.

Iar uneori Maria Îl urma ca să Îi asculte cuvintele și să audă sunetul propriei inimi. Dar când El și cei care Îl iubeau au plecat la Ierusalim, ea nu a voit să meargă după El.

Pentru că noi, cei din Ținutul de Miazănoapte suntem deseori batjocoriți pe străzile Ierusalimului, chiar și când ducem ofrande la templu.

Iar Maria era prea mândră ca să se plece în fața Ținutului de Miazăzi.

Și Iisus a mers și în alte ținuturi de la răsărit și de la apus. Nu am știut ce ținuturi a vizitat, dar inimile noastre L-au urmat.

Dar Maria L-a așteptat în pragul casei ei și la fiecare înserare ochii ei căutau în lungul drumului întoarcerea Lui.

Cu toate acestea, la întoarcerea Lui, ea ne spunea: „E prea măreț ca să-mi fie Fiu, prea elocvent pentru inima mea tăcută. Cum să Îl socotesc al meu?”

Nouă ni s-a părut că Maria nu putea crede că o câmpie a dat naștere unui munte; în curățenia inimii ei, ea nu a înțeles că povârnișul este o cale către culme.

Ea cunoștea omul, dar pentru că El îi era Fiu, nu îndrăznește să Îl cunoască.

Iar într-o zi, când Iisus S-a dus la lac să fie cu pescarii, ea mi-a zis: „Ce este omul dacă nu această ființă neliniștită care se ridică de la pământ, și ce este omul dacă nu un dor ce voiește să atingă stelele?”

Fiul meu este dorul. El este noi toți care tânjim după stele.

Am spus Fiul meu? Să mă ierte Dumnezeu. Dar în inima mea aș voi să-l fiu mamă.”

Este greu să spun mai multe despre Maria și Fiul ei și, cu toate că simt pleavă pe gâtlee, iar vorbele mele ajung la voi ca niște ologi care merg în cârje, trebuie să vă povestesc ceea ce am văzut și auzit.

La începutul anului, când anemonele înfloriseră pe dealuri, Iisus Și-a chemat ucenicii, zicându-le: „Veniți cu Mine la Ierusalim, ca să fim martori la jertfirea mielului de Paști.”

În aceeași zi, Maria a venit la ușa mea și a zis: „El voiește să meargă în Orașul Sfânt. Vii cu mine și cu celelalte femei să Îl urmăm?”

Și am bătut drumul cel lung în urma Mariei și a Fiului ei până ce am ajuns la Ierusalim. Iar acolo, un grup de

bărbați și femei ne-a întâmpinat la poarta de intrare în oraș, căci sosirea Lui fusese vestită celor care Îl iubeau.

Dar în aceeași noapte, Iisus a părăsit orașul împreună cu oamenii Lui.

Ni s-a spus că El plecase la Betania.

Iar Maria a rămas cu noi la han, așteptând întoarcerea Lui.

În ajunul următoarei zile de joi, El a fost prins în afara zidurilor și făcut prizonier.

Iar când noi am auzit că El era prizonier, Maria nu a scos nici o vorbă, iar în ochii ei a apărut împlinirea acelei dureri și bucurii promise, pe care noi le văzuserăm încă pe când ea era mireasă în Nazaret.

Ea nu a jelit. A pășit doar printre noi ca năluca mamei care nu vrea să plângă după duhul Fiului ei.

Noi am rămas jos pe podea, dar ea a stat dreaptă și a pășit de colo-colo prin încăpere.

A stat la fereastră și a privit spre răsărit, iar apoi, cu degetele ambelor mâini, și-a pieptănat părul peste cap.

În zori, ea era încă printre noi, ca o flamură stingheră în sălbăciea în care nu există nici un adăpost.

Am plâns pentru că știam viitorul Fiului ei; dar ea nu a plâns, căci și ea știa ce avea să I se întâmple.

Oasele ei erau de bronz, iar mușchii din ulmi bătrâni, iar ochii ei păreau cerul necuprins.

Ați auzit vreodată sturzul cântând când cuibul îi arde în vânt?

Ați văzut vreodată o femeie a cărei durere este prea mare pentru lacrimi ori o inimă rănită care se înalță dincolo de propria durere?

Nu ați văzut o asemenea femeie, pentru că nu ați stat în preajma Mariei; și nu ați fost învăluiți de Mama Nevăzută.

În acel moment încremenit, când copitele înfundate ale tăcerii bat în piepturile neadormiților, Ioan, tânărul fiu al lui Zevedeu, a venit și a zis: „Maria Mamă, Iisus a pornit. Veniți, să Îl urmăm.”

Iar Maria și-a lăsat mâna pe umărul lui Ioan și au ieșit împreună, iar noi i-am urmat.

Când am ajuns la Turnul lui David, L-am văzut pe Iisus ducându-Și crucea. Și în jurul Lui era o mare mulțime.

Mai erau și alți doi oameni care își purtau crucea.

Și Maria a rămas cu capul sus și a mers cu noi în urma Fiului ei. Iar pasul ei era sigur.

Și în spatele ei pășeau Sionul și Roma, da, întreaga lume, ca să se răzbune pe un singur Om liber.

Când am ajuns la poalele colinei, El a fost înălțat pe cruce.

Și eu am privit-o pe Maria. Iar chipul ei nu era al unei femei îndurerate. Era înfățișarea pământului mănos, care dă mereu naștere și mereu își îngroapă copiii.

Apoi în ochii ei a apărut amintirea copilăriei Lui și a zis cu voce tare: „Fiul meu, care nu-mi este Fiu; un bărbat care mi-a trecut cândva prin pântec, mă scald în puterea Ta. Știu că fiecă picătură de sânge care se scurge din mâinile Tale va deveni fântâna unei nații.

Tu mori în această furtună, așa cum inima mea a murit cândva la apusul soarelui, iar acum voi suferi."

În acel moment, am voit să-mi acopăr fața cu mantia și să fug până în Ținutul de Miazănoapte. Dar am auzit-o pe Maria spunând: „Fiul meu, care nu-mi ești fiu, ce i-ai spus bărbatului aflat de-a dreapta Ta de l-a făcut să fie fericit în agonia lui? Umbra morții a apărut pe fața lui, dar el nu-și poate întoarce ochii de la Tine.

Te rog să îmi zâmbești și, zâmbind, voi ști că ai învins."

Și Iisus S-a uitat la mama Lui și a zis: „Maria, din această clipă, să-i fii mamă lui Ioan."

Iar lui Ioan i-a spus: „Să-i fii un fiu iubitor acestei femei. Să te duci la casa ei și fă astfel ca umbra ta să treacă pragul pe care am stat Eu cândva. Să faci asta în amintirea Mea."

Iar Maria a ridicat mâna dreaptă spre El și ea a fost ca un copac având o singură ramură. Și a strigat din nou: „Fiul meu, care nu ești Fiul meu, dacă asta este voia lui Dumnezeu, fie ca El să ne dea răbdarea și cunoașterea trebuincioase. Iar de este voie de om, Dumnezeu să îl ierte în veci.

Dacă este de la Dumnezeu, zăpezile din Liban vor fi giulgiul Tău; iar dacă este doar de la preoți și soldați, atunci voi avea acest strai pentru goliciunea ta.

Fiul meu, care nu ești Fiul meu, ceea ce construiește Dumnezeu nu poate să piară; și ceea ce distruge omul rămâne construit, însă nu în văzul lui."

Și în acea clipă, cerurile L-au dat pământului, cu un țipăt și un oftat.

Iar Maria L-a dat pe El omului, ca rană și balsam.

Și Maria a zis: „Priviți acum, El a plecat. Bătălia s-a încheiat. Steaua a continuat să lumineze. Iar corabia a ajuns la țarm. Cel care cândva stătea lipit de inima mea acum călătorește prin spații.”

Iar noi am venit mai aproape de ea, iar ea ne-a spus: „Până și în moarte, El zâmbește. A câștigat. Voi fi cu adevărat mama unui învingător.”

Și Maria s-a întors la Ierusalim, sprijinindu-se de Ioan, tânărul ucenic.

Și era o femeie împlinită.

Și când am ajuns la poarta cetății, am privit fața ei și am rămas uimit, pentru că în acea zi capul lui Iisus stătea cel mai sus între oameni, și, cu toate acestea, Maria nu își ținea capul mai sus decât alții.

Toate acestea s-au petrecut în primăvara aceluia an.

Iar acum este toamnă. Și Maria, mama lui Iisus, a venit din nou la locuința ei și este singură.

Cu două săptămâni în urmă, inima mi s-a făcut ca de piatră în piept, fiindcă fiul meu m-a părăsit ca să urce pe o corabie din Tir. Vrea să se facă marinar.

Și mi-a spus că nu vrea să se mai întoarcă.

De aceea, într-o seară, am căutat-o pe Maria.

Când am intrat în casă, ea stătea în fața războiului de țesut, dar nu țesea. Se uita la cerul de dincolo de Nazaret.

Iar eu i-am spus: „Bună ziua, Maria.”

Și ea a întins mâna spre mine și a zis: „Vino și șezi alături de mine, și să ne uităm cum soarele își varsă sângele peste dealuri.”

Iar eu m-a așezat alături de ea pe bancă și ne-am uitat pe fereastră, spre apus.

Și după o clipă, Maria a zis: „Mă întreb cine răstignește soarele în seara asta.”

Iar după aceea, eu am zis: „Am venit să mă alini. Fiul meu m-a părăsit ca să plece pe mare, iar eu am rămas singură.”

Și Maria a zis: „Aș voi să te alin, dar cum să o fac?”

Iar eu i-am zis: „Dacă vei vorbi despre Fiul tău, mă voi simți alinată.”

Și Maria mi-a zâmbit și și-a lăsat palma pe umărul meu, zicând: „Voi vorbi despre El. Ceea ce te va alina pe tine, îmi va da și mie alinare.”

Apoi a vorbit despre Iisus și a vorbit îndelung despre tot ce s-a întâmplat la începuturi.

Iar mie mi s-a părut că în vorbire ea nu a făcut nici o deosebire între Fiul ei și al meu.

Pentru că mi-a zis: „Și Fiul meu este călător. De ce să nu-ți încredințezi fiul valurilor, la fel cum și eu L-am încredințat pe El?

Femeia trebuie să fie mereu pântecul și leagănul, dar niciodată mormântul. Noi murim pentru ca să dăm viață vieții așa cum degetele noastre țin firul pentru îmbrăcămintea pe care nu o vom purta niciodată.

Și aruncăm năvodul după peștele din care nu vom gusta nicicând.

Și de aceea noi suferim și în acestea toate stă bucuria noastră."

Așa mi-a vorbit Maria.

Și eu am părăsit-o și m-am întors acasă și, cu toate că lumina zilei s-a stins, m-am așezat la războiul meu de țesut, ca să mai țes pânză.

IOSIF, PORECLIT CEL DREPT Iisus, călătorul

SE SPUNE CĂ ERA SIMPLU, VLĂSTARUL obișnuit dintr-o sămânță oarecare, un om neșcolit și violent.

Se spune că doar vântul îi pieptăna părul și doar ploaia îi apropia trupul de haine.

Unii Îl socotesc smintit, zicând că rostește cuvintele lui diavolilor.

Cu toate acestea, priviți, Omul disprețuit a aruncat o provocare, iar sunetul acesteia nu se va stinge nicicând.

A cântat un cântec și nimeni nu poate ucide acea melodie. Ea va trece de la o generație la alta și se va înălța de la o sferă la alta, amintindu-și de buzele care i-au dat viață și de urechile care au adăpostit-o.

El a fost un străin. Da, un străin, un călător în drumul Său către un altar, un vizitator care a bătut la ușa noastră, un oaspete dintr-un ținut îndepărtat.

Și pentru că nu a găsit o gazdă primitoare, El S-a întors în locul Său.

FILIP

Iar când El a murit, toată lumea a pierit

CÂND IUBITUL NOSTRU A MURIT, a pierit toată omenirea și, preț de o vreme, toate lucrurile au rămas neclintite și cenușii. Apoi răsăritul s-a întunecat și dinspre el s-a năpustit o furtună, care a măturat ținutul. Ochii cerului s-au deschis și s-au închis, iar ploaia a căzut într-un torent și a dus cu sine sângele ce a curs din mâinile și picioarele Lui.

Atunci am murit și eu. Dar în adâncul uitării mele, L-am auzit pe El vorbind și spunând: „Tată, iartă-i, pentru că nu știu ce fac.”

Iar glasul Lui mi-a căutat spiritul înecat, și astfel am ajuns înapoi pe țărâm.

Și am deschis ochii și i-am văzut trupul alb atârând în fața norului, și cuvintele Lui, pe care le-am auzit, au căpătat formă în mine și au devenit un alt om. Și atunci nu am mai suferit.

Cine suferă pentru o mare care își dezvăluie fața ori pentru un munte care râde spre soare?

S-a întâmplat vreodată ca inima omului, atunci când acea inimă a fost despicață, să rostească asemenea cuvinte?

Ce alt judecător al oamenilor și-a liberat judecătorii? Și iubirea a provocat vreodată ura cu o putere mai sigură de sine?

A existat vreodată o trâmbiță care să fie auzită între cer și pământ?

S-a mai știut vreodată ca acela ce a fost ucis să aibă milă de ucigașii săi? Ori ca meteoritul să încremenească neclintit, ca să nu tulbure sobolul?

Anotimpurile vor osteni, iar anii vor îmbătrâni înainte ca ele să termine aceste cuvinte: „Tată, iartă-i pe dânșii, pentru că nu știu ce fac.”

Și eu, și tu, născându-ne mereu, mereu, ni le vom aminti.

Iar acum, mă voi retrage în casă și voi rămâne ca un cerșetor, la ușa Lui.

BIRBARA DIN IAMOUNI

Despre Iisus cel lipsit de răbdare

IISUS SE ARĂTA RĂBDĂTOR cu trândavul și cu cel slab de minte, tot astfel cum iarna așteaptă venirea deplină a primăverii.

Avea răbdarea unui munte în bătaia vântului.

Răspundea cu bunătate la întrebările aspre ale dușmanilor Lui.

Putea rămâne tăcut în fața dihoniei și a oricărei neînțelegeri, pentru că era tare, iar cei puternici se pot arăta iertători.

Însă Iisus era și nerăbdător.

Nu i-a răbdat pe fățarnici.

Nu S-a plecat în fața oamenilor șireți și nici în fața celor care se pricepeau să se joace cu vorbele.

Și nu S-a lăsat subjugat.

S-a arătat nerăbdător cu aceia care nu credeau în lumină, fiindcă ei înșiși trăiau în umbră; și față de cei care căutau semne pe cer, în loc să le caute în propriile inimi.

S-a arătat nerăbdător cu cei care cântăreau și măsurau ziua și noaptea înainte de a-și încredința visele zorilor ori înserării.

Iisus a avut răbdare cu toți.

Cu toate acestea, El S-a dovedit a fi cel mai nerăbdător dintre oameni.

Ar fi fost în stare să te lase să țeși pânza, cu toate că ți-ar fi trebuit ani de zile ca să transformi firul în pânză.

Însă El nu ar fi lăsat pe nimeni să sfâșie chiar și un petic din țesătura făcută.

SOAȚA LUI PILAT CĂTRE O DOAMNĂ ROMANĂ

MERGEAM CU FECIOARELE MELE prin livezile din afara Ierusalimului, când L-am văzut pe El având câțiva bărbați și câteva femei în jurul Lui; iar El le vorbea într-o limbă pe care am înțeles-o doar pe jumătate.

Dar limba nu este trebuincioasă ca să vezi o coloană de lumină sau un munte de cristal. Inima știe ceea ce limba nu poate rosti și ceea ce urechile nu aud.

Le vorbea prietenilor Lui despre iubire și tărie. Știu că le vorbea de iubire, pentru că în glasul Lui exista o melodie; și știu că le vorbea de tărie, pentru că în gesturile Lui erau oștiri. Și era blând, cu toate că nici soțul meu nu ar fi putut vorbi cu o asemenea autoritate.

Când m-a văzut trecând, El S-a oprit o clipă din vorbă și S-a uitat cu bunătate spre mine. Iar eu m-am simțit umilă; iar în sufletul meu am știut că trecusem pe lângă un zeu.

După acea zi, chipul Lui mi-a tulburat singurătatea, când nu voiam să fiu văzută nici de bărbat, nici de femeie; iar ochii Lui mi-au cercetat sufletul când ochii mei erau închiși. Iar glasul Lui stăpânește neclintirea nopților mele.

Am rămas pradă Lui pe vecie; și există pace în durerea mea, și libertate în lacrimile mele.

Iubită prietenă, nu L-ai văzut pe acest bărbat și nici nu-L vei vedea vreodată.

Se află dincolo de simțurile noastre, dar dintre toți bărbații, El îmi este cel mai apropiat acum.

UN BĂRBAT DIN AFARA IERUSALIMULUI Despre Iuda

IUDA A VENIT LA MINE ACASĂ în acea vineri, chiar în ajunul Paștelui, și a bătut apăsător la ușa mea.

Când a intrat, m-am uitat la el, și avea chipul pământiu. Măinile îi tremurau ca niște crenguțe uscate în vânt, iar stralele îi erau ude de parcă ar fi ieșit dintr-un fluviu; pentru că în seara aceea au fost furtuni mari.

S-a uitat la mine, iar găvanele ochilor erau ca niște peșteri întunecate, iar ochii îi erau sângerii.

Și mi-a zis: „L-am dat pe Iisus din Nazaret dușmanilor Lui și dușmanilor mei.”

Apoi Iuda și-a frânt mâinile și a zis: „Iisus a spus că îi va copleși pe dușmanii Lui și pe cei ai poporului nostru. Și eu L-am crezut și L-am urmat.

Când ne-a chemat prima oară la El, ne-a promis o împărăție puternică și întinsă, iar noi, în credința noastră, am căutat să-l facem pe voie, ca să avem ranguri înalte la curtea Lui.

Ne-am văzut pe noi înșine ca pe niște prinți vorbind cu acești romani ce ne cârmuiesc. Iar Iisus a spus multe despre împărăția Lui, iar eu am crezut că El mă alesese comandant peste carele Lui de luptă și comandant al oștenilor Lui. Și l-am urmat pașii de bunăvoie.

Dar am descoperit că Iisus nu căuta o împărăție, și nici de romani nu a voit să ne elibereze. Împărăția Lui era doar împărăția inimii. L-am auzit vorbind de iubire și bunătate, și iertare, iar femeile Îl ascultau cu bucurie, dar inima mea s-a amărât și eu m-am mâniat.

Împăratul promis al Iudeii părea să se fi transformat brusc într-un cântăreț din fluier, ca să mângâie mințile rătăcitorilor și pribegilor.

Îl iubisem la fel ca și alții din tribul meu, care Îl iubeau. Văzusem în El o speranță și o nădejde de eliberare de sub jugul străinilor. Dar El nu a voit să rostească o vorbă ori să miște un deget ca să ne elibereze de acel jug, iar când a vrut chiar să dea cezarului ce este al cezarului, disperarea m-a cuprins și speranțele mele au pierit. Și am zis: «Cel ce ucide

speranțele mele trebuie să fie ucis, căci speranțele și nădejtile mele sunt mai prețioase decât viața oricărui om.»

Apoi Iuda a strâns din dinți și a lăsat capul în jos. Iar când a vorbit din nou, a zis: „Eu L-am trădat. Iar El a fost răstignit astăzi... Cu toate acestea, când El a murit pe cruce, a murit ca un împărat. A murit în furtună, așa cum mor eliberatorii, ca oamenii mari care trăiesc dincolo de giulgiu și de piatră.

Și, în vreme ce murea, a fost blând și a fost bun; iar inima Lui era plină de milă. A simțit milă chiar și față de mine, cel care Îl trădase.”

Iar eu am zis: „Iuda, ai făcut un mare păcat.”

Iar Iuda mi-a răspuns: „Dar El a murit împărat. De ce nu a trăit ca împărat?”

Iar eu i-am zis din nou: „Ai făptuit o mare crimă.”

Iar el s-a așezat pe banca aceea și a rămas neclintit, ca de piatră.

Și eu am pășit înapoi și încolo prin încăpere și am zis încă o dată: „Ai făptuit un mare păcat.”

Iar Iuda nu a scos nici o vorbă. A rămas tăcut ca pământul.

Iar după o vreme s-a ridicat și a stat în fața mea, și mi s-a părut mai înalt și, când a vorbit, glasul lui a fost ca sunetul scos de un blid spart; și a zis: „Păcatul nu a fost în inima mea. Chiar în această noapte voi căuta împărăția Lui și voi sta în preajma Lui, și-i voi cere iertare.

El a murit rege, iar eu voi muri ticălos. Dar în inima mea știu că El mă va ierta.”

După ce a zis aceste vorbe, și-a strâns mantia pe lângă trup și a zis: „Am făcut bine că am venit la tine în această seară, cu toate că te-am supărat. Vrei să mă ierți și tu?”

Să le spui fiilor tăi și fiilor fiilor tăi așa: «Iuda Iscarioteanul L-a trădat pe Iisus din Nazaret dușmanilor Lui pentru că a crezut că Iisus era dușmanul propriului Său neam.»

Și să le mai spui că Iuda, în aceeași zi în care a comis marea greșeală, L-a urmat pe Împărat pe treptele tronului Său, ca să-Și ofere sufletul și să fie judecat.

Îi voi spune că și sângele meu aștepta să se scurgă în țărână, iar sufletul meu beteag voia să fie eliberat.”

Apoi Iuda și-a lipit capul de zid și a strigat: „Vai, Doamne, al cărui nume temut nimeni nu trebuie să-l rostească înainte ca buzele lui să fie atinse de degetele morții, de ce m-ai ars cu un foc ce nu avea pic de lumină?”

De ce i-ai dat omului din Galileea o patimă pentru un ținut necunoscut și m-ai împovărat pe mine cu o dorință care nu cruță nici neamul, nici vatra? Și cine este acest om Iuda, ale cărui mâini sunt mânjite de sânge?

Ajută-mă să îl alung, ca pe un strai vechi și ca pe un ham zdrențuit.

Ajută-mă să fac asta la noapte.

Și lasă-mă să stau din nou în afara acestor ziduri.

Sunt ostenit de această libertate fără de aripi. Voiesc o temniță mai încăpătoare.

O să vărs un râu de lacrimi ce va curge spre marea cea amară. Voiesc să fiu la mila Ta decât să fiu un om care bate la poarta propriei inimi.”

Așa a vorbit Iuda, și după aceea a deschis ușa și a ieșit din nou în furtună.

Trei zile după aceea am mers la Ierusalim și am auzit tot ce se întâmplase. Și am mai auzit că Iuda se azvârlise de pe culmea Stâncii Înalte.

Din acea zi, m-am gândit deseori la asta și îl înțeleg pe Iuda. El și-a împlinit viața mărunță, care a plutit ca o negură peste acest ținut, și a îngăduit să fie luat în sclavie de romani, în vreme ce marele profet urca pe culmi.

Un om tânjea după o împărăție în care avea să devină prinț.

Un altul dorea o împărăție în care toți oamenii să devină prinți.

SARKIS, UN BĂTRÂN PĂSTOR GREC, NUMIT ȘI NEBUNUL Iisus și Pan

ÎNTR-UN VIS, L-AM VĂZUT PE IISUS și pe zeul meu Pan stând împreună în miezul pădurii.

Râdeau unul de vorbirea celuilalt, iar prin apropierea lor curgea un pârau, iar râsul lui Iisus era mai vesel. Și au stat îndelung de vorbă.

Pan a vorbit de pământ și de tainele lui, de frații lui cu copite și de surorile lui încornorate; și de vise. Și a vorbit de

rădăcini și de puii lor, și de seva care se trezește și crește, și cântă către vară.

Iar Iisus i-a spus de puieții din pădure și de flori și fructe, și de semințele pe care ele le poartă într-un anotimp încă nevenit.

A vorbit de păsările aerului și despre cântul lor în lumea de sus.

Și a vorbit de cerbii albi din deșert, unde sunt păstoriți de Dumnezeu.

Și lui Pan i-a plăcut vorba noului Dumnezeu, iar nările lui s-au înfiorat.

Și în același vis i-am văzut pe Pan și pe Iisus tăcând și stând nemișcați în neclintirea umbrelor verzi.

Iar apoi Pan și-a luat naiul și l-a cântat lui Iisus.

Copacii se zbuciumau și ferigile tremurau, iar pe mine m-a cuprins teama.

Și Iisus a zis: „Frate bun, în naiul tău se ascund poiana și înălțimile cele stâncoase.”

Atunci, Pan l-a întins naiul lui Iisus și l-a zis: „Acum cântă și tu. E rândul tău.”

Iar Iisus a zis: „Aceste trestii găurite sunt prea multe pentru gura mea. Eu am acest fluier.”

Și a luat fluierul și a cântat.

Iar eu am auzit sunetul ploii pe frunze și cântul pâraielor printre dealuri, și ninsoarea căzând pe culmile munților.

Și ritmul inimii mele, care cândva bătuse dimpreună cu vântul, s-a întors din nou cu vântul, și toate

valurile zilelor mele de ieri au bătut pe țărmul meu, și eu am devenit din nou Sarkis păstorul, iar fluierul lui Iisus s-a făcut multe fluieri ale nenumăraților păstori ce-și chemau nenumărate turme.

Apoi Pan l-a spus lui Iisus: „Tinerețea Ta este mai potrivită cu fluierul decât anii mei. Și cu mult înainte, în neclintirea mea, am auzit cântecul Tău și murmurul numelui Tău.

Numele Tău are un sunet bun; și bine se va înălța împreună cu seva către ramuri, și bine va goni laolaltă cu copitele printre dealuri.

Și nu mi se pare ciudat, cu toate că tatăl meu nu m-a chemat pe acel nume. Fluierul Tău mi l-a adus înapoi în memorie.

Iar acum să cântăm la instrumentele noastre împreună.”

Și au cântat împreună.

Și muzica lor a lovit cerul și pământul, și groaza s-a răspândit printre toate vietățile.

Am auzit urletul fiarelor și foamea pădurii. Și am auzit strigătul oamenilor singuratici și plânsetul celor care tânjesc după ceea ce nu cunosc.

Am auzit oftatul fecioarei după iubitul ei și găfăitul vânătorului nenorocos alergând după prada lui.

Și apoi în muzica lor a venit pacea, iar cerurile și pământul au cântat laolaltă.

Toate acestea le-am văzut în visul meu, și toate acestea le-am auzit.

ANNA, MARELE PREOT Despre Iisus, răzvrătitul

ERA UN RĂZVRĂTIT, UN TÂLHAR, un șarlatan și un lăudător de Sine. Le plăcea doar celor necurați și dezmoșteniți, și de aceea El trebuia să meargă pe drumul tuturor celor mânjiți și pângăriți.

Și-a bătut joc de noi și de legile noastre; a batjo-corit onoarea noastră și a sfidat demnitatea noastră. A spus chiar că va nimici templul și că va pângări locurile sfinte. A fost nerușinat și pentru asta trebuia să aibă parte de o moarte rușinoasă.

A fost un bărbat din Galileea neevreilor, un străin venit din Ținutul de Miazănoapte, unde Adonis și Astarte încă țin puterea împotriva Israelului și a Dumnezeului Israelului.

Cel a cărui limbă se împleticea când rostea vorbele profeților noștri avea tărie și spărgea urechile când vorbea în limba bastardă a celor umili și vulgari.

Ce altceva puteam face decât să Îl condamn la moarte?

Oare nu sunt eu paznic al templului? Nu sunt eu păstrătorul legii? Puteam să îmi întorc spatele spre El, zicând liniștit: „E un smintit între alți smintiți. Lasă-L să obosească vorbind aiureli; pentru că nebunii și smintiții, și cei posedați de diavoli nu sunt nimic pe drumul Israelului.

Puteam să mă arăt surd față de El când El ne numea mincinoși, fățarnici, lupi, vipere și fii de năpârcă?

Nu, nu puteam rămâne surd, pentru că El nu era smintit. Era posedat de Sine; iar în cumințenia Lui zgomotoasă, El ne-a dat în vileag și ne-a sfruntat pe toți.

De aceea am pus să fie răstignit, iar răstignirea Lui a fost un semnal și un avertisment pentru alții, care poartă același însemn blestemat.

Știu bine că am fost învinuit pentru asta, chiar de unii dintre bătrânii din sanhedrin. Dar am avut în minte atunci, așa cum am în minte și acum, că este mai bine să moară un om pentru popor, decât să las poporul să fie condus pe cărări greșite de un singur om.

Iisus a fost cucerit de un dușman din afară. Mă voi îngriji ca Iudeea să nu fie cucerită din nou, de vreun dușman dinăuntru.

Nici un om din blestematul miazănoapte nu va ajunge în Sfânta Sfintelor și nici nu-și va trece umbra peste Chivotul legământului Domnului.

O FEMEIE, UNA DINTRE VECINELE MARIEI O lamentație

În a patruzecia zi de la moartea Lui, toate vecinele au venit la casa Mariei să o mângâie și să cânte imnuri. Iar una dintre femei a cântat acest cântec:

Încotro, primăvara mea, încotro?

Și spre ce alt cer se înalță parfumul Tău?

Pe ce alt câmp pășești?

Și în care cer ridici capul ca să-ți rostești ce ai pe suflet?

*Aceste văi vor fi sterpe,
Și nu vom avea decât câmpii uscate și seci.
Toate lucrurile verzi se vor ofili la soare,
Iar livezile noastre vor da merele acre,
Iar podgoriile noastre vor da struguri amari.
Vom înseta după vinul Tău,
Iar nările noastre vor tânji după mirosul Tău.
Încotro, Floare a primei noastre primăveri, încotro?
Au nu Te vei mai întoarce?
Iasomia Ta nu ne va mai vizita,
Și ciclamele Tale nu vor mai sta pe cărarea noastră,
Ca să ne spună că și noi avem rădăcini adânci în
pământ
Și că respirația noastră neîncetată se va înălța mereu
spre cer?*

*Încotro, Iisus, încotro,
Fiul vecinei mele Maria,
Și prieten al fiului meu?
Încotro, prima noastră Primăvară, și spre ce alte câmpii?
Te vei mai întoarce la noi?
Ne vei mai vizita țărmurile viselor cu
iubirea Ta năvalnică?*

AHAZ CEL TRUPEȘ

Hangiul

DA, ÎMI AMINTESC BINE ULTIMA oară când L-am văzut pe Iisus din Nazaret. Iuda venise la mine la ora amiezii în acea zi de vineri și m-a rugat să pregătesc cina pentru Iisus și prietenii Lui.

Mi-a dat doi arginți și a zis: „Cumpără tot ce socotești trebuincios pentru masă.”

Iar după ce El a plecat, soața mea mi-a zis: „Aceasta este o mare cinste.” Căci Iisus devenise profet și făptuise multe minuni.

Pe înserat, au venit El și ucenicii Lui, și s-au așezat în încăperea de sus în jurul mesei, dar au rămas tăcuți și nedornici de vorbă.

Și în anul trecut și în anul dinainte veniseră și apoi fuseseră veseli. Frânseseră pâinea și băuseră vinul, și cântaseră imnurile noastre vechi; iar Iisus le vorbise până la miezul nopții.

După aceea ei Îl lăsaseră singur în încăperea de sus și se culcaseră în alte încăperi; pentru că după miezul nopții, dorința Lui era să rămână singur.

Și El rămânea treaz; Îi auzeam pașii când stăteam în pat.

Dar de data aceasta, El și prietenii Lui nu erau fericiți.

Soața mea pregătise pește prins în Lacul Galileii și fazani de la Houran, umpluți cu orez și cu semințe de rodie, iar eu le dusesem o carafă din vinul meu de chiparos.

Iar apoi îi lăsasem, căci am simțit că voiau să rămână singuri.

Au stat până ce s-a întunecat deplin, iar apoi au coborât cu toții împreună din încăperea de sus, dar la poalele scării, Iisus a zăbovit puțin. Și S-a uitat la mine și la soața mea și Și-a lăsat palma pe creștetul fiicei mele și a zis: „Noapte bună tuturor. Ne vom întoarce în încăperea de sus,

dar nu vă vom părăsi la o oră atât de timpurie. Vom rămâne până ce soarele se va înălța deasupra orizontului.

Peste puțină vreme o să ne întoarcem și vom mai dori pâine și vin. Tu și soața ta ne-ați fost gazde bune, și ne vom aminti de voi când veți veni la casa noastră și veți șede la masa noastră."

Și eu am zis: „M-am simțit cinstit să vă slujesc. Ceilalți hangii mă pizmuiesc pentru că veniți la mine, iar în mândria mea, eu le surâd când îi întâlnesc la piață. Uneori mă și strâmb la dânșii."

Iar El a zis: „Toți hangiii trebuie să fie mândri că slujesc pe alții. Căci acela care dă pâine și vin este fratele celui ce culege și strânge snopii pentru a fi duși la treierat, și ale celui care strivește strugurii la teascu de vin. Și ești foarte darnic. Tu dai din plinul tău chiar și acelor ce nu aduc cu dânșii decât foamea și setea."

Apoi El S-a întors către Iuda Iscarioteanul, care ținea punga grupului, și i-a spus: Dă-Mi doi sicli."

Și Iuda i-a dat doi sicli, spunând: „Aceștia sunt ultimii arginți din punga mea."

Iisus S-a uitat la el și a zis: „Curând, foarte curând, punga ta se va umple de arginți."

Apoi a pus cele două monede în palma mea și a zis: „Cu banii aceștia să cumperi o cingătoare de mătase pentru fiica ta și să o rogi să o poarte în ziua de Paști, în amintirea Mea."

Și privind din nou la fața fiicei mele, S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte. Iar apoi a zis încă o dată: „Noapte bună tuturor."

Și apoi a plecat.

Am auzit că spusele Lui către mine au fost scrise pe un pergament de unul dintre prietenii Lui, dar eu le repet chiar așa cum le-am auzit de pe buzele Lui.

Nu voi uita niciodată sunetul vocii Lui când a zis acele cuvinte: „Noapte bună tuturor.”

Dacă voiți să știți mai multe despre El, întrebați-o pe fiica mea. Acum este femeie, dar prețuiește amintirea copilăriei ei. Iar vorbele ei sunt mai frumoase decât ale mele.

BARABA

Ultimele cuvinte ale lui Iisus

M-AU ELIBERAT PE MINE și L-au ales pe El. Iar El S-a ridicat și eu am căzut.

Iar ei L-au făcut victimă și jertfă de Paști.

Eu am fost eliberat din lanțuri și am mers cu restul mulțimii în spatele Lui, dar eram ca un om viu care pășește către mormântul său.

Ar fi trebuit să fug în deșert, unde rușinea ar fi ars în tăria soarelui.

Cu toate acestea, am pășit alături de cei care Îl aleseseră pe El să poarte crima mea.

Când L-au ținut pe cruce, am stat acolo.

Am văzut și am auzit, dar păream să mă aflu în afara trupului meu.

Tâlharul care a fost răstignit în dreapta Lui l-a zis: „Sângerezi și Tu alături de mine, Iisus din Nazaret?”

Iar Iisus i-a răspuns, zicând: „Dacă nu ar fi cuiul care Îmi țintuiește mâna, aş întinde-o să te prind de mână.

Suntem răstigniți împreună. Aş voi ca ei să fi înălțat crucea ta mai aproape de a Mea.”

Apoi S-a uitat în jos și a privit la mama Lui și la un tânăr care stătea alături de ea.

Și El a zis: „Mamă, uite-ți fiul stând alături de tine.

Femeie, privește un bărbat care va duce aceste picături din sângele Meu către Ținutul de Miazănoapte.”

Iar când a auzit plânsetele femeilor din Galileea, El a zis: „Priviți, ele plâng și Mie Îmi este sete.

Și sunt prea sus ca să ajung la lacrimile lor.

Nu voi lua oțet și fiere ca să-mi potolesc setea.”

Apoi a deschis ochii către cer și a zis: „Tată, de ce ne-ai uitat pe noi?”

Iar apoi a zis cu milă: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.”

Când a rostit aceste cuvinte, cred că i-am văzut pe toți oamenii căzuți dinaintea lui Dumnezeu și cerșind iertare pentru răstignirea acestui om.

Apoi, iarăși a zis cu glas puternic: „Tată, în mâna Ta Îmi încredințez duhul.”

Și la urmă a înălțat capul și a zis: „Acum s-a isprăvit, dar numai pe acest deal.”

Și a închis ochii.

Apoi un fulger a despicat cerurile întunecate și s-a auzit un tunet mare.

Acum știu că cei care L-au ucis pe El în locul meu mi-au adus un chin nesfârșit.

Răstignirea lui nu a durat decât o oră.

Iar eu voi fi răstignit până la sfârșitul anilor mei.

CLAUDIUS, O SANTINELĂ ROMANĂ

Iisus, stoicul

DUPĂ CE A FOST LUAT, mi L-au încredințat mie. Iar Pilat din Pont mi-a poruncit să Îl păzesc până a doua zi dimineață.

Soldații mei L-au dus ca deținut, iar El S-a arătat supus.

La miezul nopții, mi-am părăsit soața și copiii, și am vizitat arsenalul. Aveam obiceiul să merg și să văd dacă batalioanele mele erau bine în Ierusalim; iar în acea noapte m-am dus la arsenalul unde era ținut El.

Soldații mei și câțiva dintre tinerii iudei Îl batjocureau. Îl despuiaseră de straie și Îi puseseră pe cap o coroană din spinii de anul trecut.

Îl ținuseră de un stâlp și dansau, și țipau în fața Lui.

Și Îi dăduseră să țină în mână o trestie.

Când am intrat, cineva a strigat: „Privește-L, căpitane, pe împăratul iudeilor!”

Am rămas dinaintea Lui și L-am privit, și m-am rușinat. Nu am știut de ce.

Luptasem în Galia și în Spania, și împreună cu oamenii mei înfruntasem moartea. Cu toate acestea, nu mă temusem niciodată și nu mă arătasem nicicând laș. Dar când am rămas față în față cu acel om, iar El s-a uitat la mine, mi-a pierit curajul. Mi s-a părut că buzele îmi erau pecetluite, și nu am putut scoate o vorbă.

Și imediat am părăsit arsenalul.

Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Fiii mei care erau prunci pe vremea aceea sunt acum bărbați. Și îl slujesc pe cezar și Roma.

Dar deseori, sfătuindu-i, le-am vorbit de El, un om care a înfruntat moartea cu seva vieții pe buzele Sale și cu milă în ochi pentru ucigașii Lui.

Acum am îmbătrânit. Mi-am trăit anii din plin. Și socotesc cu adevărat că nici Pompei și nici Cezar nu au fost comandanți atât de mari ca acel Om din Galileea.

Pentru că de la moartea Lui de bunăvoie, din pământ s-a înălțat o oștire care să lupte pentru El... Și cu toate că este mort, El este mai bine slujit de ei decât chiar Pompei ori Cezar, deși ei sunt vii.

IACOV, FRATELE DOMNULUI

Cina cea de taină

DE O MIE DE ORI AM REVĂZUT amintirea acelei nopți. Și acum știu că o să mai revăd acea amintire de o mie de ori.

Pământul va uita brazdele trase pe pieptul său, iar femeia va uita durerea și bucuria nașterii, dar eu tot nu voi uita acea noapte.

În acea după-amiază fusesem în afara zidurilor Ierusalimului și Iisus spusese: „Să intrăm în cetate și să mâncăm la han.”

Se întunecase când am ajuns la han, și eram flămânzi. Hangiul ne-a întâmpinat și ne-a condus într-o încăpere de sus.

Iar Iisus ne-a invitat să ședem în jurul mesei, dar El a rămas în picioare și ochii Lui au zăbovit asupra noastră.

Și i-a vorbit hangiului, zicându-i: „Adu-mi un vas de spălat și o carafă cu apă, și un ștergar.”

Și S-a uitat iarăși la noi și a spus cu blândețe: „Lepădați-vă sandalele.”

Noi nu am priceput, dar la porunca Lui, le-am lepădat.

Apoi hangiul a adus vasul de spălat și carafa cu apă; și Iisus a zis: „Acum vă voi spăla picioarele. Pentru că trebuie să vă eliberez picioarele de colbul vechiului drum și să le dau libertatea căii celei noi.”

Și toți ne-am simțit rușinați și sfioși.

Atunci Simon Petru s-a ridicat și a zis: „Cum să Îl las pe Domnul și Stăpânul meu să îmi spele picioarele?”

Iar Iisus i-a răspuns: „Îți voi spăla picioarele ca să îți aduci aminte că acela care îi slujește pe oameni este cel mai mare între ei.”

Apoi S-a uitat la fiecare dintre noi și a zis: „Fiul Omului, care v-a ales pe voi drept frați ai Lui, ale cărui picioare au

fost unse ieri cu mir din Arabia și uscate cu părul unei femei, voiește acum să vă spele picioarele.”

Și a luat vasul de spălat și carafa cu apă, și a îngenuncheat și ne-a spălat picioarele, începând cu Iuda Iscarioteanul.

Apoi S-a așezat cu noi la masă; iar chipul Lui era ca zorii ce se ridică pe un câmp de bătălie după o noapte de luptă și vărsare de sânge.

Iar hangiul a venit împreună cu soața lui, aducându-ne mâncare și vin.

Și cu toate că fusesem flămând înainte ca Iisus să fi îngenuncheat la picioarele mele, acum nu îmi era foame. Și am simțit o flacăra în gât, pe care nu voiam să o sting cu vin.

Apoi Iisus a luat o pâine și ne-a dat-o, zicând: „Poate că nu vom mai împărți iarăși pâinea între noi. Să mâncăm această îmbucătură în amintirea zilelor noastre din Galileea.”

Și a turnat vin din carafă într-o cupă și a băut, și ne-a dat și nouă, zicând: „Beți vinul în amintirea unei însetări pe care am cunoscut-o împreună. Și beți în speranța noii recolte. Când o să fiu învăluit și nu o să Mă mai aflu printre voi, când vă veți întâlni aici ori altundeva, să împărțiți pâinea și să turnați din vin, și să mâncați și să beți așa cum faceți acum. După aceea uitați-vă împrejur; și poate Mă veți vedea șezând alături de voi la masă.”

După ce a zis acestea, El a început să ne împartă bucăți de pește și de fazan, așa cum o pasăre își hrănește puii.

Am mâncat puțin, dar ne-am simțit sătui; și n-am băut decât câte o picătură, căci am simțit că acea cupă era ca întinderea dintre acest ținut și alt ținut.

Apoi Iisus a zis: „Înainte de a părăsi această masă, să ne ridicăm și să cântăm imnurile de bucurie ale Galileii.”

Iar noi ne-am ridicat și am cântat dimpreună, iar glasul Lui se înălța peste glasurile noastre și fiecare cuvânt rostit de El vuia cu tărie.

Și El S-a uitat la fețele noastre, pe rând la fiecare, și a zis: „Acum vă urez să rămâneți cu bine. Să mergem dincolo de zidurile acestea. Să pornim spre grădina Ghetsimani.”

Și Ioan, fiul lui Zevedeu a zis: „Stăpâne, de ce îți iei rămas-bun de la noi în noaptea aceasta?”

Iar Iisus i-a zis: „Nu lăsa inima ta să fie tulburată. Plec doar ca să pregătesc un loc pentru voi în casa Tatălui meu. Dar de veți avea nevoie de Mine, Mă voi întoarce la voi. De Mă veți chema, eu vă voi auzi, și oriunde Mă va căuta duhul vostru, acolo voi fi și eu.

Nu uitați că această sete duce către teascul de struguri, iar foamea, spre ospățul de nuntă.

În dorul vostru Îl veți găsi pe Fiul Omului. Căci dorul este izvorul nesecat al extazului și tot el este calea către Tatăl.”

Iar Ioan a vorbit din nou, zicând: „Dacă voiești să ne părăsești, cum să ne veselim? Și de ce vorbești de despărțire?”

Și Iisus a zis: „Cerbul vânat știe săgeata vânătorului înainte de a o simți străpungându-i pieptul; iar răul simte

marea înainte de a ajunge la țărml ei. Și Fiul Omului a călătorit pe drumurile oamenilor.

Înainte ca un alt migdal să-și dăruiască florile către soare, rădăcinile Mele vor ajunge în inima altui câmp."

Atunci Simon Petru a zis: „Stăpâne, nu pleca acum și nu ne lipsi de bucuria de a ne afla împreună cu Tine. Unde mergi Tu, vom merge și noi; iar unde Te vei opri, acolo ne vom opri și noi."

Iar Iisus Și-a lăsat mâna pe umărul lui Simon Petru și i-a zămbit, apoi a zis: „Cine știe dacă nu te vei lepăda de Mine înainte de sfârșitul acestei nopți, și Mă vei părăsi înainte ca Eu să te părăsesc?"

Apoi, pe neașteptate, a zis: „Acum să plecăm de aici."

Și El a plecat de la han, iar noi L-am urmat. Dar când am ajuns la poarta cetății, Iuda Iscarioteanul nu mai era printre noi. Iar noi am traversat Valea Jahannam. Iisus mergea departe în fața noastră, iar noi pășeam strânși unul în altul.

Când a ajuns la un crâng de măslini, S-a oprit și S-a întors către noi, spunând: „Odihniți-vă aici preț de o oră."

Seara era răcoroasă, cu toate că era primăvară deplină, iar duzii dăduseră mlădițe, iar merii erau în floare. Iar grădinile miroseau dulce.

Fiecare dintre noi și-a căutat câte un trunchi de copac și ne-am așezat. Eu mi-am strâns mantia în jurul trupului și am stat întins sub un pin.

Dar Iisus ne-a lăsat acolo și a mers singur în crângul de măslini. Și L-am urmărit pe când ceilalți dormeau.

A rămas deodată nemișcat și apoi a pășit iar înapoi și încolo. Iar El a făcut asta de mai multe ori.

Apoi L-am văzut înălțându-Și fața către cer și întinzând brațele către răsărit și apus.

La un moment dat, a zis: „Raiul și pământul, dar și iadul, sunt ale omului.” Iar acum mi-am amintit spusele Lui și am știut că El, care pășea prin crângul de măslini, era raiul devenit om; și am socotit că pântecul pământului nu este nici începutul, nici sfârșitul, ci mai degrabă un car, o pauză; și o clipă de mirare și uimire; și iadul l-am văzut la fel, în valea numită Jahannam, care se afla între El și Orașul Sfânt.

Și în timp ce El stătea acolo în picioare, iar eu eram întins și învelit cu mantia, l-am auzit glasul vorbind. Dar El nu ne vorbea nouă. De trei ori L-am auzit rostind cuvântul Tată. Și asta a fost tot ce am auzit.

După o vreme, Și-a lăsat brațele în jos și a rămas nemișcat, ca un chiparos între ochii mei și cer.

Într-un târziu, S-a întors între noi și ne-a zis: „Treceți-vă și ridicați-vă. Ceasul Meu a sosit. Lumea este deja pornită spre noi, înarmată pentru luptă.”

Iar apoi a zis: „Acum o clipă am ascultat glasul Tatălui Meu. Dacă nu vă voi mai vedea, amintiți-vă că învingătorul nu-și va afla pacea decât după ce va fi cucerit.”

Iar când ne-am ridicat și am venit aproape de El, fața Lui semăna cu cerul înstelat de deasupra deșertului.

Apoi El ne-a sărutat pe fiecare pe obraz. Iar când buzele Lui mi-au atins obrazul, erau fierbinți, precum palma unui copil cuprins de febră.

Brusc, am auzit un zgomot grozav în depărtări, ca de număr mare de oameni, iar când s-a apropiat, am văzut o mulțime apropiindu-se cu felinare și sclavi. Și veneau cu grăbire.

Și când au ajuns la gardul crângului de măslini, Iisus ne-a părăsit și S-a dus să-i întâmpine. Și Iuda Iscarioteanul îi conducea pe aceia.

Erau soldați romani cu spade și sulite, și oameni din Ierusalim cu bâte și cazmale.

Și Iuda S-a apropiat de Iisus și L-a sărutat. Iar apoi le-a spus oamenilor înarmați: „Acesta este Omul.”

Și Iisus i-a spus lui Iuda: „Iuda, ai avut răbdare cu Mine. Asta se putea întâmpla ieri.”

Apoi S-a întors către oamenii înarmați și a zis: „Luați-Mă cu voi. Dar aveți grijă ca temnița voastră să fie îndeajuns de largă pentru aceste aripi.”

Atunci ei s-au repezit la El și L-au prins, și cu toții răcneau.

Dar noi, în spaima noastră, am fugit și ne-am căutat salvarea. Eu am alergat singur prin crângurile de măslini și nu am avut puterea de a fi cu minte și nici nu am auzit alt glas vorbind în mine în afara celui al spaimii.

Două ori trei ceasuri, cât mai rămăseseră din acea noapte, am fugit și m-am ascuns, iar în zori m-am trezit într-un sat din apropierea cetății Ierihon.

De ce îl părăsisem? Nu știu. Dar, spre întristarea mea, L-am părăsit. Am fost laș și am fugit din fața dușmanilor Lui.

Apoi mi-a fost rău și rușine de la inimă, și m-am întors la Ierusalim, dar El era în temniță și nici un prieten nu avea voie să stea de vorbă cu El.

A fost răstignit, iar sângele Lui a făcut un lut nou pe pământ.

Iar eu sunt încă în viață; trăiesc din fagurele de miere al vieții Lui pline.

SIMON DIN CIRENE

Cel care a dus crucea

MĂ ÎNDREPTAM CĂTRE OGOR când L-am văzut ducându-Și crucea; și mulțimile Îl urmau.

Atunci am pășit și eu alături de El.

Povara L-a făcut să se oprească de multe ori; pentru că trupul Lui era ostenit foarte.

Atunci, un soldat roman s-a apropiat de mine și mi-a zis: „Vino, tu ești puternic și bine clădit; du crucea acestui om.”

Când am auzit aceste cuvinte, inima a crescut în mine și am fost recunoscător.

Și l-am dus crucea.

Era grea, căci era făcută din lemn de plop îmbibat în apa ploilor de peste iarnă.

Și Iisus S-a uitat la mine. Și sudoarea de pe frunte i se scurgea prin barbă.

El S-a uitat încă o dată la mine și a zis: „Și tu guști din cupa aceasta? Vei sorbi din ea cu Mine până la capătul timpului.”

Zicând acestea, Și-a lăsat mâna pe umărul meu liber. Și am pășit alături, către dealul Golgotei.

Dar acum nu am mai simțit greutatea crucii. Am simțit doar mâna Lui. Și era ca aripa unei păsări pe umărul meu.

Apoi am ajuns în culmea dealului, și acolo aveau să Îl răstignească.

Și atunci am simțit greutatea copacului.

El nu a scos nici o vorbă cât l-au bătut cuiele în palme și picioare. Nici nu a scos vreun sunet.

Iar mădularele Lui nu au tremurat sub izbiturile ciocanului.

Părea că mâinile și picioarele Lui muriseră și că vor trăi din nou doar după ce vor fi scăldate în sânge. Cu toate acestea, se părea că El căuta cuiele tot așa cum prințul caută sceptrul; și că tânjea să fie ridicat spre înălțimi.

Iar inima mea nu s-a gândit să Îl căineze, căci eram prea copleșit ca să mă mir.

Acum, omul a cărui cruce am purtat-o a devenit crucea mea.

Dacă mi s-ar mai spune iarăși: „Du crucea acestui om”, aș duce-o până când drumul s-ar isprăvi în pragul mormântului meu.

Dar L-aș ruga să-Și lase mâna pe umărul meu.

Aceasta s-a întâmplat acum mulți ani; și totuși, ori de câte ori urmez brazda de pe ogor și în clipele acelea dintre trezie și somn, mă gândesc neîncetat la acel Om Iubit.

Și Îi simt mâna înaripată aici, pe umărul stâng.

CIBOREA Mama lui Iuda

FIUL MEU A FOST UN OM BUN și drept. S-a arătat blând și atent față de mine și și-a iubit neamurile și semenii. Și i-a urât pe dușmanii noștri, pe blestemații de romani care se îmbracă în purpură, cu toate că nu ȳes nici un fir și nu se așază la războiul de ȳesut; și care strâng recolte de unde nu au tras brazde cu plugul și nici nu au semănat nimic.

Fiul meu avea doar șaptesprezece ani când a fost prins trăgând cu săgeți în legiunea romană care trecea prin via noastră.

Chiar și la acea vârstă el le vorbea celorlalți tineri despre gloria Israelului și spunea multe lucruri ciudate, pe care eu nu le înȳelegam.

A fost fiul meu, singurul meu fiu.

A sorbit viaȳă din acest sân acum uscat și a făcut primii pași în această grădină, prinzându-se de aceste degete care acum sunt ca niște trestii tremurătoare.

Cu aceste mâini, tinere și proaspete precum strugurii din Liban, am pus deoparte primele lui sandale într-o năframă de pânză pe care mi-o dăduse mama mea. Încă le păstrez în dulapul de colo, alături de fereastră.

A fost primul meu născut, iar când a făcut primii pași, am făcut și eu primul meu pas. Pentru că femeile nu călătoresc decât acolo unde sunt duse de copiii lor.

Iar acum mi s-a spus că e mort de propria mână; că s-a azvârlit de pe stânca cea înaltă de remușcare că Și-a trădat prietenul, pe Iisus din Nazaret.

Știu că fiul meu este mort. Dar știu că el n-a trădat pe nimeni; pentru că și-a iubit neamul și nu i-a urât decât pe romani.

Fiul meu a căutat gloria Israelului și doar această glorie era pe buzele lui și tot gloria o căuta prin faptele lui.

Când L-a cunoscut pe Iisus pe drum, m-a părăsit pe mine ca să Îl urmeze. Și în inima mea am știut că greșea urmând un om oarecare.

Când și-a luat rămas-bun, i-am spus că făcea o greșală, dar el nu a voit să mă asculte.

Copiii noștri nu ne dau ascultare; precum nu iau în seamă întâmplările de azi, tot astfel nu țin seama de întâmplările de ieri.

Vă rog să nu mă mai întrebați despre fiul meu.

L-am iubit și îl voi iubi mereu.

Dacă iubirea ar sălășlui în carne, aş arde-o cu fiare înroșite și mi-aş găsi pacea. Dar ea este în suflet, unde nu o pot atinge.

Iar acum nu mai vreau să vorbesc. Mergeți și întrebați altă femeie mai cinstită decât mama lui Iuda.

Mergeți la mama lui Iisus. Și în inima ei se află o sabie; ea vă va spune despre mine, și veți înțelege.

FEMEIA DIN BIBLOS

O tânguire

JELIȚI CU MINE, VOI, fiice ale lui Astarte, și voi, toți cei ce-l iubiți pe Tamuz, faceți-vă inimile să se topească și să se ridice și să verse lacrimi de sânge, căci El, care a fost făcut din aur și fildeș, nu mai este.

În pădurea întunecată, mistrețul L-a dovedit, și colții mistrețului i-au străpuns carnea. Acum stă mânjit de frunzele de mai an, și pașii Lui nu vor mai trezi semințele care dorm la sânul primăverii. Glasul Lui nu va mai veni odată cu zorii la fereastra mea, și eu voi rămâne singură pe vecie.

Jeliți cu mine, voi fiice ale lui Astarte și voi, care îl iubiți pe Tamuz, căci lubitul meu m-a părăsit; El, care vorbea precum vorbesc fluviile; El, a cărui voce și timp au fost gemeni; El, a cărui gură era o durere roșie ce devenea dulce; El, pe ale cărui buze fierea se transforma în miere.

Jeliți cu mine, voi fiice ale lui Astarte, și voi, care îl iubiți pe Tamuz. Jeliți alături cu mine în preajma nășăliei Lui, la fel cum plâng și stelele, și așa cum petalele lunii cad pe trupul Lui rănit. Udați cu lacrimile voastre velințele de mătase ale patului meu, unde lubitul meu a zăcut cândva în visul meu și a plecat când eu m-am trezit.

Vă cer vouă, fiice ale lui Astarte, și vouă, cele care îl iubiți pe Tamuz, dezgoliți-vă sânul și plângeți și mă alinați, căci Iisus din Nazaret este mort.

MARIA MAGDALENA, TREIZECI DE ANI MAI TÂRZIU Despre reînvierea duhului

IARĂȘI VĂ SPUN CĂ PRIN MOARTE Iisus a învins moartea și S-a ridicat din mormânt ca duh și putere. Și El a pășit în singurătatea noastră și a străbătut grădinile patimii noastre.

El nu zace acolo, în stânca aceea despicatea din spatele pietrelor.

Noi, care Îl iubim, Îl vedem cu acești ochi pe care El i-a făcut să vadă; și L-am atins cu aceste mâini ale noastre pe care El le-a învățat să caute.

Vă cunosc pe voi, aceia care nu credeți în El. Am fost una dintre voi, și voi sunteți mulți; dar numărul vostru se va micșora.

Trebuie să sfărâmați harfa și lira ca să descoperiți muzica din ele?

Ori trebuie să dobori pomul înainte de a crede că el poartă fruct?

Îl urâți pe Iisus pentru că cineva din Ținutul de Miazănoapte a zis că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar voi vă urâți unul pe altul pentru că fiecare dintre voi se socotește prea mare ca să fie fratele celui de lângă el.

Îl urâți fiindcă cineva a zis că El S-a născut dintr-o fecioară, și nu din sămânță de bărbat.

Dar voi nu cunoașteți mamele care ajung în mormânt cu pântecul feciorelnic, și nici bărbații care merg în mormânt înecați de propria sete.

Nu știți că pământul i-a fost dat în căsătorie soarelui și că pământul este acela care ne trimite până la munte și la deșert.

Există un hău ce se cascadează între cei care îl iubesc și cei care îl urăsc, între cei care cred și cei care nu cred.

Dar când anii fac un pod peste acel hău, veți ști că El, care a trăit în noi, este nemuritor, că El a fost Fiul Domnului, așa cum și noi suntem copiii lui Dumnezeu; că El S-a născut dintr-o fecioară, tot astfel cum noi suntem născuți din glia fără de soț.

Este ciudat că glia nu dă celor ce cred rădăcinile care să sugă la sânul ei, nici aripile cu care să zboare spre înalt ca să bea și să se sature cu boabele de rouă ale spațiului ei.

Dar eu știu ce știu, iar asta este de ajuns.

UN BĂRBAT DIN LIBAN

După nouăsprezece secole

Stăpâne, stăpâne cântăreț,

Stăpân al cuvintelor nerostite,

De șapte ori m-am născut și de șapte ori am murit

De la ultima Ta vizită scurtă și de la salutul nostru trecător.

Și iată că trăiesc din nou,

Amintindu-mi o zi și o noapte între dealuri,

Când apele Tale ne-au înălțat.

După aceea, am traversat multe țări și mări,
Și oriunde am ajuns purtat de șa ori de pânze,
Numele Tău a fost rugăciune ori ceartă.
Oamenii Te binecuvântează ori Te blestemă;
Blestemul, un protest împotriva eșecului,
Binecuvântarea, un imn al vânătorului
Care se întoarce de pe dealuri
Cu provizii pentru perechea lui.
Prietenii voștri sunt cu noi încă, să ne aline și să ne
sprijine,
Iar dușmanii la fel, pentru tărie și certitudine.
Mama Ta este cu noi;
Am văzut strălucirea chipului ei pe trăsăturile tuturor
mamelor;
Mâna ei leagănă pătuțul cu blândețe,
Mâna ei împăturește giulgiul cu tandrețe.
Iar Maria Magdalena este încă în mijlocul nostru,
Ea, care a băut din oțetul vieții, iar apoi din vinul ei.
Și Iuda, omul durerii și al micilor ambiții,
Și el calcă pe pământ;
Chiar în aceste momente se hrănește din sine când
foamea lui nu găsește altceva,
Și își caută sinele înalt în distrugerea de sine.

Și Ioan, a cărui tinerețe a iubit frumusețea, se află aici,
Și el cântă, cu toate că nu îl aude nimeni.
Și Simon Petru cel impetuos, care a negat că ar putea trăi
mai mult pentru Tine,
Și el șade în apropierea focului.
S-ar putea să se lepede din nou de Tine înainte de zorii
altei zile,
Și totuși, el voiește să fie răstignit pentru Tine și se
socotește nedemn de această cinste.
Iar Caiafa și Anna încă o duc bine,
Și îi judecă pe cei vinovați deopotrivă cu cei nevinovați.

*Ei dorm în pat de puf
În vreme ce acela pe care L-au judecat este biciuit și
ciomăgit.*

*Iar femeia care a fost prinsă în adulter,
Și ea calcă pe străzile cetăților noastre
Și flămânzește după pâinea încă necoaptă,
Și ea este singură într-o casă pustie.
Și Pilat din Pont se află printre noi:
El stă cu respect dinaintea Ta
Și Te tot întreabă,
Dar nu îndrăznește să-și primejduiască rangul ori să
desfidă un neam străin;
Și el încă se spală pe mâini,
Chiar și acum Ierusalimul ține vasul de spălat, iar Roma
urciorul,
Iar între timp cele două mii de mii de mâini se vor fi
spălat până la albeață.*

*Stăpâne, Stăpâne Poet,
Maestru al cuvintelor cântate și rostite,
Ele au construit temple ca să Ți găzduiască numele
Și pe fiecare înălțime au înălțat crucea Ta,
Un semn și un simbol care să îndrume pașii lor greșiți,
Dar nu spre bucuria Ta.*

*Bucuria Ta este un deal dincolo de vederea lor mărginită,
Și nu le oferă mângâiere.*

*Ei vor cinsti omul ce le rămâne necunoscut.
Și ce consolare există într-un om precum dâșșii, un om a
cărui*

*Bunătate este la fel ca bunătatea lor,
Un zeu a cărui iubire este ca iubirea lor,
Și a cărui îndurare este propria îndurare?
Ei nu cinstesc omul, omul cel viu,*

*Primul om care a deschis ochii și a privit spre soare
Fără ca pleoapele să-i tremure.
Nu, ei nu Îl cunosc și nu vor fi ca El.*

*Ei vor să rămână necunoscuți, să pășească în alaiul
necunoscutului.*

*Ei voiesc să poarte tristețea, întristarea lor,
Și nu vor să găsească alinare în bucuria Ta.
Inima lor suferindă nu caută consolare în cuvintele Tale
și în cântul Tău.*

*Iar durerea lor, mută și neștiută,
Îi face să fie creaturi singurate și nedorite.
Cu toate că au murmurat despre neamul meu și semenii
mei,*

*Ei trăiesc cu teamă, fără tovarăși;
Și totuși, nu vor rămâne singuri.
Ei se apleacă spre răsărit când bate vântul dinspre
apus.*

*Ei Te numesc rege
Și vor să fie la curtea Ta.
Ei Te socotesc Mesia
Și vor ca ei înșiși să fie unși cu uleiul sfințit.
Da, ei vor să trăiască din viața Ta.*

*Stăpâne, Stăpâne Cântăreț,
Lacrimile Tale au fost ca ploile de mai
Și râsul Tău, ca valurile mării albe.
Când ai vorbit, cuvintele Tale au fost șoapta
îndepărtată a buzelor lor când acele buze
trebuia să fie aprinse de foc;
Tu ai râs pentru măduva din oasele lor, care încă nu era
pregătită pentru râs;
Și Tu ai plâns în locul ochilor lor, care au rămas tot
uscați.*

*Glasul Tău a zămislit gândurile lor și înțelegerea lor.
Glasul a născut cuvintele și suflarea lor.*

*De șapte ori m-am născut și de șapte ori am murit,
Iar acum trăiesc din nou și Te văd,
Războinic între războinici,
Poet al poezilor,
Rege peste toți regii,
Un om pe jumătate despuiat mergând alături de alții pe drum.*

*În fiecare zi, episcopul își lasă capul jos
Când Îți pronunță numele.*

Și tot în fiecare zi, cerșetorii spun:

*„În numele lui Iisus,
dați-ne un bănuț să ne cumpărăm pâine.”*

*Ne cerem ajutor unul altuia,
Dar în adevăr cerem de la Tine,
Precum fluxul din primăvara nevoii și
dorinței noastre,
Iar când ne sosește toamna,
precum refluxul.*

*Flux ori reflux, numele Tău se află pe buzele noastre,
Stăpânul îndurării infinite.*

*Stăpâne, Stăpân al ceasurilor noastre singuraticе,
Aici și acolo, între leagăn și mormânt, Îți întâlnesc frații
cei tăcuți,*

*Oamenii liberi, neîncătușați,
Fiii mamei Tale: pământul și cerul.*

*Ei sunt precum păsările cerului,
Și precum crinii câmpului.*

*Ei trăiesc viața Ta și gândesc gândurile Tale
Și devin ecoul cântecului Tău.*

*Dar ei rămân cu mâinile goale
Și nu sunt răstigniți cu mare fast,*

Și aceasta este durerea lor.
Lumea îi răstignește în fiecare zi,
Dar numai câte puțin.
Cerul nu se cutremură,
Iar glia nu trece prin chinuri cu morții ei.
Ei sunt răstigniți și nu este nimeni să
adeverească chinul lor.
Ei își întorc fața către dreapta și stânga,
Și nu găsesc pe nimeni să le promită un rang în
împărăția Lui.
Și, cu toate acestea, ei vor fi răstigniți mereu, mereu,
Pentru ca Dumnezeuul Tău să fie
Dumnezeul lor,
Iar Tatăl Tău, Tatăl lor.

Stăpâne, Stăpân al iubirii,
Prințesa așteaptă sosirea Ta în iatacul ei parfumat,
Și femeia măritată în cușca ei;
Târfa ce caută pâinea pe străzile rușinii ei
Și măicuța din chilia ei, care nu are soț;
Femeia fără de copii stând la fereastră,
Unde înghețul desenează codri pe geam,
Ea Te descoperă în acea simetrie,
Și Te va îngriji, și va fi alinată.

Stăpâne, Stăpâne Poet,
Stăpân asupra dorințelor noastre mute,
Inima lumii tremură la vibrația inimii Tale,
Dar nu arde la cântecul Tău.
Lumea stă și ascultă glasul Tău într-o
încântare tăcută,
Dar nu se ridică de pe scaun
Ca să urce povârnișurile dealurilor Tale.
Omul va visa visul Tău, dar nu se va trezi odată cu zorile
Tale

Care sunt visul lui cel mai mare.
El vrea să vadă fără vederea Ta,
Dar nu voiește să-și târască picioarele până aproape de
tronul Tău.

Cu toate acestea, mulți au fost întronați în numele Tău
Și li s-a dat puterea Ta
Și au transformat trecerea Ta de aur
În coroane pentru creștetele lor și în sceptre pentru
mâinile lor.

Stăpâne, Stăpân al Luminii,
Al cărui ochi sălășluiește în degetele căutătoare ale
orbilor,
Ești încă disprețuit și batjocorit,
Un om prea slab și infirm ca să fie Dumnezeu,
Un Dumnezeu prea aproape de om ca să ceară adorație.
Slujbele și imnurile lor,
Cuminecătura și rozariul lor sunt pentru sinele
întemnițat.
Tu le ești sinele încă îndepărtat, țipătul lor îndepărtat și
patima lor.

Dar Stăpâne, Inimă cerească și Cavaler
al visului nostru prea frumos,
Încă mai calci pe aici și astăzi;
Nici arcuri, nici săgeți nu-Ți pot opri pașii.
Tu mergi prin toate săgețile noastre.
Ne surâzi de sus,
Și cu toate că ești cel mai tânăr dintre noi toți,
Ne ești tată tuturor.

Poet, Cântăreț, Măreață Inimă,
Fie ca Dumnezeul nostru să-Ți binecuvânteze numele,
Și pântecul ce Te-a purtat, și sânul ce Ți-a dat lapte.
Și fie ca Dumnezeu să ne ierte pe noi toți.

